

VLÁDCI STRACHU

JIŘÍ KULHÁNEK

1

Laň pomalu a majestátně vyšla na úplňkem ozářenou paseku. JUDr. Papoušek, na posedu zachumlaný do teplého kabátu, se vzrušeně nadechl a opřel těžkou kulovnicí o rameno. V puškohledu jasně uviděl měsícem postříbřený porost mladých smrků, a jak otáčel zbraň doleva, vplula mu do zaměřovače hlava nic netušícího zvířete. Lovec posunul zbraň poněkud dolů a ve středu nitkového kříže se usadila chlupatá, v rytmu pomalého dechu pracující hrud'. Téměř neslyšně cvakla pojistka a pravý ukazovák se začal mazlivě tisknout ke spoušti.

Při střelbě na skoro sto padesát metrů se musí postupovat velmi rozvážně. A právě zlomeček sekundy před okamžikem, kdy se měl ozvat výstřel, něco v kříži puškohledu zavířilo a laň zmizela.

„Sakra!“ lovec potichu zaklel a přitiskl k očím širokouhlý triedr. Z toho, co uviděl, se mu na okamžik zastavil dech.

„Medvěd! Do prdele, to je medvěd!“ zašeptal a puška bez přemýšlení vylétla k líci. Široký obrys, krčící se ve stínu smrků nad světlým břichem povalené laně, vklouzl do zaměřovače.

„Prááásk!!!“ houkavá detonace rozervalá noc. Doktor Papoušek byl zkušený myslivec, a tak věděl, že těsně po výstřelu musí na okamžik zavřít oči, aby ho bílooranžový výsleň plamene neoslepil.

„Do...!!!“ zbytek zaklení se utopil v nevěřícím zachrčení. Příští pohled na domnělého medvěda byl pro lovce ještě o něco víc než jenom to, co se obvykle popisuje slovem šok. Nad padlou laní se s rozpřaženýma rukama vzpínal člověk. Muž na posedu v šikmém měsíčním světle jasně rozeznával jeho strašidelně bledou tvář a roztřepený dýmající otvor na prsou. „Pytlák...!“ JUDr. Papouškovi vylouzl dalekohled z ruky. Ale i prostýma očima viděl, jak se postava skácela.

Doktor sjel s posedu jako mladík a nic nedbaje obvyklé lovecké opatrnosti, pádil přes paseku.

Laň dříve ucítil, než uviděl. Lépe řečeno ucítil její krev A nebo jeho krev, pomyslel si. U hranice stínu vytáhl z kapsy elektrickou svítilnu a namířil proud světla tam, kde ležel zastřelený pytlák... tedy spíš tam, kde měl ležet zastřelený pytlák.

„Tak sakra...!“ pohled mu instinktivně sklouzl na laň. „Sakra!!“ Starý myslivec, který si už před dlouhými lety řekl, že ho ve zdejších lesích nic nemůže překvapit, ucítil, jak se mu začíná svírat břicho strachy.

Laň měla zlomený vaz a rozervaný krk. Z tepny, v mocných pulsech stále bijícího srdce, stříkala krev, v měsíčním světle černá jako asfalt.

Někde za ním se ozvalo zapraskání.

Žaludek doktoru Papouškovi vylétl do krku. Střílel bez přemýšlení, už když se otáčel.

Vysokou postavu v černém plášti náraz střely odhodil zpátky do houští. Právník jasně viděl, jak vedle stále ještě kouřícího otvoru po prvním zásahu explodoval druhý.

„Pytlák, pytlák!“ muž v mysliveckém kabátě se potichu (a pěkně hystericky) rozesmál – to když praskání v houští neutichalo. Naopak: stále zesilovalo, až se ona postava (příšerná postava, blesko mu omámeně hlavou) znovu objevila ve světle měsíce. Než doktor znovu vystřelil, všiml si, že ten muž má bradu a celý spodek obličeje černý – jako asfalt.

Ke čtvrtému výstřelu už se nedostal. Tentokrát z houští vylétla větev a jako beranidlo ho zasáhla přesně na solar.

* * *

Klečící myslivec hlasitě lapal po dechu a s hrůzou pozoroval postavu, opět se deroucí z houští. Nervy drnčící v příboji adrenalinu mu jasně říkaly: to není možné loveckou devítkou třikrát do hrudníku... Uši, na rozdíl od nervů, zaznamenávaly, že ta postava navíc temně a příšerně mručí.

To bylo to poslední, co nervy a uši nebohému doktoru Papouškovi zprostředkovaly. V příští sekundě mu hlava explodovala jako přehřátý papíňák.

Krev, mozek a lesníkovy šedé vousy mě obalily lépe než stříkána tapeta. Skočil jsem po jeho pušce a zuřivě za lomcoval závěrem. Na okraji paseky totiž na pařezu stál Slizoun Salazar a znovu natahoval kohoutek obrovského perkusního revolveru.

Je zajímavé, že mě ani na okamžik nenapadlo, že by to mohl být někdo jiný než Slizoun. Stál sice v hlubokém stínu, ale snad to byl odraz měsíčního světla na jeho mastných, dozadu ulízaných vlasech, nebo spíš oblak spáleného černého prachu, který ukazoval právě na starobylou perkusní zbraň: prostě – byl jsem si jistý.

V zaměřovači jsem ho poznal už bezpečně. Vůbec se za těch šedesát let, co jsme se neviděli, nezměnil... a hlaveň jeho pětačtyřicítky jako by mi mířila přímo do oka.

Vystřelil o zlomeček okamžiku dřív než já.

Vír vzduchu, způsobený kulkou, mi olízl tvář. Cítil jsem, jak se mi pokožka stáhla bleskovou alergickou reakcí. Stříbro. Proto Salazar používá perkusní zbraň může si odlít střely sám z jakéhokoliv laciného šperku, koupeného kdekoliv v klenotnictví.

Já jsem, na rozdíl od něj, neminul. Ozvalo se hlasité plesknutí a Slizoun odlétl do lesa jako nakopnutý koněm.

Podle toho zvuku měl buď neprůstřelnou vestu, anebo na něm někdo těch uplynulých šedesát let usilovně pracoval.

Odhodil jsem pušku (byl to poslední náboj) a skočil mezi smrčky. Tím zásahem jsem získal dobře deset vteřin náskok. Není to moc, ale když uvážíte, že tady v tom lese bych čekal spíš anglického krále ve zlatém kočáře než Slizouna Salazara, tak to bylo tak akorát. Prostřílený hrudník mě bolel a pálil, ale nejhorší to bude zítra – to dostanu něco jako kopřivku (jako vždy z olova), příšerně svědivou červenou vyrážku, která nezmizí, dokud se rány nezacelí (to znamená, že se budu snažit neškrábat minimálně do zítřejšího večera). Horší je, vlastně úplně nejhorší, že jsem se nestačil pořádně najíst; co pořádně, vždy jsem si stačil dát sotva dva loky, než po mně ten šedivý takymyslivec poprvé střelil.

Prodíral jsem se podrostem k lesní cestě, kde jsem měl v houští schovanou motorku. Praskání za mnou signalizovalo, že ani Slizoun

nelení. Jenom jsem doufal, že na můj motocykl nenarazil – bylo to dost pravděpodobné, když uvážím, že mě dokázal vysledovat až na tu zatracenou paseku.

Jakmile jsem dosáhl hrbolatého povrchu cesty, konečně se dalo pořádně rozběhnout. Běhání mi docela jde. Šlo by mi ještě lépe, kdybych byl najedený. To by mi pak šlo mnohem lépe i mnoho jiných věcí, které jsem už dlouho (skoro šedesát let) nepotřeboval, a bez kterých se asi v nejbližší budoucnosti neobejdu.

Tedy pokud nechci už konečně zemřít.

Motorka se zdála být v pořádku. Slizoun asi na posledním úseku pronásledování z opatrnosti volil cestu lesem. Vystřkal jsem stroj z houští (takhle nalačno už jsem s tím měl nezvyklé problémy – nemám sílu), a právě když jsem poprvé šlápl na startovací páku, praskání v lese za mnou přešlo do plynulého dupání a cesta pod nohama mi začala skoro neznatelně vibrovat. Na čtvrtý pokus motor bublavě zakašlal a konečně se rozběhl. Byl taky nejvyšší čas.

Pádící Slizoun se objevil v temnotě mezi stromy a světlo měsíce se lesklo na napřážené hlavni jeho zbraně. Dvakrát vystřelil přímo z běhu. Narazil jsem si helmu, zařadil a od prokluzujícího zadního kola vylétl proud hlíny a kamínků.

Tady v lese to je zatím fajn – mám terénní Kawasaki 750, tak zvaný DESERT EXPRESS; na silnici to bude horší, obávám se. Salazar býval proslulý zálibou v rychlých autech – nikoli nápadných, ale rychlých, a to zatraceně.

* * *

Ještě kolem mne hvízdla další kulka; pak jsem konečně zmizel v zatáčce.

* * *

Prozatím to je v suchu, Salazar musí minimálně vyměnit bubínek ve zbrani.

Přejel jsem poslední odvodňovací strouhu, tlumiče zasyčely, našel jsem na popraskaný asfalt horské silnice, rozsvítil světlo a začal zběsile akcelarovat. Přitom jsem se ještě stihl proklínat: že jsem za těch šedesát let klidu opustil základní obranné návyky (jako je napří-

klad neodlučování se od nějaké pohotové a hlavně spolehlivé zbraně); že jsem se nestačil pořádně najíst; že mě zaskočil obyčejný myslivec (i když, vezmu-li to kolem a kolem, vlastně mi zachránil život – nebýt jeho hlavy, ta první Salazarova kulka by mi provrtala srdce); že jsem nejel na svou pravidelnou kulinářskou cestu něčím rychlejším... Ta poslední věc mě zvlášť zamrzela, když jsem i přes vítr hučící v přílbě zaslechl kvílení výkonného automobilového motoru, provázené ječením pneumatik. To, že by něco takového v šumavských lesích a právě této noci mohl produkovat někdo jiný než právě Slizoun Salazar, byl pouze značně nepravděpodobný sen.

Takže se nedalo nic dělat. Přehradil jsem na čtyřku a otočil rukojetí plynu na doraz.

Uvážíte-li, že je vlhká podzimní noc (nad hrbolatou silnicí se vznášejí cáry mlhy), že jedu z kopce a že se ta zatracená cesta kroutí jako propíchnutá zmije, je rychlost kolem sto dvaceti opravdu dost.

Zatáčky jsem prolétal stylem ‚plochá dráha‘ a od bot mi přitom sršely jiskry. Stroj se otřásal a skučel, pneumatiky (nikdy bych tomu nevěřil) na vlhkém asfaltu pištěly jako ve filmu.

Přesto mi to nebylo moc platné. Ani ne po třech kilometrech se zamlžený les, uhánějící kolem, rozjasnil světly Slizounova auta. V jedné trochu rovnější části jsem sklopil zrcátka, aby mě neoslňoval, a přehradil na pětku. Otáčky mé kawasaki se ani moc nezměnily – jenom jsem najednou jel kolem sto padesáti. Vítr v přílbě přestal kvílet a začal nehezky skučet. Slizoun se přesto neustále přibližoval. Věděl jsem, že šestku bych v těch zatáčkách už neustál. Takhle to bylo na hranici. Stačilo by pár kamínků...

Jako bleskem mi vytanuly vzpomínky na dobu kolem roku 1910, kdy jsem si koupil svůj první motocykl, rakouskou dvěstěpadesátku Puch ještě s řemenovým převodem; na první pády a zpřerážené kosti...

Právě když mě Slizoun už už měl, silnice se narovнала. Tím jsem zjistil dvě věci. Místo abych jel k hranicím, čili směrem ke svému současnému domovu – pohodlnému bytu v milovaném Švýcarsku, řítím se do vnitrozemí té rozhárané, a z hlediska Západu stále poněkud tajemné, Republic Böhmen. To, že jsem tak ztratil směr, mě utvrdilo i v tom, že mne zjevení Slizouna Salazara vyvedlo z míry

ještě daleko víc, než bych si kdy byl ochoten přiznat. Ta druhá věc byla, že Slizounovo auto je mnohem rychlejší, než by mě kdy bylo napadlo.

Přehradil jsem na šestku a můj DESERT EXPRESS vyrazil na životní jízdu. Silnice se řídoucím lesem táhla jako horizontálně zvláště pravítko. Horizont za horizontem, sem tam nějaká záludná, naprosto neoznačená a naprosto vražedná zatáčka.

Tyhle těžké terénní motorky dokáží, když je místo, jet skoro dvě stě kilometrů za hodinu. Tahle moje, „sériový tovární speciál“, prý dokáže skoro dvě stě pětáctýřicet. Jsem si myslel. Do téhle chvíle.

Ručička šíleně vibrujícího tachometru přelezla přes dvě stě padesát a stále se nezastavovala. Pojal mne pocit, že se mi kvílící motocykl rozšroubuje pod zadkem.

Rychlostí roztrpený límec kabátu bolestivě bušil do ramen.

Délky skoků přes ty zmíněné horizonty jsem si netroufal už ani odhadovat.

Pouze rány, které při dopadech vydávalo Salazarovo neustále se přibližující auto, mne plnily nadějí, že se mu rozsype dřív, než mně moje motorka.

Nerozsypalo se. Naopak. Něco s tím ještě udělal a už tak řvoucí motor se rozburácel jako startující stíhačka. V příštím okamžiku do mě poprvé narazil.

* * *

Vyrovnal jsem to jenom zázrakem. DESERT EXPRESS se zavlnil jako splašený kůň, ale síla nárazu mě trochu urychlila, takže jsem rázem jel o dvě délky před Slizounem

Pak se proti nám vyřítil kamion.

Prosmekl jsem se mezi patníky vlevo, Slizoun z druhé strany. Výraz v obličeji řidiče nákladáku stál za věčné zapamatování.

Až za moc dlouho (přibližně tři pikosekundy) mi došlo, že někde blízko před námi musí být další z těch neoznačených zatáček – světla kamionu se objevila zcela nečekaně. Měl jsem štěstí, že jsme se Slizounem zrovna jeli na stejné úrovni. Začal jsem totiž brzdit.

Je to v takové rychlosti pocit ne nepodobný tomu, co zažíváte při jumpingu – ještě lepší přiblížení: jako při jumpingu, při kterém vám zapomněli tam kdesi nahoře přivázat ona gumová lana.

Salazar pochopil také a jeho auto se roztočilo jako vrtule. Tu zatáčku jsme ale neměli šanci vybrat ani jeden. Naštěstí právě v ní byl konec lesa a krajina se rozvírala do zvlněných, mlhou a měsícem postříbřených polí.

Letěl jsem a připadal si jako anděl – i když takové přirovnání se k nikomu nehodí méně než ke mně. Přesto jsem si právě takhle připadal.

* * *

Dopad na promáčenou, hroudovitou hlínu byl náležitě drsný. Pohyboval jsem se stále něco kolem sto padesáti kilometrů za hodinu. DESERT EXPRESS svištěl v kotrmelcích a vírech šlehající ornice, naprsto hoden svého druhého jména.

* * *

Vstal jsem a snažil se moc nevnímat různé neblahé pocity, šířící se mým poničeným tělem. Opodál se kouřilo z vraku Slizounova auta, ležícího na střeše. Ani on to zřejmě neměl lehké.

Opatrně jsem zdemolovaný vůz obešel a blížil se k němu zezadu. Něco vevnitř cvakalo a štrachalo, pak se ozval skřípavý zvuk ohýbaného plechu. Vytáhl jsem z náprsní kapsy bezprsté rukavice a navlékl si je. S okovanými klouby má rána pěstí poněkud vyšší přesvědčovací schopnosti.

„Jak jde život, Slizoune?“ dupl jsem na ruku vystrčenou z okénka převráceného auta – měl v ní ten obrovský revolver.

„Slez ze mě, sráči!“ ozvalo se zevnitř zadýchaně.

„Není nad přívětivé lidské slovo, jak by řekl klasik,“ opatrně jsem se sklonil a vykroutil zbraň z chňapajících prstů. Teprve pak jsem pohlédl do zdeformovaného otvoru, který býval okénkem nenápadného postaršího mercedesu (až na nízkoprofilové patnáctipalcové pneumatiky a ten stíhačkový motor) . Uvnitř se Slizoun Salazar právě snažil vyprostit z kovového masakru, v který se proměnil interiér vozu. Další skřípavý zvuk, zakončený ostrou ranou puknuvšího

kovu, byl způsoben ocelovou trubkou z výztuže sedačky, která byla kolem Slizouna omotána přímo milostně. Trochu jsem se otrásl, když jsem si uvědomil, jak to udělal: Slizoun tu palcovou pevnostní trubku jednoduše přetrhl, s úsilím, jaké by normální člověk potřeboval na svazek částečně nedovařených špaget, a to jednou rukou.

„Koukám, že co jsme se nevidali, jsi hodně času strávil v posilovně,“ řekl jsem tónem daleko-nad věcí a přidupl mu venkovní ruku i druhou botou. Snažil jsem se, aby si nevšiml, jak si dávám pozor, abych byl co nejdál od jejích chňapajících prstů, a jak marně zkoumám, co mu brání, aby mi tou rukou obě nohy jednoduše neurazil. To druhé jsem zjistil záhy. I Salazarův organismus má nějaké meze. Ta ruka byla nejspíš zlomena, nebo alespoň poněkud nalomena. Při havárii se dostala mezi cosi, nyní už zcela neidentifikovatelného, a dveřní sloupek (to je jedna z těch nezničitelných částí, kvůli kterým auta drží pohromadě). Ten sloupek, na rozdíl od Salazarovy ruky, vypadal jako rozšlapaná papundeklová trubka – taková, co se na ni navíjí toaletní papír.

Vzhledem k tomu, že zatímco jsem se zabýval tímto dozajista zajímavým průzkumem, se Slizounovi podařilo pomocí druhé ruky už částečně (to znamená dost) uvolnit, a vzhledem k tomu, že zrovna s ním bych se po předchozím zjištění prát opravdu nechtěl, natáhl jsem kohoutek perkusní pětáctýřicítky a namířil mu ji do pravého oka.

„Nemám někoho pozdravovat, Slizoune?“ Prostředníček na ruce, na níž jsem mu nestál, na mě udělal známé gesto – jako že si můžu. Salazar dál ohýbal plech a zkroucené konstrukce a šklebil se, jako bych mu nemířil z metru do oka něčím, co dokáže zabít i mne.

„Aspoň řekni, kdo tě tentokrát poslal. Vlastně ani nemusíš,“ zasmušile jsem dodal, když se jeho škleb změnil na drzý škleb. Bylo jasné, že jsme já a moji dva bratři před šedesáti lety odvedli jednu práci (přes veškerou snahu, a zdálo by se i přes stoprocentní jistotu) lajdácky, velmi lajdácky. Vlastně na své bratry to házet nemohu. Když to skončilo, byl jsem naživu jenom já.

„Takže to celé začíná znovu, to asi tím nablblým ceněním zubů chceš říct, Slizoune?“

„Těš se, parchante!“ zasupěl do vrzání a drhnutí lámaného kovu. Dal bych nevím co za jistotu, že to je jenom Salazarova soukromá iniciativa (tu druhou eventualitu jsem nějak nebyl ochoten přijmout – ono se to hezky řekne ‚takže to celé začíná znovu‘). Přestože bych tedy dal cokoliv právě za tu jistotu, že po mně tentokrát jde pouze Salazar sám, přesto bych si strašně nerad přál, abych se mu právě teď musel postavit tváří v tvář. K čemuž by vzhledem k jeho vyprošťovacímu pokusům mohlo dojít už zatraceně brzo. Seskočil jsem z jeho zlomené ruky, která po mně vztekle chňapla (copak sakra necítí bolest?!), a poodešel na dvacet metrů. Stále jsem na něj jasně viděl – tím pádem i on na mě.

„Takže bye-bye, Slizoune.“

Když jsem mu přestal mířit do oka, rozchechtal se nahlas. Asi si myslel, že ho nechám a začnu utíkat po poli v dál.

Když jsem namířil kousek stranou, stále se smál. Pak pochopil, že mezi koly převráceného mercedesu musí být zcela jasně vidět nádrž. Byla.

Můj výstřel přehlušil jeho najednou vyděšený řev. „Škoda stříbra,“ zašeptal jsem, když z prostřelené nádrže vylétl trs modrých jisker. Pak jsem se co nejrychleji rozběhl ke svému v hlíně zarytému DESERT EXPRESSU.

Exploze vozu mě nabrala jako rozžhavená pěst, a tak jsem už podruhé během několika minut letěl jako anděl. A to jsem přitom to, čemu se obvykle říká upír.

Když plameny požáru poklesly, zvedl jsem motorku, nastartoval (spolehlivost – velká to výhoda těchto továrních speciálů) a vyjel zpátky na silnici.

Rídítka a rám byly tak zohýbány, že se skoro nedalo jet. Navíc proražené přední kolo... Takže, když se v dálce objevilo modré víření policejních majáků, byl jsem docela rád, že můžu sjet ze silnice, a dál se na té příšeře nenatrásat.

Vjel jsem do vysoké odvodňovací trubky pod silnicí. V deštivých dobách tudy protéká asi docela slušná řeka, teď na dně šplouchalo sotva dvacet centimetrů špinavé vody. Upustil jsem zničenou motorku na stěnu roury a odtrhl poznávací značku. Tenký plech jsem stočil do roličky a zastrčil do kapsy. Nahoře na silnici se s duněním

kol a kvílením sirén přehnalý dva policejní vozy. Slizounova krema-
ce byla vskutku impozantní podívaná, alespoň co se pyrotechnických
efektů týče.

Zatím nebylo kam spěchat. Policie by se určitě neopomněla ně-
koho tak zřízeného jako já zeptat, co že se to tady v okolí děje. Zkon-
troloval jsem bubínek revolveru – z pěti komor byly naládovány ještě
dvě. Studený lesk stříbrných kulek mi naháněl husí kůži. Uložil jsem
zbraň do náprsní kapsy pláště – pečlivě jsem dbal, aby se nikde nedo-
týkala holého těla. Lehl jsem si na studený beton, opřel nohy o sedlo
motorky a pod hlavu položil obrácenou přilbu.

Minimálně do rána je čas. Musím trochu oschnout, abych ze se-
be mohl odrolit vrstvu hlíny – a s ní i zbytky hlavy šedobradého mys-
livce.

V rouře nepříjemně táhlo. Zvedl jsem límec kabátu a neodbytně
upadl do vzpomínek, z nichž ty poslední byly staré šedesát a ty první
více než dvě stě sedm let. Jak je zřejmé, někteří lidé žijí poněkud
déle. I když lidé...

* * *

To, že jsem upír, mi řekla má matka. Ne má opravdová, tak zva-
ná rodná matka (ta zemřela, ještě než jsem dosáhl prvního roku živo-
ta), ale žena, která mi jednou v noci dala Život. Tak se tomu opravdu
říká – Život s velkým Ž. A říká se mu tak, protože ty dvě drobné dír-
ky v krční tepně skutečně znamenají Život – lépe řečeno Nesmrtel-
nost. Tedy alespoň co se běhu let týče.

„Adolfe, co bys říkal tomu, že by se z tebe po dnešní noci stal
upír?“ hlavu měla položenu na mém břiše a zkoumavě mi pohlížela
do očí. V krbu řeřavělo bukové poleno a kolem omšelých kamenných
zdí našeho rodového hradu skučela pravá severská vichřice.

„To jako že se budu nocí plížit pustými chodbami a sát krev
krásným pannám?“ ušklíbl jsem se, „to radši zakousnu tebe a teď!“
naklonil jsem se nad ní.

„Nech toho!“ odstrčila mě. „Mluvím vážně!“

„Drahá Sigrid, možná sis toho ještě nevšimla, ale právě ležíš v
posteli druhého syna slavného Jarla Olafa Leifa Erickssona zvaného
Olaf Drsný; který svůj původ sice odvozuje od samotných vi-

kingských bohů, ale který na ně, stejně jako už pěkná řádka jeho předků a minimálně jeden jeho potomek, naprosto nevěří. Tím ani na vlkodlaky, trolly, valkýry, upíry a...“

Mezi rudými rty, nad bradou zamyšleně opřenou o můj hrudník, vyjely dva zuby. Byly tenké, sněhobílé a skoro dva palce dlouhé.

„Naprosto f tebou i náfony tvých předků fouhlařím,“ řekla Sigrid a trochu si přitom šlapala na jazyk. Nezařval jsem jenom proto, že mi zakryla ústa rukou.

Dál jsem jednal instinktivně – jako pravý, dobře vycvičený válečník. Švihl jsem pěstí a natáhl se po meči pověšeném nad postelí. Ta pěst měla Sigrid smést na podlahu a ten meč jí měl useknout hlavu. Přestože na nadpřirozené bytosti v našem rodě zásadně nevěříme; znalostem o způsobech jejich likvidace se nevyhýbáme.

Jmenuji se Richard Adolf Ericksson, jsem šlechtic ze starého válečnického rodu, vážím skoro dvě stě deset liber a pěstí dokážu zabít mladého losa. Takže švihnutí mé ruky mělo útloučkou Sigrid odhodit jako komára. Nestalo se tak.

S úsměvem, který by se dal nazvat rošťácký, zachytila mou pěst ve vzduchu. Vypadalo to nejdřív docela směšně. Asi jako by chtěla plácačkou na mouchy zastavit obouruční meč.

Vzápětí mne pojal pocit, jako bych tou pěstí narazil do zdi.

Druhou rukou mě chytila za stehno, zdvihla, roztočila nad hlavou a bacila mnou zpátky na postel. A když říkám bacila, tak bacila. Postel se rozkrápla jako některá z těch vyfintěných sračiček, co jim Frankové říkají nábytek, a ne jako solidní severská práce.

Měl jsem vyražený dech a Sigrid mi seděla na břiše. Ačkoliv jsem se opravdu snažil, zdálo se, že ji mé zoufalé pokusy osvobodit se nanejdříve poněkud nudí. Stisk jejích ladných dlouhých prstů připomínal ocelové svěráky.

„Tak už toho nech, Adolfe,“ řekla káravě a trochu mnou zatřásla – měl jsem z toho pocit zdaleka ne nepodobný tomu, když o mě při posledním turnaji Harald Silný zlomil dřevec.

„Tobě by se nelíbilo mít takovou sílu, Adolfe? Ty bys nechtěl být nesmrtelný, Adolfe?“ Její vlasy mne lechtaly na krku a oči se vpíjely do mých – měla je krásné, modrošedé. Mimo to, že teď už

jsem jí věřil, že upíři existují, jsem konečně přestal jednat reflexivně a vzpomněl si i na to, že ji mám docela rád. Docela dost rád.

Uvolnil jsem se. Po čele mi stékal pot a trochu se mi třáslы nohy. Sigrid si nechala zuby zajet nazpět už předtím – aby se jí lépe mluvilo, a teď se tak malounko škádlivě usmívala. Na dolním rtu jí po obou špičácích zůstaly mělké otlačeniny

„Nemusí člověk, než se stane upírem, nejdřív zemřít?! A...???!!!“

„Pššš,“ položila mi prst na rty. „Vidím, že zásadně proti nejseš... Budu ti muset hodně povídat a ty se budeš muset hodně naučit, než se z tebe stane opravdový upír – to je mimochodem ošklivé slovo.“ Usmála se a začala vyprávět.

Z té první řeči si pamatuji pouze její tichý, uklidňující hlas a dvě věci: už sice začala s mou přeměnou, ale nechala mi rezervu – kdybych tedy chtěl, mohl jsem se vrátit a být zase obyčejným člověkem. Tou druhou věcí bylo následující: upíři v žádném případě nejsou lidé násilným aktem svého „rodiče“ přeměnění na vraždící krvelačné (i když to zas až tak pravda není) oživlé mrtvoly – upír se z člověka (vždy!) stává za odměnu a hlavně z lásky. (Kdo by nechtěl být nesmrtelný, odolný vůči nemocem, mnohonásobně silnější než obyčejný člověk, mít téměř neuvěřitelné regenerační schopnosti, reflexy..., a mnoho a mnoho dalších předností mi v dalších dnech Sigrid vyjmenovala.)

„Ano,“ řekl jsem nakonec.

Nejen, že to vypadalo jako svatba, ono to vlastně bylo ještě něco víc než svatba: bylo to spříznění vpravdě pokrevní.

Z člověka se upír stane následovně: je mu odsáta část krve (nemusí jí být moc); ta je „rodičovým“ metabolismem proměněna (přibližně za dva dny se z ní stane..., řekněme upíří krev). Tato „krev“ je pak vstříknuta zpět dárci (upíří zuby jsou duté – stejně jako hadí, ale slouží jenom k tomuto jedinému účelu – normální potrava jde přes to, co dříve býval žaludek). Potom, jakmile člověk přestojí krátkou chorobu podobnou prudké infekci, stává se z něj – po fyzické stránce – upír.

„Pamatuj si, Adolfe, že ty děsivé příběhy o nás vymýšlejí a šíří lidé, kterým bylo odmítnuto stát se jedním z nás. To jsou ti, co nás štvou a zabíjejí...“ Sigrid přitom měla v očích nekonečný smutek.

3

S trhnutím jsem se probral. Do mé roury zvolna pronikalo kalné podzimní svítání. To ale nebylo to, co mě vzbudilo.

Nad hlavou mi přešlo nějaké auto. Nebylo první, ale něco na způsobu jeho jízdy muselo znervóznit mé obranné mechanismy.

„Jasně,“ zašeptal jsem. To auto jelo moc pomalu. Opatrně jsem vylezl nahoru a rozhlédl se po silnici. V mlze směrem k horám mizely červené světlušky koncových světel. To auto jelo opravdu hodně pomalu – a policie to nebyla. Staletá zkušenost lovené zvěře mi říkala, že Lovci jsou minimálně tři – správnější je ale předpokládat, že pět. Jestli je i tentokrát za tím on...!

Vklouzl jsem zpátky do roury a uložil se v už osvědčené pozici. Ještě pořád bylo moc brzo. Obtočil jsem prsty kolem pažby revolveru a znovu upadl do polospánku. Sžíravý hlad jsem se snažil nevnímat.

* * *

Sigrid mě naučila jíst, skrývat své schopnosti před normálními lidmi a hlavně skrývat sebe. Nikdo nesměl získat ani stín podezření, že jsem nějak odlišný. I když právě to bylo nejobtížnější. Jako druhý dědic rozsáhlého a bohatého panství jsem byl pod přísným, byť nenápadným dohledem: zkoumavé pohledy sluhů a učitelů, ještě zkoumavější (a vyzývavé) pohledy dvorních dam, jimž se naprosto nelíbila každá minuta, kterou jsem trávil se Sigrid. Nejnápadnější bylo, že jsem přestal jíst. Má divoká žravost byla dříve téměř proslulá. Teď jsem měl při pohledu na opečené růžovozlaté selátko pocity skoro stejné, jako při pohledu na nějaký zajímavý kámen – hezké, ale nemotivující. Ale protože jsem byl syn jarla, mohl jsem si dovolit nechávat si posílat jídlo do svých komnat – a pak ho zpřeházené a pošťourané zase vracet (občas jsem ho propašoval do psince). Měl jsem

jediné štěstí, že mé nechutenství bylo přičítáno hlubokému citu k Sigrid – to bylo z hlediska dvora (nikoli dvorních dam) naprosto v pořádku.

Dopravdy jíst jsem nyní musel přibližně jednou za měsíc. Sigrid samozřejmě stejně tak. To nám sluhové osedlali koně a my vyjížděli na lov.

Ty děsivé pověsti, že upíři se živí výhradně lidskou krví, jsou samozřejmě účelově vymyšlený nesmysl – krev může být od jakéhokoliv teplokrevného živočicha. Vždy jsme skolili losa nebo jelena (krev vysoké zvěře je nejchutnější) – musel jsem dávat velký pozor, abych při lovu nezlomil luk – napnout i to nejsilnější lučiště mi nyní připadalo stejně snadné jako napnout titěrný lučík, jímž po sobě malé děti střílejí šípy, zakončené plátěnými bambulkami.

„Vždy, i když si myslíš, že jsi naprosto sám a že tě nikdo nevidí, vždy se chovej jako úplně normální člověk,“ říkávala mi Sigrid často. Je jediný případ, kdy se to nedalo (a nedá) dodržet. To tehdy, když z krční tepny zabitého zvířete stříká do pohárů horká, kouřící krev. Upíří metabolismus je v podstatě bezztrátový a natolik účinný, že na ten měsíc bohatě vystačí jednorázové vypití tří a půl litru krve. Sigrid pila sotva dva:

„Musím brát ohled na svou postavu, Richarde! Určitě bys nechtěl, abych vypadala jako pochodující bečka!“

Mým prvním jménem – Richarde – mi říkala, když ji mé popíchování začínalo zlobit. Já jsem, přestože jsem pil víc než čtyři litry, ztratil mnoho ze své robustnosti (přesněji řečeno tloušťky) .

Druhým a časem přirozeně největším problémem se stane to, že člověk (tedy upír) nestárne. Někdy je to dokonce i naopak. Sigrid mi vyprávěla příběh o staré ženě, která po „nakažení“ opět omládlá. Upíří organismus se totiž sám reguluje na tu nejvýkonnější možnou variantu – proto i nejstarší upíři, vlastně všichni upíři, vypadají maximálně na dvacet šest let. Ta žena podlehla ješitnosti a nechala ostatní lid, aby si jejího nově získaného mládí všiml. Skončila na hranici. Když mi to Sigrid vyprávěla, otřásla se: „Víš, Dolfi, i my jsme smrtelní... Je to zvláštní, otec mi vyprávěl, že pro to nejsou žádné logické důvody – proč třeba stříbrná kulka ano a obyčejná olověná ne, proč osikový kůl do srdce..., jenom ten oheň se dá pocho-

pit...“ odmlčela se. „Prý je to všechno proto, že jsme tomu my sami uvěřili. Ty první pradávné legendy o nás si totiž nevymysleli obyčejní lidé, vymysleli je ti, kterým se teď, ze strachu před slovem kouzelník, říká alchymisté. Ale jejich slova byla vyřčena jinak – jako kletba.“

„To znamená, že čemu o sobě upír uvěří, to se splní?“

„Ne, tak jednoduché to není. Mělo to co dělat s tak zvaným kolektivním vědomím. To se vytratilo už před hodně dlouhou dobou – u lidí i u upírů.“ Sigríd pohodila hlavou, až jí vlasy zavířily jako blondátá bouře. Přestože se mi jednou – nerada! – přiznala, že je jí skoro dvě stě let (tak úplně jsem jí nevěřil – občas trousila znalosti, které v tom „krátkém“ rozmezí získat nemohla), přesto neměla ve vlasech jedinou stříbrnou nitku. „Ale na druhou stranu,“ pokračovala, „znala jsem jednoho z nás, který věřil na to, že není vidět v zrcadle – a doopravdy, jako snad poslední ze všech, vidět nebyl!“ perlivě se zasmála. „To byl pravý, konzervativní staromilec – ve dne se snažil spát v rakvi s hřbitovní prstí a v noci, nevyspalý a rozlámaný, se démonicky plížil lesem. Ráno byl vždycky odřený a okopaný, šaty roztrhané. Ten opravdu zabíjel lidi – jenom zabíjel, nedal Život ani jednomu z nás, naštěstí. A pak ho jednou zastihlo svítání – ale když na to věřil...“

„A co česnek? A kříže?“

„Fuj! Česnek přece smrdí každému. Snad jen v Itálii ne... Ale s kříži, svěcenou vodou a vůbec křesťanskou symbolikou je to horší – to ano. Ovšem ne s každým křížem a každou svěcenou vodou. Tu vodu musí vysvětit někdo, kdo doopravdy věří, že do ní cosi vkládá. S tím ostatním je to podobné. A pak to působí.“ Sigríd se znovu zasmála: „Kdo ví, třeba zrovna ty přijdeš na to, jak tuto část kletby zlomit.“

* * *

Jednou, když šuškáni v chodbách a sálech hradu přerostlo únosnou mez, jsme se vydali na cesty Jen Sigríd a já.

* * *

„Pamatuj si, Richarde Adolfe, že ode dneška už nemáš žádnou rodinu – jenom mě... nás!“ Sigrid se při té větě tvářila slavnostně, smutně a radostně zároveň. Už nikdy jindy jsem podobný výraz v obličejích kohokoliv jiného neviděl.

Zadržovaní koně netrpělivě frkali a mé oči naposledy přejely po ošlehaných hradbách rodného domu.

Pak nás pohltila mlha.

* * *

Za rok donesl posel jarlu Olafu Drsnému spěšný list o smrti jeho druhorozeného syna.

Nikdy v životě mi nebylo hůř, než v roce, který následoval. Obraz statného šedovlasého muže, zlomeně sedícího u krbu v kůžemi medvědů obložené komnatě, mě pronásledoval jako přízrak. Přestál jsem to se zdravou myslí jediné díky Sigrid.

Pak začal první Lov. Lov na nás je vždy s velkým L. Příšera jménem Azzopard vyčenichala stopu mé matky a nasadila na ni své zabijáky. Raně novověká Evropa skýtala mnoho skrýší, ale byla i plná „lidí“, ochotných za zlatou minci vyvraždit vlastní rodinu.

Azzopardovi Lovci nás skoro po tři roky štváli z místa na místo. Nakonec se Sigrid rozhodla k zoufalému činu. Bylo to krátce poté, co jsme jen tak tak unikli ze smrtelné pasti, kterou nám v jedné ztracené podhorské vesnici nalíčili. Byli jsme rozedráni, bez majetku, v neznámém prostředí, a pronásledoval nás celý kraj. Tučná odměna přinutila i místního drobného feudála, aby opustil svou manufakturu a nabil zbraně stříbrnými střelami.

„I v zaostalých částech Starého světa začíná být přelidněno, pro nás přelidněno,“ řekla smutně Sigrid. Do jejího hlasu hučel a šuměl les, pleskaly těžké kapky mlhy, srážející se na holých větvích, a rychle padal večer. Pak, když jsme ulovili jelena a vypili jeho krev, pokračovala: „Jediné, co nám může přinést klid a snad nás i zachránit, je protiútok – zabití Azzoparda. Pak už si nikdo netroufne nasazovat Lovce na naši stopu.“

Ani ti Lovci nejsou obyčejní lidé. Tajné praktiky alchymistů je mění na vražedné, neúnavné stroje.

Po dlouhé, strastiplné cestě jsme pronikli do blízkosti temného Azzopardova sídla. Nacházelo se až kdesi na severu Anglie a bylo zabezpečeno lépe než sídla mnohých králů. Naší výhodou bylo jen to, že nás mají v oblibě všechny druhy šelem. Vlčí smečky a obrovští, prastaří medvědi z hlubokých hvozďů nám probíjeli cestu a zahlazovali za námi stopy. Když jsme se lstí dostali až do samotného hradu, chmurně se tyčícího mezi rozervaný mi skalami na pobřeží šedého, studeného oceánu, stanul jsem po boku Sigrid proti Azzopardovi. V úzké chodbě mohl bojovat jen jeden proti jednomu. .

Sigrid mne odstrčila dozadu a svým vražedným mečem, vykováným mistry dalekého Nipponu, se obořila na stříbrnými pancíři obrněného alchymistu.

Byla to léčka.

Vše se seběhlo tragicky rychle.

Chodbou zavířil Azzopardův plášť, zadupaly nohy Lovců a praskla malá pistole, dovedně ukrytá v koši alchymistova kordu. Sigrid se s bolestným vzdechem skácela na zem.

„Zachraň se, Adolfe!“ její hlas se smísil se strašlivým výkřikem Azzopardovým – z posledních sil mu podsekla nohy. Přepůlené kolenní klouby se zabělely přítím vlhké chodby

Ze zběsilého boje, který následoval, si pamatuji jen, jak se mi v rukách blýská čepel meče; jak se má podle legend trolly vykováná zbraň láme; jak jsem sražen k zemi hromadou těl ve zčernalých, stříbrem potažených pancířích. Jak mi do ruky vklouzl jílec Sigridiny katany...

A pak jsem vyskočil z okna a při pohledu na kamenitou pláň kdesi strašně hluboko pod sebou pevně věřil, že se upír v případě nejvyšší nouze může doopravdy proměnit v netopýra.

4

Když jsem procitl podruhé, bylo už světlo: šedivé, rozptýlené mlhou prosáklou kouřem. Pomocí vody z potůčku na dně roury jsem se dal do pořádku, jak to jen šlo. Průstřely po myslivcových kulkách

už se zatáhly a zůstaly po nich tři narůžovělé jizvy, které do večera zmizí; zato mi ale celý hrudník obsypala ta olovem způsobená kopřivka. Takže když jsem vylezl na silnici, nejenže jsem měl příšerný hlad, ale připadal si jako živoucí bleší ráj.

Nejdůležitější teď bylo dostat se do nějakého města, sehnat peníze a zmizet. S pocitem trpkosti jsem si vzpomněl na svůj pohodlný a dokonale zařízený byt v historické části Zürichu – tam se v žádném případě už vrátit nemohu. Ale není to poprvé, co ztrácím domov.

Dlouhým krokem jsem zamířil do vnitrozemí.

Za půl hodiny chůze kolem mne projelo pouze jedno jediné auto – a ještě na opačnou stranu. Odněkud zleva se ozývalo mlhou zadušené hučení dálnice. Pak jsem narazil na první ukazatel: PILSEN 35 km. A hned nato mi zastavil velký otlučený nákladňák.

„Kam to bude, mladej?“ muž za volantem byl asi padesátiletý, obtloustlý, oblečený do odřené kožené bundy. Šedivé vlasy se mu v divokých vírech ovíjely kolem temenní pleši.

„Ehmm...,“ místním jazykem – češtinou – jsem nemluvil přesně od roku 1919, „do Pilzně?“ zkusil jsem to.

„Máš kliku, mladej, naskoč si!“ Řidič protůroval klepající motor a s hrozivým zarachocením zařadil. „Dáš si cigáro?“

„Já děkuji, ne.“

„Děláš dobře, já bez toho nemůžu bejt,“ rozdýmal hnusně páchnoucí cigaretu a začal si pískat. Nákladňák řinčel a divoce se natřásal. Řidič na mě občas zvědavě pohlédl.

„Vypadáš nějak špatně, mladej,“ řekl asi po dvou kilometrech. Nákladňák na vytlučené silnici poskakoval a otrásal se, že skoro nebylo rozumět.

„Banditi,“ řekl jsem lakonicky. Oči mu zasvítily zájmem:

„To tě jako někdo zmlátil a okrad? Ty si cizinec, že jo? Mluvíš nák divně.“

„Máte pravdu,“ usmál jsem se na něj.

„Tak, tak,“ řidič zvedl prst, „sou tady u nás v pohraničí různý svině... Říkala stará Herzogová z motorestu, že tady poblíž byla nějaká bouračka, nevíš vo tom něco?“

„Bouračka?“ nakrčil jsem čelo. „Havárie, karambol!“

„Ano, bouračka!“ konečně jsem pochopil, „tak o tom nic nevím. Někdo zhynul?“

„Mluvíš jako můj pradědeček, mladej,“ zachechtal se řidič, „to nevím, jestli někdo zhynul – proto se tě ptám!“ Předjelo nás velké černé auto – nějaký starý Opel, postřehl jsem.

„Co se s tím sakra tak sere!“ zaklel můj řidič. Mně se rozšířily nozdry – z Opelu, naschvál se plazícího těsně před naším nárazníkem, sálala hrozba.

A taky že ano.

Opel prudce přidal a smykem se postavil přes cestu. „Do prdele!“ zaklel řidič a zadupl brzdu do podlahy.

Skřípějící nákladák se zastavil snad jen pět metrů před černým autem, z kterého vyskákali čtyři lidé v černých bundách a černých pletených maskách přes obličeje. Připadal jsem si trochu jako v černém filmu. Dva měli baseballové hole, třetí pistolku malé ráže a čtvrtý byl, podle okovaných rukavic a strojených, nejspíš v kině okoukaných pohybů, karatista. Téměř slyšitelně jsem si oddechl a pustil pažbu revolveru – tohle Lovci určitě nejsou.

„Bože můj! Voni mě chtěj vobrat,“ zabědoval řidič a začal se horečně hrabat v prostoru pod palubní deskou. Vytáhl zavírací nůž, ještě špinavý od nějaké paštiky, a rezavý bajonet. Z jeho prvního slova mne zatrnula kůže.

„Vylezte ven! Voba! A chcípni to!“ zařval ten s pistolí a mířil přitom na řidiče. Ostatní obstoupili kabinu.

Ten s pálkou, který se postavil před mé dveře, se o své sportovní náčiní opíral jako o hůl a ten druhý si s ní významně poklepával o dlaň ruky. Karatista nacvičoval nějaké výhružné kreace před předním sklem.

Můj řidič, tváří v tvář pistolí, upustil nožík i bajonet, zhasl motor a s třesoucí se bradou vystoupil. Byla by hloupost, kdyby si chtěl hrát na hrdinu. Otevřel jsem dveře a seskočil na mokrý asfalt. Bylo to takové poněkud přízračné, jako už většinou přepadení bývají. V mlze se plazil zápach špatně spálené nafty a někde docela blízko hučela dálnice.

„Prachy, dědku! Ty taky!“ ukázal na mě pistolník. Řidič vytáhl velkou černou peněženku, a brada se mu roztrásla o dva stupně Richterovy stupnice víc.

„Nemám,“ usmál jsem se. Karatista přestal s prostocviky (už taky pěkně funěl) a chytil mě pod krkem: „Nekecej, hajzle! Hezky naval prachy!“

„On opravdu nic nemá, pánové, dyť se na něj podívejte, už ho jednou přepadli...!“ to se ozval můj řidič, a musím říct, že si mě tím docela získal. Jeho řeč ukončila ostrá rána násadou pálky do břicha. Dědula vyhekl a sedl si na zadek.

„Vstávej, dědku, eště máš určitě hodinky,“ pobídl ho kopancem ten s pistolí.

Starý řidič pomalu vstával, lapal po dechu, a tekly mu slzy. Musím říct, že tím si mě ti pánové ale vůbec nezískali.

„To je slušnej balík, byl´s prodávat cement v Německu?“

Ten, co ho praštil pálkou, se prohraboval svazkem bankovek v černé peněženke. Hnusně a slizce se přitom usmíval – bylo to vidět i přes tenkou masku.

„Pánové, domníval jsem se, že takoví hloupě zlí hoši jsou již jen v třetířadých filmech,“ konečně jsem poskládal příslušnou větu a díval se na opět cvičícího karatistu, „vy byste, prosím, už také laskavě mohl zanechat toho aerobiku, mám z toho husí kůži.“ Někdy je opravdu těžké zůstat stranou, ale neměli bít mého staříka. Všichni čtyři na mě nechápavě a hlavně nevěřícně zírali. Obzvlášť karatista.

„Ježiš drž hubu! Dyť nás zmlátěj!“ zoufale vyhekl řidič. Tentokrát to slovo prošlo jen s mírným zamrazením v zátylku.

Karatista zařval a jeho malíková hrana začala svištivě rozrážet vzduch. Když zařval podruhé, měl torzní zlomeniny několika kostí na pravé ruce a o sto osmdesát stupňů překroucený loketní kloub. Pak omdlel.

Po tom, co mi první pálkař přerazil své náčiní o rameno a já se pořád usmíval, začali něco tušit. Druhého pálkaře jsem chytil za ruku v místě, kde držel násadu hole. Než omdlel i on, sypaly se mi mezi prsty dřevěné třísky slepené červenou kaší, v kterou se proměnily jeho prsty. Toho prvního pálkaře jsem srazil krátkým úderem pěsti. Protože jsem stále měl okované rukavice, bude muset chvíli šetřit na

opravdu dobrého plastického chirurga. Ale pistolník mě překvapil: obyčejně se totiž pistolemi jen straší. Ale on, přestože už utíkal k autu, začal střílet.

Někde vzadu něco hlasitě bouchlo a ozvalo se syčení ucházejícího vzduchu. Pistolník ještě stačil nastartovat, a pak jsem zadním okénkem Opelu prohodil tu tlustší část zlomené baseballové hole.

„Asi jsem se poněkud unáhlil, obávám se,“ posteskl jsem si. Pistolník měl pátku místo mozku a mozek v klíně. Vypnul jsem motor a odstrčil černý vůz do příkopu.

Můj řidič sbíral své rozsypané peníze, a já nevěděl, jestli vyděšeněji pozoruje mě nebo probírajícího se karatistu. Ten karatista kvičel jako podřezávané prase. „Odejděte, prosím!“ stačilo ho požádat.

Záhy se probrali i druhí dva a taktéž se laskavě odpotáceli do pole. Byl nejvyšší čas: z vůně čerstvé krve se mi začínala točit hlava.

„Prostřelil nám pneumatiku,“ odvedl jsem pozornost k něčemu praktickému.

„A já nemám sakra hever!“ zaklel řidič.

Podíval jsem se na Opel, tkvící jako černá hromada v mlze opodál. Když jsem si představil práci s uklízením obsahu pistolníkovy hlavy, svůj hlad, a to, že bych se přitom po kolena brodil v krvi... Takovou deziluzi jsem...

„Jaké je vaše ctěné jméno, pane řidiči?“

Vyvalil oči ještě o trochu víc: „Josef Kratina, prosím.“ Div se neuklonil.

...tedy takovou deziluzi jsem panu Kratinovi připravit nemohl. Pohled na vyhladovělého upíra při konzumaci bez příslušného stolního náčiní není zrovna zážitek z nejestetičtějších.

„Připravte si náradí, prosím, já to trochu nadzdvihnu,“ řekl jsem.

„Ale ten čumák váží skoro tunu...!“ Podíval se na mě vyděšeně a já jen tak tak odolal pokušení zatlačit mu oči zpátky do důlků. Nedalo se odpovědět jinak než úsměvem.

* * *

Když jsme znovu jeli, pan Kratina skoro deset kilometrů nepromluvil a zapaloval si jednu cigaretu od druhé. Nakonec se na mě přece jen otočil:

„Tak vás přepadli, hm. Moc rád bych věděl, co to bylo za chlapy, co vás takhle dokázali zřít. Stará Herzogová neříkala, že by tu měli manévry parašutisti,“ podíval se na mě významně. „A taky bych hrozně rád věděl, co je to za chlapa, kterej schytá kulku do břicha, a pak zvedne půl vejtrasky“ To bylo docela nepříjemné, že si všiml, že mě pistolník neminul. Co jsem na to měl říct:

„Tyto tři byly horší,“ usmál jsem se a ukázal na roztřepené otvory po loveckých poloplášťových střelách. Pan Kratina jenom zapolykal, a přestože řídil, na dlouhý okamžik zavřel oči.

Když jsme kolem špinavé cedule PLZEŇ vjeli do zastavěné aglomerace, předjel nás na zdejší poměry velmi nápadný automobil: R 39 s pravostranným řízením. Na okamžik jsem zahlédl zkoumavý pohled řidiče. Byly to oči, které mi něčím připomněly ledovce, třítící se o rozervané pobřeží dalekého Severu. Otrásl jsem se a rychle sklonil hlavu.

„Páter v renaultu, asi voprawdovej Angličan,“ zabručel pan Kratina.

„Jste si jist, že má kolárek?“ po zádech mi přešel mráz a v okamžiku jsem si vzpomněl, proč mi byl ten pohled tak povědomý.

„Co je, nějaký váš známý?“

„Chtěl jste vidět muže, který by mne dokázal zmlátit?“ To už jsem ležel na sedačce a tiskl hlavu k naftou páchnoucí prodřenému koženému.

„Cože, kněz?!“ otočil se pan Kratina nevěřícně.

„Mohl byste mi, prosím, na nejbližší křižovatce zastavit?“ Co mu mám vyprávět; čím méně toho ví, tím je to bezpečnější. Pro mě, ale hlavně pro něj.

Brzdy hlasitě zaskřípaly a nákladák se s citelnou nechutí zastavil. „Nepotřebujete takhle s něčím pomoci, mladej?“ Starostlivě nakrčené čelo pana Kratiny ještě poněkud vyvrásnilo a prsty zhnědlé od zažraného nikotinu mi dobrácky poklepaly na koleno. „Jestli byste teda chtěl, můžete se u nás chvíli prospat – stará vám dá do pořádku hadry a uvaří náký kafe, i něco k jídlu se tam najde...?“

„Děkuji velmi pěkně, ale bohužel musím vaše milé pozvání odmítnout (už zase kulil oči), mám několik neodkladných záležitostí k vyřízení... Přesto,“ naklonil jsem se k němu a usmál se, „přesto bych

vás rád o něco požádal: kdyby se vás na mne někdo vyptával, tak jste mne nikdy neviděl – nanejvýš si vzpomenete, jak někdo velmi podobný mému popisu kráčí k německé hranici, ano?“

„Kráčí k německé hranici... Jistě, to je maličkost, ale...“

„A ještě se dovolím optat, zda víte, kde je zde v Pilsen... Plzni... ein Bahnhof? Ééé, nevím jak to říci...,“ omluvně jsem se usmál.

„Nádraží, jasně...“

„A ještě jedna taková... Kommerzialbank?“

Když mi to s řidičskou důkladností vysvětlil, zašátral v náprsní kapse a podal mi pomačkanou padesátimarkovku.

„To není třeba, mám platební kartu, ale přesto děkuji za laskavost, pane Kratino.“

„Ale jen si to vem, mladej, ta plastiková sračička je sice dobrá věc, ale tady seš v Čechách. A na dřevo je na dřevo.“

„Prosím?“

„Ále... Vem si to a Bůh tě provázej!“ Přestože mě z toho slova tentokrát prudce zatrnulo v zádech, zdvořile jsem poděkovala rozloučil se.

Omotal jsem se co nejvíc ležérně svým prostříleným pláštěm, aby bylo co nejméně vidět mou prostřílenou košili, a přesně podle instrukcí pana Kratiny jsem prošel Pilsen.

* * *

Vyžehlený policista před bankou mě nejdřív vůbec nechtěl pustit dovnitř – zamával jsem mu před očima kreditkartou a švýcarským pasem, přidal několik anglických nadávek (Fucking Czech Terrorists!!!) a byl jsem uvnitř. Našel jsem peněžní automat a navyklým pohybem do něj strčil kartu. Mám naprosto nenápadnou a všední EUROCARD. Automat mě nechal zvolit řeč, jakou se mnou bude komunikovat, pak se z jeho útrob ozvalo zlověstné praskání lámaného plastiku a na obrazovce se objevil německý nápis: POKUS O NEAUTORIZOVANÝ PŘÍSTUP PŘÍPADNÉ REKLAMACE HLASTE U OKÉNKA Č. 9.

Poněkud vyděšený jsem se postavil k zmíněnému okénku.

„Co je?! Ostraha! Ostraha!!! Fláká se vám tady nějaký somrák!“

To slečna za okénkem číslo devět vzhledla od papírů.

„Promiňte, madam,“ podal jsem jí svůj pas, „ale váš automat právě pozřel mou EUROCARD a odmítá ji vyzvrátit.“

„Nějaké problémy?“ přichvátal pistolník s rukou na pažbě.

„Ne ne, to je v naprostém pořádku!“ Slečna řekla tu větu moc rychle. Možná, kdybych nebyl tak napružený a hladový, možná bych si ničeho nevšiml. Takhle jsem zcela jasně uviděl, jak se jí modrá žilka na krku roztepala velmi zrychleným pulsem. Okamžitě mi to došlo: ‚Přijde k vám vysoký cizinec, kterému automat nebude chtít vydat kreditkartu. Prosím, zvedněte hlavu a nenápadně kývněte tam na toho pána, co sedí v rohu na lavičce a tak nenápadně si čte noviny.‘ Tato prosba byla dozajista podepřena minimálně stodolarovkou stočenou do roličky a podmanivým úsměvem cizokrajnou kolínskou vonícího elegána. Něco podobného se dozajista odehrálo u všech okének č. 9 po celé Pilsen, ve všech bankách, kde je možné reklamovat funkci peněžních automatů. Muž s novinami se zvedl a rychle odešel. Nejbližší telefonní budka stála ve vestibulu banky

„Chcípni!“ řekl jsem dámě za okénkem, shrábl pas a v nehez-kém úsměvu na ni vycenil zuby. Padla jako špalek.

„Ostraha?! Ostraha!!! Té slečně zde se nejspíš udělalo nevolno!“ zamával jsem na pistolníka a chvatně vyběhl do haly

Muž s novinami právě vyklepával číslo. Omráčil jsem ho úsporným úderem na krční nervovou pletě. „Prosím?“ ozval se ze sluchátka nějaký hlas – anglicky.

Nějaký zatraceně známý hlas. Sluchátko do vidlice jsem odhodil, jako by mne ušklo. Po zádech mi opět přejela vlna mrazu. Takže po mně jde nejen Otec Crumly ale i muž jménem Ammyl – bestie nechvalně známá jako Lovce lebek. Naprosto bezohledný sadista odněkud z Haiti. To byl jeho hlas, nezapomenutelný hlas to ‚Plíííís?‘.

Teď už jsem měl jistotu (ač jsem se téměř modlil(!), aby to nebyla pravda): v patách mi byli Lovci samotného Azzoparda. Žádní rádoby mystici na lovu záhrobních bestíí. To se občas také stává – ti chudší, vyzbrojeni touhou po očistě lidstva, osikovými kolíky a velkými kladivy, křížují s fanaticky planoucím zrakem svět, který jim

naštěstí nevěří a považuje je za více méně neškodné blázny. Ti bohatší si pro pocit vykonaného dobra – celému lidstvu prospěšného skutku – najímají druhořadé Lovce a nejrůznější podvodníky, aby za ně odvedli špinavou práci jak znám Slizouna Salazara, tak ten by to za tučné peníze a z naprogramované nenávisti určitě vzal. Lovec lebek určitě ne.

Takže ho poslal Azzopard. Ammyl pro nikoho jiného nepracuje (nikdo jiný ho nedokáže zaplatit).

Rychlým krokem jsem se začal vzdalovat od banky.

Po ulicích naštěstí chvátało dost jízých lidí, tak jsem se ztratil.

* * *

Na nádraží jsem ve Wechselstube vyměnil třicet ze svých padesáti marek za zdejší koruny. V SECOND HAND opodál jsem koupil starší, ani ne moc ošoupaný černý plášť. U popelnic za nádražní restaurací jsem si přendal věci z kapes, a nacpal svůj špinavý a prostřílený kabát do kontejneru mezi hniující zelí a nadmuté černé igelitové pytle. Nový plášť mi byl o tři čísla větší, ale byl tak dlouhý, že nebyly vidět ušpiněné kalhoty ani boule způsobená revolverem zastrčeným za opasek. Na záchodě před rozpraskaným zrcadlem jsem si v ledové vodě umyl ruce a obličej, a v pokladně si koupil jízdenku do Prahy.

Když se před někým snažíte schovat, jsou nejlepší buď hodně hluboké lesy, nebo co největší města. V Čechách, jako v celé Evropě, na opravdu hluboké lesy nenarazíte (hlubokými lesy myslím něco podobného Kanadě) a v Plzni by mne Lovci dostali maximálně do večera.

* * *

Rytmické dunění kol přejíždějících přes svary kolejnic mě (na rozdíl od tvrzení většiny country písničků) nijak neuklidňovalo či neuspávalo. Naopak: znělo mi jako hrozba. Intenzivně jsem přemýšlel, co mám dělat. Bez peněz, v odraných šatech, prozatím bez možnosti úspěšně se bránit. Za těch uplynulých šedesát let jsem přestal vyvíjet jakékoliv zbytečné aktivity, které by na mne mohly upozor-

nit. Takže jsem se přestal zajímat o mnoho věcí, které pro mě od dnešní noci začaly být opět životně důležité.

Nevím, kde v současnosti žije jediný člověk, který by mohl mít zájem mě ulovit (natož kde žije Azzopard!); nevím, kde žijí jednotliví Lovci; nevím, co s nimi kdo (nejspíš právě Azzopard) provedl (jestli jsou všichni tak odolní jako Slizoun Salazar...!); nevím, jaké všechny síly se proti mně spojily; nevím, zda je útok směřován jen proti mně, nebo proti všem mého lidu... Zkrátka nevím nic.

Do kupé nakoukl průvodčí, přísně si mě změřil a procvakl mi jízdenku.

„A ne abys dával nohy na sedačku!“ zahrozil vztyčeným prstem. Usmál jsem se na něj. Minutku po průvodčím následoval kamelot, prohýbající se pod balíkem novin:

„Kupte si Blesk, pane! Nejčerstvější zprávy! Bestiální vražda v šumavských lesích!“

Koupil jsem si tedy Blesk s darem 20. října 2023. Krvavě rudé, palcové titulky. Dostatečně nechutné fotografie. Dozvěděl jsem se, že šedobradý myslivec se jmenoval Ondřej Papoušek a byl doktorem práv:

PYTLÁK NEBO RITUÁLNÍ VRAŽDA?

...bestiální vrah prostřelil hlavu oběti speciální střelou velkého kalibru. Nejmenovaný pracovník činný ve vyšetřovacím řízení nám řekl: „Byla to nejspíš tak zvaná střela dumdum.“ Na otázku našeho reportéra; zda byla vražedná kulka opravdu odlita ze stříbra, sice výše citovaný vyšetřovatel odpověděl: „Bez komentáře:“, ale pak, podle slov našeho reportéra, se zájmem pátral, kde náš list přišel k takové informaci.

Dnes, v časných ranních hodinách, do naší pražské redakce zatelefonoval zatím záhadný, anglicky hovořící muž, který se představil jako pan Alfred, a sdělil nám toto (doslovný překlad telefonního hovoru):

„...jmenuji se pan Alfred, a chtěl bych vám oznámit brutální vraždu na mém příteli, doktoru Ondřejovi Papouškovi, která se stala... (kráceno). Za jakékoliv informace, které povedou k dopadení

vraha, osobně poskytnu finanční odměnu. Za informaci, vedoucí přímo k vrahovu polapení, zaplatím jednorázovou odměnu ve výši 30 000 USD. Telefonujte prosím na číslo plzeňské kriminální policie, linka 12. Po celých čtyřadvacet hodin, každý den až do vrahova zadržení, bude na této lince připraven záznamník hovorů. Děkuji.“

Náš list vás samozřejmě bude o vývoji tohoto tragického případu dále informovat.

Takže to znamená, že minimálně jeden Lovec využil situace a spojil se s policií. A dokonce využil i služeb „řádnych občanů“ – motivace 30 000 USD je ve zdejších krajích asi dost značná. Ale ani jedno, ani druhé pro mne není ničím novým. Lovci použili to samé schéma jako před zhruba sto deseti lety, kdy jsem se jim dokázal, ne sice bez obětí, ale přesto, ztratit.

I když, tehdy po mně nešel Azzopard.

Jediné štěstí upírů je, že ti alchymisté, mystici a rádoby černokněžníci s oblibou bojují mezi sebou. Tedy samozřejmě, že k tomu, aby v rámci pokoření soupeře zachraňovali upírům život, k tomu nikdy nedojde, ale navzájem se dokáží pěkně vyčerpávat. Všem jde o to, aby upíra chytili právě oni, a tak i jenom pošramotit soupeřovy plány jim přináší určité nemalé zadostiučinění.

Pečlivě jsem si přečetl noviny až do poslední čárky. Když už nic jiného, alespoň jsem načerpal trochu modernější slovní zásobu.

5

Praha mě nezklamala. Sychravé počasí, dusivá podzimní mlha prostoupená žlutočerným smogem, davy lidí valící se ulicemi, proudy aut s rozsvícenými světly Přesunul jsem se na Masarykovo nádraží, které je, jak jsem vyslechl, vždy doslova obleženo bezdomovci.

Už ve vlaku jsem si rozčepýřil vlasy ušmudlal obličej a ruce mastným prachem usazeným v rohu vagónu a sundal z rukavic nápadné kování. Dále jsem pomocí dočasně-permanentních stahů určitých mimických svalů dosáhl zcela specifického výrazu obličeje.

Když tuláci, sedící podél stěn čekárny Masarykova nádraží, uviděli má nahrbená ramena, prázdné vykulené oči a pramínek slin, stékající z pokleslého koutku na límec uváleného kabátu, bez řeči mi mezi sebou udělali místo. Nikoho jsem nezajímal. Sedl jsem si a snažil se nemyslet na stále příšernější hlad.

* * *

Naprosto nenápadně jsem tam vydržel až do večera. Nádražní policie nás sice jednou za dvě hodiny budila a vyháněla, ale jen co se otočili zády, už jsme zase seděli na své flekaté prostydlé podlaze.

„Nemáš cigáro?“ zastavil se přede mnou neuvěřitelně špinavý stařec, s jasně modrými duhovkami plovoucími v kalné žluti bělma. Kdysi snad bílé vlasy mu vlály kolem hlavy a v mastnotou slepených vousech jsem zřetelně viděl hemžení hmyzu.

„Ne,“ řekl jsem a plivl mu na roztrhanou tenisku. Vycenil na mě zuby a s nadávkou odešel. Poněkud méně špinavý člověk neurčitěho věku, sedící vedle, se tence zachichotal. Strašně smrděl zvratky a zapařenou močí. V duchu jsem se usmál – připomínalo mi to mládí, kdy jsme se v podobném smradu zavšivených a zaplivaných putyk schovávali spolu se Sigrid. Mám jedno obrovské štěstí – nejde na mě krvelačný hmyz.

Když nádražáci čekárnu v půl jedenácté definitivně zamykali, vyhnali nás do noci. Venku bylo sotva pět stupňů a z úst lidí, choulících se do rozedraných, provlhlých oděvů, stoupala pára, která se mísila s mlhou a smogem, obtáčejícím oranžové výbojky pochmurou nazelenalou aureolou.

„Zkurvená kosa!“ jeden ze starochů, kteří mi předtím udělali místo, se drásavě rozkašlal, až jsem myslel, že na místě padne. Abych nevybočil z řady, začal jsem drkotat zuby a udělal si na špičku nosu kapičku ze slin.

Pak začaly problémy

„Hele vole, máš pěkný boty, vole!“ Těch dvou jsem si všiml až někdy k večeru. Nakrátko ostříhaní, orvané bundy těžké boty. Jeden měl v uchu asi dvacet černých spínacích špendlíků a zlomený nos, a ten druhý strašný předkus. Už z toho, jak po mně předtím pokukovali, jsem usoudil, že s nimi budou potíže. Ostatní homelessáci kolem

se rozprchli; kdybych to neviděl, nevěřil bych, že se dokáží pohybovat tak rychle. Z dlaní těch dvou vyskočily čepele laciných vystřelovacích nožů.

„Jestli vokamžitě nevodprejsknete, tak vám nakopu prdel, že si na sraní budete muset sjednat invalidní pojistku a pomocný sbory OSN!“ Že to mluví žena, jsem poznal podle šátku kolem hlavy – hlas měla jako šikovatel z Třicetileté války.

„Co chceš, krávo!“ otočil se na ni Špendlík.

Ze stínu budovy za zády ženy se odlepila obrovská postava. Muž měl ruce skoro po kolena, obrovské sukovité pěsti a slintal snad ještě víc než já. Když se podíval na tu ženu, nahradila mu prázdno v průzračných, lampou rozsvícených očích nefalšovaná a nefalšovatelná láska.

„Padáme, vole!“ křikl poplašeně ten bez špendlíků a oba zmizeli v dupotu bot. Z mlhy se ozvalo několik sprostých výkřiků, a to bylo vše. Ten obrovský člověk s tváří beznadějného kretěna za nimi hrozil pěstí, kýval se a bublal, až mu sliny tekly za límec.

„No tak, uklidni se, Jaroušku, no tak,“ potlapkala ho žena po rukávu, natáhla se a špinavým kapesníkem mu otřela bradu. Byl to opravdový obr – skoro o dvě hlavy vyšší než já – takže něco kolem dvou set třiceti centimetrů. Pak se otočila na mě:

„A co ty. Koukám, žes rozumu taky moc nepobral, a ty svině by ti ještě chtěly vzít boty.“ Tím vzdala velký hold mé, pomocí vlastních mimických svalů vytvořené, masce typu „idiot“. Dál si mě zvědavě prohlížela: „Nikdy sem tě tady sice neviděla... ale co. Máš kam jít?“

Nechápavě jsem se zakřenil.

„Ptám se, jestli máš kde spát, ty trdlo! Tady v tý zimě nemůžeš!“ Když jsem se znovu zakřenil, rezolutně mě chytla za ruku. „Jdeme, Jaroušku!“ Obr se rozklátil jako padající rozhledna a vyrazil za námi.

„A jak se vlastně jmenuješ?“ Byli jsme ve zchátralém, do určité míry však udržovaném domě – stará vila, obklopená zpustlým parkem, někde v neuvěřitelně spleťtém širším centru města. Okna zatlučená překližkou, na oprýskaných dveřích rezavá petlice a obrovský visací zámek.

„Adolfek,“ zabublal jsem – to jsem napodoboval Jarouška a zdá-
řile tak zakryl svůj přízvuk.

„Tak Dolfík! Pěkný jméno. Tady u mě se nemusíš ničeho bát, Dolfínku, je tady sice pár lidí, ale každéj dobře ví, že to tady mám pod patronátem já!“ pohládila Jarouška po rukávu a on se blaženě zahihňal. „Jinak, já jsem paní Turczasecková, ale obyčejně mi říkají Mamá.“

„Máma, máma!“ zabublal Jaroušek a začal se kývat. Poprvé za posledních čtyřiaadvacet hodin jsem se necítil jako ručník na veřej-
ném záchodě.

Ráno, po noci strávené v temné, smrduté, ale vytopené cimře, kde spalo asi dvacet dalších lidí, si mě Mamá našla na chodbě:

„Podívej, Adolfe, jestli tady chceš zůstat, tak fajn, i polívku v poledne dostaneš, ale měl bys přiložit ruce k práci. Co umíš?“

Zakřenil jsem se. Chytla mě za paži, stáhla rukavici a pečlivě si prohlížela mou dlaň. „No teda, chlap jako hora a pazoury má jako štetka ze šantánu. Že tys nikdy nepracoval?!“ podívala se na mě zamračeně.

„Ne ne!“ od toho věčného křenění už mi začínal tuhnout obličej.

„No co s tebou, ty chlape!“ zamyšleně si promnula bradu, „na žebrání seš moc blbej, sebou tě vzít nemůžu, to by Jaroušek nepře-
žil...“

„Já se vo něj postarám, Mamá,“ řekla hubená, sotva dvacetiletá slečna, znuděně opřená o zeď a znuděně kouřící bachratou, ručně stočenou cigaretu. Podle smradu to byla marihuana napůl s pneuma-
tikou.

„Ty se tak vo někoho postaráš! Zrovna ty!“

„Ale Mamá, ukážu mu, kde je sekera, jak naštipat dřevo, podr-
žím mu topůrko, aby si neublížil...,“ rozhihňala se a obličej jí pod vrstvou barevných sajrajtů, kterých bylo tolik, že skoro přepadávala dopředu, zasvítíl až překvapivě půvabným úsměvem.

„To je mi jasný, že mu podržíš topůrko, ty jelito jedno!“ Paní Turczasecková bojovně vystrčila lokty, pak jen mávla rukou: „Ale co, nemám na něj čas. Ale ať ňáký to dřevo naštipete – bude studená noc! A dej na něj pozor s tou sekerou, je to stejný trdlo jako Jarou-
šek!“

„Jaroušek je trdlo!“ zabublal Jaroušek, stojící Mamá za zády, a osvětlen kalným podzemním světlem, deroucím se škvírami v zabeđeném okně, se znovu začal radostí kývat.

„Ale to víš, že jo,“ chytla ho Mamá za rukáv „Jdem, ty trdlo!“

„Jak se jmenuješ, fešáku?“ zeptala se mě ta slečna a koketně popotáhla ze svého nukleárního cigára. Na ruce měla tenký (zatraceně ošklivý) stříbrný prsten.

Prohlédl jsem si ji trochu pečlivěji: byla oblečena do uválených džínů a vytahaného svetru a příšerně smrděla nějakou lacinou voňavkou, která ale nestačila překryt odér špíny a ještě něčeho... Tak jsou cítit všechny laciné prostitutky. Navíc byla strašně hubená, až vychrtlá, neměla žádné břicho a pánev se jí prodírala z kalhot, že v noci při otáčení na bok musí hlasitě cvakat. Odhodila si z čela pramen přerostlých (ale pečlivě učesaných), mírně zvlněných plavých vlasů – kdysi je měla snad ostříhané na páže. Všiml jsem si, jak má zimou promodralé prsty.

V hlubokých modrozelených hvězdičkových očích se jí najednou objevil plachý, ublížený a vystrašený výraz. Asi jsem na ni civěl moc dlouho.

„Adolfek,“ odpověď jsem doprovodil standardním křeněním. Znovu se zasmála a strach z očí se vytratil.

Zuby měla bílé a kupodivu si je ráno, jako snad jediný obyvatel domu, vyčistila.

„Tak pojd', Adolfku,“ vzala mě za ruku. Střehl jsem se, aby se její prstýnek k mé holé kůži byl jen přiblížil.

* * *

Už v noci jsem se rozhodl, že tu zůstanu nejdéle, jak to jen půjde. Víím, že přibližně po týdně aktivita Lovců poklesne a zadusí se v záplavě zpráv, z nichž bude postupem času stále obtížnější a obtížnější eliminovat ty falešné. Práskači a nájemní lovci lidí si kvůli těm 30 000 USD budou navzájem šlapat na paty a Azzopardovi zabíječi (o kterých se také nedá říci, že spolu zrovna kooperují) si nebudou vůbec jisti, zda jsem ještě v Čechách. Víím, že určité co nejpečlivěji hlídají hranice, a téměř jsem se musel smát, jak podplacení šéfové pohraničního vojska honí své muže do zvláštních služeb, aby jim

neunikl jediný narušitel. Hlídky důkladně pročešávají auto po autu a každého se švýcarským pasem proklepávají jako potencialního pašeráka drog. Také samozřejmě vím, že Lovci ten pokles aktivity a nárůst zmatku po oněch sedmi dnech znají také – to se rozdá další motivační kolo úplatků a jede se dál. Peníze nejsou to, co by Azzopardovi, popřípadě i jednotlivým individuálně pracujícím Lovcům, chybělo. Škoda, že do prestižních žebříčků časopisu Forbes nejsou zahrnováni i alchymisté a jejich sluhové – to by se spousta boháčů dost divilo. Ale ani upíři nebývají zrovna žebráci (až na malé výjimky, že). To, jak mě dokonale odstříhli od mých peněz, svědčí o pečlivě připravovaném plánu. Tajná konta – ta opravdu tajná – se (naštěstí) musí vyzvedávat osobně. A nejsou uložena (naštěstí!) v žádné bance, protože každý bankéř je zkorumpovatelný – ty sumy musí být sice astronomické, ale to se v Azzopardově případě dá předpokládat. A abych si zakopal nějaké peníze v Čechách, mě nikdy nenapadlo (podzemní skrýš je přesně to, co myslím tím ‚opravdu tajným kontem‘). Ostatně, ta včerejší výprava sem za čerstvou krví byla teprve první. Předtím jsem sjel celou západní a jižní Evropu, ale už jsem začínal mít takový nepříjemný pocit – a tak by jeden řekl, že mi změna lovišť jenom prospěje. Lovci (nebo i jeden osamoceně pracující Lovec) mě zřejmě nějak vystopovali a rozhodli se udeřit, až budu takhle odříznut. Vypadá to, že tím individualistou byl Salazar a že to ostatním trochu pokazil. Anebo se Azzopard po předchozích zkušenostech rozhodl nepodceňovat mě, a shromažďoval a připravoval Lovce v co největším počtu...Všechno je možné, ale nakonec to vyjde nastejno.

* * *

Slečna rozsvítila petrolejovou lampu a po studeném schodišti, kde strašně táhlo, mě odvedla někam dolů. Ve velké klenuté místnosti pod úrovní země byla bez ladu a skladu naházena hromada obrovských, místy plesnivých polen.

„To nám sem hodil jeden chlápek rovnou z lesa představ si, Adolfe, všechno za dvě čísla!“ zasmála se a začala si stáčet další cigaretu. „Tak hele, tohle,“ ukázala prstem, „je poleno. Dáš ho támhle na tu kozu...,“ odmlčela se a s maximálně soustředěným výrazem

začala plnit sklep dusivým dýmem, „hm..., ...támhle na tu kozu, a támhletou pilou ho rozřežeš na čtyři špalky a ty támhletou sekerou rozštípeš na polínka, jasný?“ Jak se při výkladu otáčela a pro větší názornost na jednotlivé věci ukazovala, fascinovaně jsem pozoroval modrou tepnu, pomalu pulzující na jejím krku. Ne! okřikl jsem se. Byla tak hubená, že by ji odrovnal úbytek pouhých tří deci, možná by i umřela. Obhlédl jsem klenutý, vlhkou bílou plísní potažený strop sklepení – i když prostředí by bylo opravdu stylové.

„Hele, mně je tady zima, ty se zahřeješ prací, ale moc se neunav! Přinesu ti potom oběd.“ Významně se usmála, a musím přiznat, že to i přes ty totemické vrstvy make-upu působilo docela svůdně. „A bacha s tou sekerou – bacha na topůrko!“ rozesmála se a hvězdy v očích jí zazářily světlem, které bych u takové... osoby nečekal. „Tohle si vem,“ vrazila mi do ruky uválený igelitový pytlíček se dvěma čokoládovými tyčinkami a odběhla.

„Jak, jak se jme... jmenujete?“ zakoktal jsem za ní, když mizela na schodech.

„Klára! A můžeš mi tykat!“

Počkal jsem, až její kroky úplně odezní, skočil po sekeře a bleskově vyrobil několik třísek ostrých jako nože. Po celou dobu, co jsme se vybavovali, bylo slyšet, jak něco mezi poleny štrachá a haraší. Není to pro normální lidi zrovna příjemné a chutné téma, ale jestli si pamatujete na mou zmínku o krvi jakéhokoliv teplokrevného živočicha...

Krev šesti potkanů mě jakž takž zasytila, a cítil jsem, že zvládnu naštipat pár polínek, aniž bych sebou praštil. Zvláštní věc, sekeru jsem naposledy držel už pěkně dávno – a jestli mě paměť neklame, tak to nebyla žádná širočina, ale zbraň, vražedný nástroj z modravé oceli.

* * *

Musel jsem dávat pozor a pracovat jako člověk – ostatně, chatrnost nástrojů mi vkládat do činnosti větší sílu ani nedovolovala. Přesto, když mi Klára přinesla oběd, uznale podotkla:

„Teda, tebe si tu snad budeme pěstovat.“ V ruku měla omlácený hliníkový hrnec do poloviny plný kouřící polévky: „Na, nadlábní

se, zasloužíš si to.“ Když jsem se k ničemu neměl (usilovně jsem přemýšlel, jak se toho jídla zbavit), vrazila mi kastrol do rukou: „Krmít tě nebudu!“ V očích jí zablýskl vzdor. Věděl jsem, že jestli se budu nějak ušklíbat nebo kroutit, smrtelně ji urazím.

„Jez!“ sedla si na špalek a upřeně se na mě zahleděla. Nedalo se nic dělat. Zkřížil jsem palec a ukazováček na pravé ruce do koncentračního gesta a plynulým pohybem zbylých tří prstů Kláru uspal. Opatrně jsem zachytil její najednou hadrovité tělo a opřel ho o zeď. Pak jsem pomocí lžice vyšplíchal polévku do největší potkaní díry – ať ze mě také něco mají. Posadil jsem se na poleno a dvakrát luskl prsty.

„Dobrá, moc dobrá,“ pomlaskával jsem a utíral si bradu. Klára se s trhnutím probrala a nejistě se rozhlédla. „Teda, tebe bych nechtěla živit!“ podívala se na prázdný hrnec a usmála se. Její úsměv se mi začínal líbit čím dál víc. „Tos to do sebe musel přímo nalejt. Na, tady si vem ještě!“ Podala mi balíček sušenek. V duchu jsem proklel ten věčný ženský živitelský pud – dokud člověk nefuní v křesle, břicho na podlaze před sebou, pořád do něj přechují dortíčky a zákusky.

Poplácával jsem se po pupku: „Tlust'och.“ Ukázal jsem na ni: „Ty hubená, ty musíš jíst sušenky!“ Sveřepě jsem přitom krčil čelo, aby pochopila, jaké úsilí mě stojí dát dohromady tak dlouhou větu.

„No, ty krásně mluvíš, Adolfku!“ spráskla ruce a v údivu zvedla obočí. „Teď ale sněz ty sušenky!“

Vstal jsem, usmál se na ni a pohládl ji po ruce: „Ty jíst, ty hubená!“ Chvilí na mě tak divně koukala a v těch hvězdnatých očích se jí začala hromadit vlhkost. Sáhla si na rukáv, kde jsem se jí předtím dotkl: „Mě už tak strašně dlouho nikdo doopravdy nepohladil...,“ prudce zamrkala. Já jsem se zatím v duchu naprosto cynicky pochechtával, že začínám mluvit jako starý zelený E.T.

„Tak půl napůl, dyť ty seš taky samý žebro!“ ukázala na mě vyčítavě. Na štípání dřeva jsem si sundal kabát, a revolver, zabalený do prostřílené košile, nacpal daleko pod polena.

„Všechno ty – já dívat!“

„Domů, volat!“ dodal ten cynik uvnitř. Zakoulel jsem očima.

Snědla sušenky, a přitom se na mě dívala, jako bych je pro ni vlastnoručně upekl.

Pak bylo potřeba nanosít dřevo k jednotlivým kamnům, a když se venku setmělo, bylo naprosto samozřejmé, že jdu spát k ní.

„Jděte brzo do pelechů, kdo má furt platit ten zatracenej petrolej! A stejně si myslím, že ho chlastáte, vy prasata!“ hulákala po chodbách Mamá.

„Pojď, Adolfku, ukážu ti svoji sbírku bodavého hmyzu!“ Klára se snažila tvářit vesele, ale bylo na ní vidět, že ji něco tísní.

Ona se bojí tmy!

* * *

Měla malý pokojíček v druhém patře. Okno zatlučené kobercem, uprostřed odřené podlahy rozteklá, ručně dělaná svíčka, v rohu třínohá židle, osleplé zrcadlo, oprýskané smaltované umyvadlo, hřeben a lahvička jedovatě fialové voňavky ‚LESNÍ KVĚTY‘. V druhém rohu vysoký popelník na ohnuté chromované noze a pod oknem na starém proleženém slamníku pečlivě ustlané deky.

Tomu se říká domov.

Trochu jsem se otrásl. Klára zapálila svíčku a nervózně si prohrábla vlasy: „Budem sice oba spát tam,“ ukázala na slamník, „ale jestli myslíš na tamto, tak to ne. Těžko bych ti to vysvětlovala..., ale právě proto, že tě mám ráda, tak ne.“ Vzpurně na mě pohlédla.

Zakřenil jsem se a pro navození veselejší atmosféry i trochu zahýkal. Ale dalo mi to dost práce, protože jsem konečně pochopil, proč je tak hubená. Proč má na obličeji takovou vrstvu šminek.

AIDS. Červené skvrny plísni a začínajícího Kaposiho sarkomu na tvářích. Sevřelo se mi srdce. Abych nějak zakryl na povrch se deroucí emoce, začal jsem se kývat a pobrukovat si ‚Ó la palomá Blankááá‘ – Mamá to na prastarém bateriovém gramofonu hrála jen co přišla z města pořád kolem dokola, až celý dům drnčel.

„Jé, ty umíš zpívat, Adolfku! Pojď, zazpíváme si, prosím!“ vyskočila Klára ze slamníku a naprosto okouzleně mě začala tahat za kabát. Jak málo stačí...!

Myslel jsem, že vím, co je to samota, opravdová samota. Ale tváří v tvář tomuhle všemny mé roky vybledly jako starý inkoust.

Když jsem zazpíval ‚Yesterday‘ (zpívat náhodou docela umím), znovu seděla na posteli, plakala a slzy jí rozpouštěly maskování. Ten

cynik ve mně našťestí mlčel. Cítil jsem, jak se někde hluboko, pod pavučinami a nánosy desetiletí, probouzí cosi, o čem jsem byl skálopevně přesvědčen, že to zemřelo kdysi dávno za hradbami Azzopardova hradu.

Abych večer úplně nezabil, přezpíval jsem pár veselých písní (sice anglicky, ale ono to je poznat z melodie), pár ryčných irských balad (to Kláru dokonce roztleskalo) a skončil jsem opět u Beatles.

„Umiš taky ňáký česky?“ zeptala se nakonec a hvězdy v očích jí svítily, „a kde ses vlastně naučil anglicky?“ podezřívavě přitáhla kolena k tělu.

„Já slyším a zpívám, nerozumím,“ řekl jsem.

„Aha... Ale to teda musíš umět i ňáký český! Prosím prosím! Třeba jak se zpívaj u ohníčků...,“ oči jí zabloudily někam strašně daleko; do minulosti, kde hoří táborák a drnčí špatně naladěné kytary. „Třeba tuhle...“ kolísavě začala: „Tam za modrou horou, modrými lesy tam je domov můj, tam leží Tennessee... Vůz do Tennessee se to jmenuje,“ řekla, když jsem se nepřidal.

„Řekni slova, já po druhý zpívám s tebou.“ Chránil jsem se dát najevo, jak se v duchu ořísám smíchy nad ‚typicky českou písní‘. Špatně by si to vysvětlila a neodpustila by mi to.

Klára pečlivě odrecitovala text.

Tak jsme dvojhlasně zpívali, snad desetkrát dokola; Klára přestala kuňkat a zajíkat se, a já věděl, ačkoliv to přirovnání je hrozné a strašně frázovitě, že ve všech palácích světa nebylo toho večera šťastnější duše.

Když dohořela svíčka, šli jsme si lehnout. Přitulila se ke mně jako opuštěné zvířátko.

* * *

Druhý den mi ve sklepě, kde jsem zase štípal, vyprávěla svůj příběh.

(Ráno chodila Mamá po všech lidech a vyptávala se, jestli taky v noci slyšeli to zpívání, nebo jí na stará kolena už prdá v kouli. S Klárou jsme svorně řekli: ‚Ne!‘.

V jaké propasti asi člověk musí být, aby ho naplnilo takové tajemstvíčko sdílené s debilem, jakého jsem stále s většími obtížemi hrál.

„Bydlela sem v malý vesničce, úplný prdeli, nedaleko vod Český Lípý... Znáš to tam?“ Zakroutil jsem hlavou. „Tak to máš jedinou kliku.“ Z toho, jak řekla onu poslední větu, úplně čišelo, jak strašně lže – sama sobě. Následovala obvyklá historka: diskotéka, krásný kluk ve velkém autě, sliby, Praha, velkoměsto, peníze a luxus. Která osmnáctiletá holka, obklopená zleva fabrikou, zprava hnojem a zezadu uranovými doly, by zaváhala. Tak se vydala dopředu – k zářným zítřkům. Doma po ní zůstala prázdná skříň a dopis na nočním stolku: „Drahá maminko a tatínku, On je prostě báječný... Vím, že byste mi v cestě za štěstím nebránili...“ a okno ložnice otevřené do noci.

Po týdnu následoval druhý dopis: „On je opravdu báječný, mám se výborně...“

Po měsíci další: „Je to tady krásné, to víte, velkoměsto. Mám skvělou práci a vydělávám spoustu peněz. On je opravdu strašně hodný...“ Ale tenhle dopis už psala na tříkrát – aby na papíře nebyly vidět skvrny od slz. To už za sebou měla první nakládačku a tři dny v místnůstce, kde nebylo okno a žádné světlo – bez jídla a šatů. Pak šla na svůj první štrych docela ráda – věděla, že „Temnou komoru – tak tomu ten hajzl říkal!“ už by nepřežila. Když po roce její pasák zjistil, že je nakažená, vyhnal ji z ‚pracovního‘ bytu. „Měj se hezky,“ řekl onen báječný a skvělý on s kdysi velkým O.

Seděli jsme na polenech, ze stropu odkapávala vlhkost a kolem harášili potkani. Klára si stáčela další cigaretu:

„Domů se vrátit nemůžu, chápeš. Stejně tak jako tak už brzo chcípnu,“ zakončila naprosto syrově. „Mamá Turczasecková se mě ujala, když jsem spala na nádraží a chodila za polívku,“ oči se jí tvrdě zaleskly, „vira za polívku; a všechny ty prasata to maj spočítaný – jako já!“ Sklonila hlavu a tiše dýmala. Pak se na mě smutně zahleděla a pohládila mě po ruce. „Proto s tebou neto..., ty seš jinej, hodnej..., škoda, že to nechápeš..., ty slinto jeden,“ otřela mi pusou rukávem.

Věděl jsem, že to, k čemu jsem se právě odhodlal, je naprostá hloupost a nesmysl, ale zároveň jsem věděl, že to určitě udělám.

Možná sice už také brzy umřu, ale byl jsem tak strašně dlouho sám... A člověka to vábí, aby mu někdo říkal táto.

6

Nevím, jak to dokázali, nejspíš někde zaslechli historku o velikém uslintaném kreténovi v „naprosto skvělejších koženéjch botech“. Byla to moje chyba – stejně měly po té honičce na Šumavě ubroušené podrážky – měl jsem se jich zbavit.

Probudilo mě kradmé klapnutí kliky, následované tříštivým zvukem praskajícího dřeva – to, jak se pod tvrdým úderem vyštípla závora. Pocit klidu, který ve mně vzbudilo rozpadající se obydlí Mamá Turczaseckové, se mi stal osudným.

„Co si to dovoluujete, okamžitě vypadněte!!!“ zaječela Klára, která vyskočila jak čert na péro. V šlehancích oslňujícího elektrického světla se malý pokojík naplnil lidmi. Cítil jsem, jak se mi stahují vnitřnosti.

„Zdravím vás, Padre,“ řekl jsem.

„Mlč a připrav se na smrt, potomku Antikristův!“ Můj cit na přítomnost iniciovaných křížů mě opět nezklamal.

„Jestli si mne s někým nepletete, Otče – já s Antikristem nemám nic společného...“

„Mlč, přišero!!!“

„Adolfku, ty mluvíš... a co se to s tebou stalo?!“ Klára se vyděšeně dívala do mého baterkami nasvíceného obličeje – všechny ty malé svaly a svalky v něm plesaly radostí, že už se nemusí kroutit v masce slintajícího idiota. Naštěstí jsme s Otcem hovořili anglicky, a tak nerozuměla ani slovo. „A co to máš s očima...!“ to téměř hystericky vykřikla – totiž, oslněné upíří oko se stáhne do vertikální štěrbin, ne nepodobné kočičí zornici – pro lidi to není moc hezký pohled, ale mně to teď umožnilo přehlédnout docela jasně celý pokoj a zjistit síly nepřítele.

V pokoji bylo pět lidí, z nichž opravdu nebezpečný byl jenom páter Crumly Ostatní byli pouliční práskači s noži a holemi. Trochu mě to překvapilo.

„Kde máte Lovce lebek, Padre?“

„Mlč, stvůro!“ Padre našťestí netušil, že mu poměrně jasně vidím do obličeje, a tak si neuvědomil, že jsem zahlédl vlnku údivu, která mu po něm přeběhla.

On neví, kdo je Lovec lebek! Ta myšlenka mi v hlavě vybuchla jako granát. Následovala smršť úvah a domněnek.

„Adolfku, Adolfku...!“ Klára se potichu rozplakala. „To je divné, Otče – mě nazýváte pekelnou stvůrou, a sám jste se zaprodal... ani nevím, k jakému pekelníkovi Azzoparda připodobnit,“ zkusil jsem ho.

„Pan Azzopardi je řádný křesťan, který mě přivedl na tvou stopu, Satanův zplozenče, a laskavě mi poskytl prostředky na tvé nalezení!“ Padre proti mně zašermoval velkým, stříbrem okovaným křížem – nemohl jsem si nevšimnout, že má spodní rameno zabroušeno do velmi nepříjemně vyhlížející špice.

Padreho pomocníci se rozestavili u dveří a okna. Klára sice pořád trochu škytala, ale jakmile Padre zvedl ten kříž, už zase neohroženě stála přede mnou:

„Ubližovat ubohýmu blbečkovi, to seš kněz, ty parchante?!“ zaječela česky.

Pomalu jsem couval. „Víte vlastně, Padre, proč mě Azzopard chce? Určitě vám řekl, že mě můžete zabít, ale že za každou cenu musíte zajistit dopravu mé mrtvolky k němu, ne?“ Kněz trochu zakolísal. Všiml jsem si, jak bledé a hlubokými vráskami rozryté má tváře. „A nepřipadá vám divné, Otče, že ty prostředky na mé nalezení, jak tomu říkáte, zahrnují i to, že jste za posledních šedesát let zestárl sotva o pět roků? Moc jste se nezměnil od té doby, co jsme se naposledy viděli.“ A tím jsem to zkazil. Netušil jsem, jak strašlivý konflikt musel narůst v téměř démonickém náboženském fanatikovi, narozeném a vychovaném na začátku devatenáctého století, náboženském fanatikovi, který dobře ví, že za svou dlouhověkost v žádném případě nevděčí svému Pánu.

„Zhyň!!!“ zařval, odstrčil Kláru a vyrazil proti mně špičatým koncem kříže.

„To je rychlost, Otče, to zvládáte s pomocí boží?“ Doufal jsem, že ho zuřivost připraví o koncentraci. Byl opravdu dost rychlý a ten kříž byl až nechutně dlouhý – skoro jako krátký meč – obzvlášť, uvážím-li, že se toho stříbrem okovaného dřeva nemohu bez vážných následků ani dotknout. Padreho pomocníci se mne snažili oslnit baterkami a jeho začali vzrušeně povzbuzovat. Oči jim svítily jako publiku na zvlášť krvavých býčích zápasech.

Padre mě celkem bez problémů zahnal do kouta. Měl jsem před tou brutální stříbrnou špicí takový přízračný pocit – přece jen si člověk za dvě stě devadesát osm let na život docela zvykne.

A pak se to semlelo všechno naráz. Padre se rozpráhl křížem. V tom okamžiku ho do lokte zasáhla Klářina noha. Pevně jsem doufal, že to křupnutí byl Padreho loket. Kříž se zabodl do stropu. Na podlahu spadl velký kus nabobtnalé malty, polepený hnijícím rákosem. Padre se švihem otočil a jeho noha mi hvízdla kolem nosu. Pak se u vykopnutých dveří trochu setmělo a do místnosti vpadl velký holohlavý muž. Měl mrtvé černé oči – jako hmyz. Na chvíli jsem vypadl z rytmu a Padre mě ranou do ramene poslal k zemi. Klára mu vzápětí (naštěstí) hodila deku přes hlavu. Že ještě někdy uvidím Slizouna Salazara, tak tomu bych nikdy nevěřil.

„Slizoune, že bych tě zapomněl podlít?!“ Měl růžovou, tenoučkou kůži. Veškeré řasy, obočí a hlavně vlasy, tedy vše, na čem si tak zakládal, mu shořelo až ke kořínkům. Řítil se na mě s napřaženými rukama a vrčel jako vzteklý vlk.

Těsně po Slizounovi do místnosti vpadli dva pánové ve světlých balonových pláštích, s pistolemi v rukou. „Ani hnout! Všichni jste zatčeni!“

Místní práškači místo mého pobytu vyslintali opravdu důkladně.

Vyskočil jsem ke stropu a oběma nohama z plných sil kopl útočícího Salazara do hrudníku. Normálního člověka by to roztrhalo jako zásah dělostřeleckým granátem.

Slizoun zmizel ze scény. Doufal jsem jenom, že zeď, kterou prolétl, není z hlediska statiky budovy nosná. Těsně po policistech, ještě

než se mé nohy dotkly Slizounovy hrudi, naplnilo pokoj obludné zařvání:

„Co si myslíte, že tady děláte, vy kretění?!“ Mamá se zjevila ve dveřích v postavení útočícího boxera. Jaroušek rovnou popadl bližšího policistu a používá ho jako palcát, obořil se na čtveřici práskačů, šikujících se u zdi k útěku. Padre se zatím vymotal z deky a už se sápal po kříži. Klára mu visela na ruce a kousala ho do zápěstí.

„To ne, mé dítě, to nedělej!“ říkal jí anglicky a šetrně se ji pokoušel setřást – přece jenom je to kněz.

Musel jsem zmizet, než se vrátí Salazar.

Druhý policista zvedl pistoli a jako ve zpomaleném filmu vypálil dvě rány. Jarouškova zpocená hlava se rozprskla jako rozkopnuté rajské jablíčko a její obsah vytvořil na olupující se zdi obrazec podobný rozkvetlé lilii. Mamá zaječela a její direkt minul policistu snad jen o milimetr. Dlouhá devítka v policistově ruce se znovu zaškubala a dvě další ostrá prasknutí zaburácela místností. Mamá zakašlala a padla na zem. Na špinavé blůze se jí rozlézaly dvě tmavé skvrny.

Do místnosti znovu vpadl Salazar a tentokrát v ruce držel černý revolver, jehož dvojče jsem měl já pečlivě schované pod poleny ve sklepě. Odrhl jsem Kláru od Otce Crumlyho: „Zastavte toho chlapa nebo jí zlomím vaz!“ Doufal jsem, že si dezorientovaný policista nevšiml, že Klára je se mnou.

„Adolfku...?!“ ten pohled bolel.

„Jménem zákona! Jste zatčen!“ ječel ten, co právě zastřelil Mamá a Jarouška. Střídavě mířil na mě a střídavě na Salazara. Salazar se kupodivu zastavil. Že by v tom lese měl opravdu neprůstřelnou vestu?

Ten okamžik klidu mi stačil. Sám jsem mohl utéci už – řekněme dávno, ale nechtěl jsem tam nechat Kláru. Jedním obrovským skokem jsem se vrhl proti oknu. Za kobercem, kterým bylo zatlučeno, byla zavřená okenice. Praštění dřeva se slilo s výstřely,

Tak tak, ale dopadl jsem na nohy, Kláru v náručí. „Netrefili tě?“ zašeptal jsem. Jenom zakroutila hlavou. Větší oči jsem v životě neviděl. Vytáhl jsem nohy z hlíny a rozběhl se k parku, v který přecházela zpustlá zahrada kolem vily. Vzduch mi zahučel kolem uší a Klářin

stisk kolem krku přešel v regulérní škrcení. Někde za námi se ozývalo hvízdání píšťalek a prasklo několik výstřelů. Přeskočil jsem zborcený prorezavělý plot, párkrát zakličkoval mezi křovím a po hlavě skočil do obrovské hromady shrabaného listí. Klára jenom zafuněla.

„Hrabej!“ zašeptal jsem. Během pěti vteřin jsme zmizeli ve studené, lepkavé, podzimem páchnoucí mase. „Psi, Adolfku, slyšela jsem je štěkat. Najdou nás tady!“

Přikryl jsem jí pusou rukou. Během necelé minuty se noční klid okolí rozpadl v kvílení sirén a parkem začaly křížovat reflektory aut a modrá světla majáků.

„Nemůžou bejt daleko! Chyťte stopu!“ ostré vzrušené štěkání policejních vlčáků se mísilo s kvílením pneumatik stále se sjíždějících aut.

„Vemte si brokovnice – a bacha, je to zabiják!“ „Strážmistře! Prohledejte to za tou strouhou!“ „Psovodi, no tak, máte něco?!“ Kolem se rozvinula standardní policejní situace, popsitelná jako „Rozkaz stíhá rozkaz“.

Blízko naší hromady se ozvaly kroky a hlasité funění, jak pes nasával vzduch. Klára mi zatřásla nehty do ruky. Pak pes zakňučel a krátce vyštěkl. Úplně jsem viděl, jak vrtí ocasem. „Tak co je?“ řekl tiše psovod, „hledej, no tak, hledej!“ Kroky rychle zmizely někde za námi a stisk Klářiných nehtů povolil.

„Jak to, že nás ten pes...!“ přitiskl jsem ruku zpět.

Za dvě hodiny odezněly poslední nepatřičné (policejní) zvuky. Půlhodina navíc – pro jistotu – neuškodí. „Tiše,“ šeptl jsem, když jsme se vyhrabávali z listí. Vzal jsem Kláru za ruku a opatrně tmou namířil zpátky k vile. „Jdeš zpátky, Adolfku, neměli bysme...?“

„Tak budeš konečně zticha?“ Klára se s představou mé duševní retardace neloučila zrovna snadno. Vzpurně sebou škubla. Proplížili jsme se až k úzkému okénku, kterým kdysi kdosi dovnitř naházela dřevo odkoupené za pouhá dvě čísla.

„Jdu první, dole tě chytnu,“ sklouzl jsem do tmy.

„Je tam strašná tma, já se bojím,“ Klára začala fňukat. „Druhá možnost je, že zase vylezu, hodím tě dolů a pak ti skočím na záda!“ zasyčel jsem.

„Jsi hnusnej podrazák a... a nechci s tebou už mít nic společnýho, ty, ty...!“

Chápu, že toho na ni bylo moc, ale až na ten poslední bod jsem udělal přesně to, co jsem slíbil. Nemohl jsem si dovolit, aby nás tu někdo načapal.

„Vodřels mi ruku,“ zakňourala tence.

„Pojď si sednout sem. Pojď po hlase.“

Já jsem, na rozdíl od ní, viděli v inkoustové tmě sklepení docela dobře.

„Já se bojím,“ zakňourala ještě o něco tenčeji. Když jsem se jí dotkl, málem vyjekla. „To jsem já, Kláro, no tak!“ Byla úplně ledová a třásla se. Ani jeden jsme neměli boty. Můj plášť, spolu s jejím svetrem a džínami, zůstal nahoře v pokoji. Klára byla oblečena jenom do krátké noční košile.

„Je mi zima.“

„To mně taky,“ odpověděl jsem. Nebyla to sice pravda – neznám pocit zimy – jen mi, když jsem dlouho v jedné poloze v chladu, trochu ztuhnou klouby. Ale nějak jsem musel vysvětlit, že přestože se ke mně tiskne, moc se neohřeje. Vyhrabal jsem z pod polen revolver a podal Kláře svou košili, v které byl zabalen.

„Je to mokrá a studená a smrdí to,“ tak ztraceně si povzdechla. Znovu jsem se posadil na poleno, opřel záda o ledovou zeď a posadil si Kláru na klín.

„Co teď budeme dělat?“

„Počkáme, nad ránem si nahoru dojdeme pro věci a zmizíme od sud.“

„A co když nás najdou?“

„Ne, policie už to tu prohledala, a že by sem přišli podruhé, nehrozí.“ V sychravém sklepním vzduchu se vznášel čerstvý zápach mokrých psích chlupů. To, že Salazar by se sem ještě jednou přišel podívat určitě, jsem jí neřekl. Doufal jsem, že si ho, zrovna jako Otce Crumlyho, policisté odvedli – na jejich místě bych také Zákonu nedělal problémy.

„Proč mluvíš tak divně spisovně a... a jak to, že vůbec mluvíš takhle!?“ do hlasu se vrátila stará Klára. „Eště večer ses sám dokázal sotva najíst!“ odtáhla se ode mě.

„Co ti na to mám říct... Ti lidé tam nahoře v pokoji nebyli náhodou. A hrát kreténa je docela dobrá maska.“

„Seš svině a podvodník – jako všichni!“ skoro vykřikla.

„Jestli budeš hovořit tak nahlas, tak už brzo budu mrtvá svině a mrtvý podvodník – jako všichni!“ Jasně jsem uslyšel, jak jí sklapla pusa. „Víš, Kláro, život není jednoduchý – sama to znáš.“ Za chvíli se přestala třást (tentokrát se asi třásla vzteky) a znovu se o mě opřela. „Ale stejně seš svině!“ Na obličeji jí setrval zarputilý výraz: „Takhle mi lhát! Já si ti tady vylejvám srdce, a ty tohle... Hezky mi budeš vyprávět něco o sobě, když už ti pomáhám utíkat! A začni tím, proč tě ty chlapi honě!“

Potichu jsem se zasmál a pohladil ji po rameni. Vztekla ucukla.

„Já ti budu radši vyprávět jednu pohádku...“

„To už bude druhá, Adolfe! Doufám, že se tak aspoň jmenuješ!“

„To ano, mám sice dvě křestní jména, ale mí blízcí mi vždy říkali Adolfe.“

„Já nejsem žádnéj tvůj blízkej!“ napružila se, jako bych ji uhořel.

„Takže pro tebe Richard. Ale chceš slyšet tu pohádku? Do rána jsou skoro čtyři hodiny a bude tu jinak mimo té zimy ještě i docela nuda.“

„Když nechceš mluvit o něčem rozumným..., Richarde!“

Zvláštní, že ji ani nenapadlo odejít.

„Věříš na upíry?“ začal jsem. Posupně se zachechtala.

„Ale tmy se bojíš.“

„To není pravda!“ zasyčela a přimáčkla mi pěst k nosu. „Jenom trochu..., ty víš proč.“

Tak jsem jí vyprávěl o svém životě jako příběh o lordu Ericks-sonovi (vidíte, že až tak často zase nelžu). Klára za chvíli začala zaujatě poslouchat. Přerušila mě jen jednou, když jsem líčil upíří nesmr- telnost:

„To je skoro jako Highlander,“ usmála se, teď už docela okouz- leně. Neřekl jsem jí, jak strašně pravdivý film to místy je. Když jsem vyprávěl o smrti Sigrid, popotahovala a utírala si nos. Ke konci se ode mne trochu odtáhla a snažila se ve tmě zachytit rysy mého obli-

čeje. Pozoroval jsem, jak vraští čelo a snaží se zaostřit oči. Rozumně jsem příběh ukončil v časech blízkých konci předminulého století.

„Ale proč by všichni ti lidi po upírech tak šli? To máš náh špatně domyšlený!“

„Předně, alchymisté jsou spíš něco jako kouzelníci, než jako ‚všichni lidé‘, a ti praví obyčejní lidé? Sama to znáš: jak je něco odlišného, co se nedá zamést pod postel, zamluvit nebo přemalovat, musí se to zničit. Obzvlášť, když to něco v sobě nese pro naprostou většinu těch obyčejných lidí vysněná, ale nedosažitelná privilegia nesmrtnost, nezranitelnost... Co se děje?“

Na hrudník mi spadly dvě pálivé slzy: „Mě odkopli z úplně opačného důvodu.“ To, že jim ze začátku sama výrazně pomáhala, jsem neměl srdce říct. I když, kdo ví, jestli by to něčemu nepomohlo... Zamyšleně jsem si kroutil na ukazovák prstýnek jejich tlejlícím listím vonících vlasů.

„Ale ti alchymisté – hlavně Azzopard – ti prahli po upírech kvůli něčemu jinému – přesně kvůli té nejproslulejší části jejich anatomie: existuje prý jeden prastarý, úplně strašně prastarý recept – tak zvaná Formule sedmého zubu. Nějaké magické praktiky, pár přísad různého stupně odpornosti, přidáš zmíněných sedm upířích zubů a máš něco tak strašně profláknutého, jako je deset deka Kamene mudrců.“

„A na co by těm kouzelníkům ten kámen byl?“

„Ale na takové psychopatické titěrnosti jako je vláda nad Světem, ba i celým Vesmírem,“ usmál jsem se.

„To je na pohádku pěkně blbej konec!“ Klára přestala slzet a teď tiše zívla: „Copak ty nejsi ospalej?“

„Musím dávat pozor,“ pokrčil jsem ve tmě rameny.

„Tak dobrou noc, Richarde!“ zavrtala mi hlavu do ramene.

A za chvíli se její pravidelný dech mísil jen s hučením a řinčením nočních tramvají a vzdáleným kvílením policejních sirén. Štrachání potkanů slyšet nebylo – dobře věděli, že jsem nablízku.

Sotva se začalo rozednívat, položil jsem Kláru na pilinami vystlanou zem a po vyšlapaných schodech vyběhl nahoru. Roztrhl jsem hnědou leukoplast s nápisem POLICEJNĚ ZAPEČETĚNO, a otevřel

rozvrzané, kolem kliky prasklé dveře (díra ve zdi, kterou prolétl Salazar, byla zakryta křížem krážem přelepeným kusem lepenky).

Uvnitř Klářina pokoje byl cítit stělný prach, pot mnoha lidí, cigaretový kouř a krev. Na podlaze přibýly dva křídové obrysy s rozhozenýma rukama, a rudá lilie, vykvetlá z obsahu Jarouškovy hlavy, už zaschla a zčernala.

Tak přece jen v sobě měl něco krásného, cynik se kdesi ve mně opět probudil.

Můj plášť ležel na hromadě hadrů, v kterou se po důkladné prohlídce změnila postel. Měl vypáranou podšívku, ale jinak docela ušel. Klářiny džíny a svetr byly pro změnu úplně vespod. Moje boty zmizely – zřejmě je použili psovodi na chycení stopy. Klářiny rozšmajdané tenisky byly odkopnuty v rohu.

Seběhl jsem s věcmi zpátky do sklepa. Klára se vzbudila, když jsem z pláště odtrhával zbytky podšívky, „Hadříky moje,“ vyskočila a mnula si ruce, „Bože, to je kosa.“ Naštěstí se oblékala a tak neviděla, jak jsem se po vyřknutí toho slova zatvářil znechuceně. „Nedívej se,“ zasyčela pro jistotu nevrle, když si natahovala kalhoty.

„A co budeme dělat teď, Ad... Richarde?!“ přestala si prohrabávat zaknoceně vlasy plné pilin a vrazila promodralé ruce do kapes.

„Třeba by ses mohla trochu učesat,“ podal jsem jí hřeben.

„Když sis slintal na bradu, slušelo ti to víc!“ odsekla. Pak se ale rozkašlala tak, že si musela sednout. Po bledém obličejí se jí pod setřelou vrstvou make-upu rozlezly ošklivé červené skvrny.

„Připravená?“

„Já jo,“ trochu lapala po dechu, „ale ty by sis měl vzít boty.“ Vzápětí si vyděšeně přitiskla dlaně na tváře: „Nevzals mi náhodou šminky a voňavku?! Jasně, chlap! Počkej tady!“ prosmekla se ke dveřím. Dům byl stejně prázdný, a že by sem někdo od policie přišel takhle brzo, se nebylo třeba bát. Posadil jsem se na špalek.

Ani ne za slabou půlhodinku se vrátila.

„Stůj bledá tváři! Jen pro rudé!“ opravdu jsem se až lekl – pod vrstvou bílého pudru vypadala, obzvlášť s očima omalovanýma širokými černými kruhy, jako maska válečného šamana Arapahů.

„Blbče!“ hodila mi pod nohy rozpadající se polovysoké škrpály z popraskané kůže.

Nebyl to pudr, ale barva ošoupaná ze stěny.

* * *

Rázovali jsme k Hlavnímu nádraží a nijak se nelišili od ostatních bezdomovců, spěchajících na ranní polévku od Armády spásy. Policejní hlídky si nás znechuceně prohlížely.

„A co budeme dělat teďka?“ Klára zhluboka – naprosto autodestruktivně – šlukovala další ze svých ručně vyráběných atomických cigaret. Podíval jsem se na její bílou tvář a někde hluboko mi zatrnulo.

„Já musím zmizet někam dál a ty bys měla jít do nemocnice,“ zvednutou rukou jsem zarazil protesty, „nevydržela bys cestu!“ usekl jsem. Procházející policista se na nás strnule zahleděl.

* * *

Pak jsme seděli na lavičce před tabulí s příjezdy a odjezdy vlaků. Klára vzpurně mlčela, a když za ryčných zvuků trubky a bubínku přijela Armáda spásy se svou vývařovnou, beze slova se postavila do fronty na polévku. Já jsem předstíral, že jdu na záchod, vyměnil si marky, a po krátkém studiu mapy jsem si u okénka koupil jízdenku do Českého Těšína. Doufal jsem, že hranice s Polskem a ještě tak daleko v protisměru mého očekávaného pohybu – nikdo hlídat nebude. Musím projet na švýcarský pas, který mám spolu se zbytkem peněz pečlivě zapnutý v zadní kapse kalhot. A musím přes legální přechod. Historka s okradeným turistou je při mém současném vzhledu víc než přesvědčivá. Proniknout přes zelenou hranici se takřka nedá – no třeba dá, ale pohraničníci zjistí, že někdo prošel, a kontrolují pak každého jen trochu podezřelého, potloukajícího se na druhé straně – to jsem nemohl riskovat. Hraniční režim je tak přísný od dob poslední Balkánské krize: Němci sem tehdy bezplatně dodali stovky dokonalých sledovacích přístrojů, a ty tisíce a tisíce prchajících Chorvatů a Albánců vycvičily východoevropská pohraniční vojska víc než dokonale.

Klára se vrátila se dvěma talíři kouřící polévky a kusem trochu oslzlého včerejšího chleba. Jeden talíř – stále beze slova – položila na lavičku vedle mě. – Prudce, až trochu horké olejovité tekutiny

vyšpláchlo. Po celém Hlavním nádraží utichly věčné hovory o tom jak schrstit prachy a nahradilo je mnohohlasé srkání a mlaskání.

Klára upřeně hleděla před sebe a srkala a mlaskala naschvál nejhlasitěji ze všech. Vzal jsem talíř s pomalu chladnoucí polévkou a dělal, jako že se natahuji k blízkému koši pro odhozené noviny – „nešťastnou náhodou“ mi polévka vytekla do druhého koše. Klára si ničeho nevšimla – a i kdyby se do toho koše podívala, maximálně to vypadalo, že se do něj někdo vyzvracel. Otočil jsem se k ní zády a skryt za ukořistěnými novinami jsem nasucho srkal a mlaskal. Nádražní halou profukoval ledový průvan a úplně strašlivě tam páchla žluklá moč – bylo to ještě horší, než kdysi v těch zapadlých a zavšivených vesničkách v horách.

Mám čas – vlak mi jede až za tři čtvrtě hodiny.

V těch novinách mi okamžitě padl do oka titulek na první straně:

DRUHÁ A TŘETÍ OBĚŤ VRAŽDÍCÍ BESTIE!!! Byl to samozřejmě včerejší ranní Blesk.

Další obětí Západočeského Řezníka se stal podnikatel Arnošt T., kterého včera v podvečerních hodinách nalezla policejní hlídka brutálně zavražděného v jeho automobilu zn. Opel.

(Takže už mám dokonce „zvukné jméno“. Západočeský Řezník – to zní skoro stejně špatně jako Jack Rozparovač.)

Pod první částí článku byla fotografie Arnošta T. Z hlavy mu pořád trčel kus baseballové pátky. Četl jsem dál: Třetí obětí masového vraha se stal soukromě podnikající důchodce Josef K.

Vnitřnosti mi stáhl ledový krunýř.

Starý muž byl bestiálním způsobem umučen k smrti. Chvilí jsem nějak neviděl.

Kdy už policie konečně učiní přítrž řádění nelidské bestie? Telefonní číslo záznamníku na služebně plzeňské kriminální služby stále platí. Prosíme občany, aby jakoukoli stopou přispěli k dopadení stvůry, stále se před ramenem spravedlnosti skrývající někde mezi námi.

Náš list vás, vážení čtenáři, bude o pokračování případu dále informovat. Po zadržení vraha chystáme speciální přílohu. Naše redakce uzavřela s Policií smlouvu na exkluzivní rozhovor s Plzeňským Katem!

Pod článkem byla odporně dokumentární fotografie rukou pana Kratiny. Přestože jsem v dobách svého mládí viděl ledacos, jsem strašně rád, že upíři nemohou zvracet.

Zmačkal jsem noviny a hodil je zpátky do koše. Umučení pana Kratiny byla práce Ammyla Lovce lebek. Na něco takového by neměl žaludek ani Salazar.

Zbytek času do příjezdu vlaku jsem strávil v chmurných úvahách. Jediné, co z nich vyplynulo pozitivního, bylo, že Lovci zjevně nespolupracují – a možná, že jdou i proti sobě. Jak znám Azzoparda, tak cílová odměna za trochu klacků pod soupeřovy nohy stojí.

* * *

Pět minut před tři čtvrtě na devět jsem vstal a protáhl si ruce. Bylo to těsně po další šťáře.

„Kam jdeš?“ Klára si právě, navzdory mnohojazyčným nápisům znějícím jako ‚NO SMOKING!‘ či ‚NO FUMARE!‘ zapalovala další cigaretu.

„Na vlak,“ odpověděl jsem lakonicky. Beze slova se zvedla a šla za mnou.

7

Hala příjezdů a odjezdů vypadala skoro úplně stejně, jak si ji pamatuji ze svého posledního odjezdu odsud tehdy v roce 1919. Kalné světlo pronikající ušpiněným sklem, stříbřitě lesklí hadi kolejnic, vůně šmíru, kolomazi a opečených párků, hučící průvan, lidé se zvednutými límci. Jen odpadků povalujících se po nástupištích přibývalo.

Můj vlak už stál na čtyřce. Ozvalo se dunivé zahlaholení gongu a nádražní rozhlas zachroptěl nesrozumitelnou výzvu – zato minimálně ve třech světových jazycích.

„Já mám lístek, Kláro,“ řekl jsem, když nastoupila za mnou. Jenom se ušklíbla. Znovu jsem tedy otevřel dveře a seskočil na peron:

„Poslouchej, nemůžeš jet se mnou, jsi nemocná a já možná budu utíkat celé roky,“ trochu jsem přeháněl.

Odpověděla mi posupným: „Csss!“, ale kůže na vystouplých lících kostech se jí nervózně napjala.

„Měla bys jít do nemocnice... já se pro tebe vrátím.“

Roztřásla se jí brada: „Když jsem ti pomáhala, to sem byla dobrá, co?!“ Prudce se otočila a pokračovala k ocelovému pilíři podpírajícímu střechu: „Seš stejnej jako všichni, stejnej hajzl. Použít – odkopnout.“

To mě docela zbolelo – tím víc, že i přes jedno mé rozhodnutí a pár pocitů to byla pravda.

„Já se ale opravdu vrátím, Kláro...“ pohládl jsem ji po rameni.

„Nešahej na mě!“ shodila mou ruku jako jedovatého pavouka a otočila se zpátky, až jí vlasy zavlály: „Lhář, parchant a hajzl!“ Každé z těch slov řekla podstatně hlasitěji než to předchozí. Několik lidí, kteří se předtím snažili tvářit, že neexistujeme, k nám pohoršeně otočilo hlavy. „Tišeji, prosím!“ řekl jsem prosebně.

„Nastupovat, nastupovat!“ průvodčí v červené čepici obcházel vlak a zvonil malým mosazným zvonkem. „Tišeji?!“ vykřikla Klára tak, že se pohoršené pohledy okolostojících změnily na pobouřené. Nedalo se nic dělat: zkrřížil jsem palec a ukazováček na pravé ruce a mávl zbylými třemi prsty. Klára se zarazila vprostřed ostrého nádechu a oči jí zesklivatěly. Ještě že je tak prokřehlá a oslabená nemocí – jinak by tahle elementární hypnóza, co jakž takž ovládám, byla k ničemu. Rychle jsem zašeptal:

„Jdi do nejbližší nemocnice. Kdyby se tě na mě někdo vyptával, řekni mu všechno (to by, podle toho jak na mě byla našťvaná, asi stejně udělala – ale nechtěl jsem riskovat, že by si třeba zrovna před Lovcem lebek hrála na hrdinku, jak to asi zkusil ubohý pan Kratina) a policii případně pověz, že jsem tě unesl. A pamatuj si, že máš nárok na odměnu a že já se vracím zpátky na západ. Až lusknou prsty, probudíš se a půjdeš rovnou do té nemocnice.“ Luskl jsem.

Klára zamrkala a udělala na mě: „Pch!“ doprovázené obscénním gestem tenkého prostředníčku. Měla za nehtem měsíček špíny. Pak se otočila a bez dalších slov odešla. Průvodčí se vykláněl ze dveří a

křičel: „Odjezd, odjezd!“ Pak hlasitě zapískal na píšťalku a kola vlaku se začala otáčet. Trhl jsem klikou a naskočil.

Z kupé byla ještě vidět Klářina hubená záda a shrbená ramena, špičatící se pod vytahaným modrým svetrem. „Já jsem to všechno myslel úplně vážně,“ zašeptal jsem. Starší párek, který už v kupé byl, když jsem tam vpadl a rovnou se přilepil na okno, vstal a důstojně odešel: „Takový by do vlaku neměli pouštět!“ Otočil jsem se a udělal na muže v mastném klobouku a ženu s miliardou šedivých kudrlínek a vodopádem těstovitých podbradků to samé gesto, co Klára před chvílí na mě. Muž nafoukl tváře a vykulil oči za tlustými brýlemi – dodávaly mu vzezření, jako by měl v hlavě zapuštěný periskop – pak ale beze slova, i se ženou, zmizel v chodbičce. Zavřel jsem dveře a zatáhl hnědý zaprášený závěs. Na skle za ním bylo vedle několika kosočtverců napsáno ‚SPARTA‘ a ‚OI! OI!‘.

Bylo mi dost strašně. I ten můj cynik někam zalezl a mlčel.

* * *

Když vlak vyjel z Prahy, konečně jsem se (násilím) donutil přestat myslet na Kláru. V kupé bylo příjemné teplo. Teplo je mi příjemné jen proto, že můj metabolismus nemusí produkovat tolik energie na udržení tělesné teploty a tudíž to prodlužuje intervaly mezi jednotlivými jídly (pro ty, které to zajímá, je má tělesná teplota stabilně 23°C).

V Českém Těšíně bych měl být někdy po poledni. Potom jsem se potřeboval přes Polsko a Východní spolkové země dostat k starobylému hanzovnímu městu Lübeck u Lübeckého zálivu v Baltickém moři – tam mám jednu ze svých skrýší.

Sít' mých myšlenek protrhl průvodčí: byl obrovský a strašně tlustý – vědomí moci z něj přímo odkapávalo (Jestli eště budeš dělat ksichty na pořádný lidi, tak ti nakopu prdel a vyrazím tě na příští zastávce!). Když přestal cloumat mým už tak chatrným límcem, konečně mi procvakl lístek – nemohl uvěřit, že ho doopravdy vlastním, a při jeho zkoumání se tvářil jako přednosta kriminalistického ústavu v akčním filmu. Krátce po průvodčím následoval kamelot. Nejdrív se mě lekl, pak mi ale dal noviny, a když jsem mu podával pětikorunu,

řekl, ať si ji nechám na polívku, a přidal dvě cigarety. Znovu jsem zatáhl závěs, pohodlně se usadil a pustil se do čtení.

V redakci Blesku musí mít docela schopné lidi, anebo si na policejním ředitelství platí dobrého informátora nejspíš obojí.

Pod obligátním titulkem:

**MASOVÝ VRAH, ZNÁMÝ JAKO ZÁPADOČESKÝ ŘEZNÍČK
ČI PLZEŇSKÝ KAT, POKRAČUJE V BRUTÁLNÍCH VRAŽ-
DÁCH I V PRAZE!!!**

jako obvykle následoval detailní popis mých nejnovějších krvavých činů:

...dnes v noci, zbraní odcizenou těžce raněnému policistovi, zavraždil známou charitativní pracovníci paní Tamaru T. a dementního muže Jaroslava D. Policista zápasí o život na jednotce intenzivní péče Vojenské nemocnice.

(To se podívejme!)

V souvislosti s případem byli na místě činu mimo jiné zadrženi i dva cizí státní příslušníci. Našemu redaktorovi se podařilo zjistit, že jeden z nich je duchovní pastýř...

Takže Padreho a Slizouna doopravdy zatkli. Na pár hodin o dva Lovce méně... Jak ale znám Salazara, tak nejpозději do dvanácti vytrhá mříže, a to i za cenu, že policie začne pronásledovat i jeho. Padre mimo kříže neměl žádnou zbraň – toho jen vyslechnou a pustí.

Z nudy jsem noviny zase dočetl až do konce. Zjistil jsem, že Čechy jsou jedním z nejsvobodnějších států v Evropě. Kde jinde by dnes mohly vycházet knihy s názvy jako: Do posledního negra či Dead or white. Nejen já jsem na obzoru tušil parádní rasové bouře. Blesk uváděl následující demografickou tabulku:

Obyvatelé bílé pleti	9.650.000 (přibližně)
Romové	3.320.000 (přibližně)

Ostatní 1.110.000 (přibližně)

Ostatními jsou myšleni přistěhovalci převážně z Východu.

(Neboli, jak jsem pochytil v místní terminologii ono velmi frekventované slovo – tak zvaní uzenáči. Teď už mi bylo také víc než jasné, proč Němci ve čtvrtém roce investovali skoro miliardu marek do pohraničních vojsk východních států. Problémy s jednou Kurdskou stranou pracujících jim zřejmě úplně stačí.)

...Balkánci po posledním balkánském konfliktu zůstali převážně v Čechách a Polsku. Maďarsko uzavřelo přes pokrytecký pokřik levičáckých lídrů hranice, a přijímalo jen opravdové politické, náboženské a jinak opodstatněné exulanty – a teď mají to, co by se ve srovnání s ostatními východoevropskými státy dalo nazvat svatý klid.

Po tom předposledním slovu komentáře jsem se otrásl, položil Blesk na sedačku, a až do Těšína se kochal pohledem na kalnou, zamlženou krajinu. Ve vzduchu začínal být cítit sněh (připomínalo mi to mládí v dalekém Švédsku), a pomalu jsem zase dostával hlad.

* * *

Rychle se stmívalo, a tak jsem prošel městečkem, aniž bych vzbudil větší pozornost. Naše souprava měla zpoždění skoro čtyři hodiny – ale nikdo se nad tím nepozastavoval (prý to bylo kvůli – našťastí planému vyhrožování pumou pod kolejiemi kdesi na trati). Už v umývárně vlaku jsem se dal co možná nejvíc do pořádku a v malém obchůdku hned na nádraží si koupil optimisticky brčálově zelené tričko s rozpitým nápisem ‚VÍTEJTE V ČESKÉM TĚŠÍNĚ!‘ Paní u pokladny se tvářila, jako bych byl vůbec první, koho to kdy napadlo.

* * *

„Váš pas, prosím,“ celník, když mě spatřil, vylezl z kukaně.

„Bitte,“ podal jsem mu požadované.

„Vy jste Švýcar?“ zeptal se docela dobrou angličtinou a snažil se, aby na mě necivěl moc udiveně.

Dostatečně ponuře jsem zabručel něco jako: „Bloody Gangsters!“ Rychle zasalutovala vrátil mi pas.

To Polák ve světle zelené uniformě se neopomněl zeptat, jestli: „U pana kontraband?“ Zavrčel jsem svou osvědčenou nadávkami propletenou větu a vztekle roztáhl kabát. Když uviděl mé veselé triko, málem mi vyprskl do obličeje a zamával rukou, jako že v Polsku jsem vítán. Ještě dobře dvacet kroků jsem slyšel, jak se v celnici chechtají. Revolver jsem měl zastrčený vzadu za opaskem.

Nebýt mých léty vytříbených hereckých schopností, asi bych tak snadno neprošel.

* * *

Rychle jsem zmizel mezi domy na polské straně. Jmenuje se to tam na rozdíl od Těšína Cieszyn – je to v podstatě dvojměstí.

Přestože to přes celnici šlo tak hladce, usadil se mi v zátylku divný pocit. Kdo ví, kolik Lovců na mě Azzopard nasadil, a kdo ví, kolik Lovci zmobilizovali práskačů a pokoutních fízlů. Zabočil jsem do úzké uličky a skrčil se za přetékající popelnici, oči přilepeny k výseku cesty po níž jsem před okamžikem kráčet.

Šli za mnou dva. Nevypadali na lovce (natož na Lovce), spíš na místní „dobrovolné“ informátory. Toho vyššího v modré silonové bundě jsem si všiml už na nádraží v Těšíně – četl si tam v nějakém lechtivém časopise.

* * *

Vzadu v uličce stál na slepicemi pokáleném dvorku malý automobil – místní kreace na prastaré téma Fiat 600. Autíčko bylo strašně špinavé a na dveřích mělo nalepeno „rychlé pruhy“ s hrdými nápisy ‚MALUCH‘.

Ostražitě jsem se rozhlédl: jednu stranu ulice tvořila slepá, nahrubo omítnutá zeď – snad nějakého velkoskladu, a v okně naproti, ke kterému by auto mohlo patřit, do houstnoucí tmy blikala televize.

Zahákl jsem prsty za okénko u řidiče a proti skřípění protestujícího mechanismu ho brutálně stáhl dolů. Chytil jsem volant a tlačil MALUCHA ze dvorku – škrpály mi přitom podkluzovaly ve slepičincích.

V televizi právě někdo německy říkal: „Mé jméno je Bond, James Bond,“ když se uličkou rozlehl ostrý ženský výkřik: „Leszek, Léééšééé!“ Následovalo něco podobného slovně-kulometné dávce. Polsky sice nerozumím obzvlášť při takové rychlosti, ale že se křik netýká mé současné činnosti, tak na to bych opravdu nevsadil.

Naskočil jsem do autíčka, vyrval spínací skříňku a spojil ty správné dráty. Přitom jsem si blahopřál, že jsem kdysi utratil skoro osmnáct tisíc dolarů za třítydenní intenzivní školení „Jak přežít v každé situaci“, pořádané několika vysloužilci od různých amerických speciálních služeb. Probíhalo na opuštěné základně US Air Force uprostřed Mohavské pouště a tváře některých spolufrekventantů jsem pak vídal i ve švýcarské televizi – v pořadech věnovaných pátrání po mezinárodních teroristech.

Startér kolísavě zahučel, MALUCH se zazmítal, ale nenastartoval. Z domku vyběhl na ježka ostříhaný muž v županu a pantoflích. Pod přetékajícím břichem si přidržoval kalhoty a podle tuřího řevu jsem právě odjížděl s jeho chloubou. Tedy spíš se snažil odjíždět.

Proč to sakra nejede, přemýšlel jsem. Aha! Ruční sytič! I když jsem občas nucen auta používat už hezky dlouho, pořád s láskou vzpomínám na rychlonohé koně svého mládí – i teď dávám při nákupu dopravního prostředku přednost motocyklu.

Ze vchodu za dvorkem vyběhla velká dlouhovlasá žena s vidlemi v rukou. Znovu jsem o sebe škrtl příslušnými dráty a motor s dunivým zakašláním chytil. Kolem prolétl zablácený pantofel – sprintující muž, držící si nyní kalhoty jen jednou rukou, přičemž druhou ne nepodobnou kovářské palici točil ve vzduchu, zmizel v oblaku modrého dýmu z výfuku. Pustil jsem dráty a zařadil jedničku.

Muž nyní bušil volnou pěstí do střechy a řval, až mi praskaly bubínky.

Studený motor vynechával a ne a ne udělit autu něco jako rychlost. Muž přestal nadávat, doběhl na úroveň stále otevřeného okénka, strčil dovnitř ruku, zafuněl jako nosorožec a strhl volat doleva. Napadlo mě, že já bych se kvůli takovému prastarému krámu takhle nehonil, nanejvýš bych po zlodějovi házel děkovné dopisy.

Auto narazilo na zeď tak nešikovně, že na mé straně nešly otevřít dveře. Motor samozřejmě zhasl. Samozřejmě! Překulil jsem se

na druhou stranu a vypadl přímo do obrovské bahnité kaluže. Jen jsem se stačil postavit, uviděl jsem ženu s vidlemi, vypínající se v naprosto dokonalém oštěpařském náprahu. To dokáže jenom vztek něco takového není dnes vidět ani na olympijských hrách. Já jsem něco takového naposledy viděl v útlém mládí, když se největší oštěpař tehdejší doby (kupodivu to o sobě nerozhlašoval jen on sám) Harald Medvědí Tlapa snažil napodobit čin slavného Vikinga Thorsona Ryšavého z roku 983 p.k, a to přehodit oštěpem úžinu mezi pevninou a ostrovem Óland. Nepovedlo se mu to sice, ale při třetím, posledním pokusu se do toho tak položil, až mu prasklo srdce, a svou sportovní smrtí se nesmazatelně zapsal do dějin starého Švédska.

Vidle zasvištěly vzduchem a já, odplouvající na vlnách najednou tak barvitých vzpomínek (to mi říkala už Sigrid, že upíry nejčastěji zabíjí stesk po domově a rodných časech), jsem nestačil uhnout. Rezavé špice mi projely ramenem, otočily mě kolem dokola a stále tou strašlivou silou mnou bacily čelem přímo o roh otevřených dveří MALUCHA. V hlavě mi vybuchlo velké červené světlo...

* * *

Probudil jsem se na gauči s ošoupaným brokátovým přehozem. Oči jsem pro jistotu pootevřel téměř neznatelně. Vidle z mého ramene zmizely a nahradil je bílý, profesionálně provedený obvaz. Ten muž, tentokrát místo v županu v bílé košili, seděl u stolu naproti gauči a zamračeně poklepával o desku potaženou voskováným plátnem něčím, co při bližším pohledu byl můj pas. Televize měla stažený zvuk, a ačkoliv agent 007 právě pomocí dvou samopalů kosil hordy padouchů, v místnosti se ozývalo jenom nějaké vzlykání. Nevypadalo to, že mě chtějí odpravit (nebyl jsem ani svázaný), a tak jsem otevřel oči úplně a s hlasitým zavzdycháním si pohladil čelo, ozdobené velkou bílou náplastí – tak nějak si představuji, že by se probíral normální člověk po takovém zásahu. – Nechci se sázet, ale ty vidle by na Óland dolétly.

„Je vzhůru,“ řekl muž za stolem polsky a vstal. Když mluví pomalu, je Polákům docela rozumět (když umíte česky). Okamžitě u mě byla ta žena. Tentokrát neměla vidle, ale rudé uslzené oči a vlasy stočené na zátylku; něco ze sebe nesrozumitelně (strašně rychle) chr-

lila a střídavě mi pumpovala rukou a hladila po tváři. Nejdřív jsem se docela vyděsil, ale pak jsem pochopil, že se mi omlouvá. Omlouvá! Ona mně!

Muž ji netrpělivě odehnal: „Manželka se vám omlouvá, mohla vás zabít.“ Mluvil pomalu, dokonale spisovnou němčinou, pouze s lehkým akcentem. „Jmenuji se Leszek Wlodowski a jsem lékař – ránu jsem vám ošetřil, ale budete stejně muset do nemocnice, pane Forestre... Richard A. Forestr – je to doufám váš pas?!“

„Ano, jistě, ale já – ne vy! – bych se měl omlu...“

„Přestože jste se nám pokoušel ukrást auto, moje žena v žádném případě neměla právo ohrozit váš život!“ usekl mé omluvy. „Podle toho, jak jste oblečený, bych řekl, že vás také předtím oloupili – kdybyste zazvonil, rád bych vám pomohl, jak mi mé síly stačí.“

Položil jsem hlavu na polštář a zavřel oči. V něco takového jsem přestal věřit už strašně dávno.

Cítil jsem se strašně hloupě a navíc jsem se i strašně styděl. Padla na mne z toho až slabost – i když ta byla částečně způsobena ztrátou energie, organismem spotřebované na hojení zranění po vidlích.

Žena na stoleček vedle mě položila talíř hustého, voňavého guláše. To, že jsem se na ni široce usmál, bylo to nejmenší, co jsem pro ni mohl udělat.

„Pane doktore, mohl bych vás požádat o důvěrný rozhovor?“

„Věříte, pane Forestre, že přesně o to samé jsem vás chtěl požádat i já?“ ponuře se usmál pan Wlodowski. „Pak vás ihned odvezu do nemocnice,“ zvednutou rukou zarazil mé protesty. „Policii – tedy, pokud nebudete chtít vy, nic hlásit nebudeme – tedy alespoň doufám, že to z mé strany nebude potřeba.“ Potom rychle promluvil polsky – rozuměl jsem jenom něco jako ‚lékařské tajemství‘. Žena nespokojeně nakrčila čelo a dvakrát ukázala na mě a na talíř guláše. Doktor jen netrpělivě mávl rukou.

* * *

„Rozuměl jsem dobře, že se cítíte být vázán lékařským tajemstvím?“ zeptal jsem se formálně a doufal, že to tak také pochopí.

„To je samozřejmé. Vy jste buď trochu paranoik, nebo jste u lékaře nebyl už pěkně dlouho!“ ohradil se dotčeně. Kdybys jen věděl! pomyslel jsem si.

„Chci se vás v první řadě zeptat na tohle...“, vytáhl z šuplíku u stolu můj revolver. Na matné černí velké zbraně se začínaly tvořit šupinky rzi – na vražedném vzhledu jí to nijak neubíralo. „Žena to neviděla,“ ubezpečil mě rychle. „Na co s sebou nosíte takovou věc? Vypadáte jinak docela rozumně...“, přičichl (a zřejmě ne poprvé) k hlavě, „ale nedávno se z toho střílelo. Proto se vás musím zeptat: Zabil jste tím někoho?! Poznám jestli lžete a závisí na tom mé další jednání...“

„S tímhle,“ ukázal jsem na zbraň, „jsem zatím nikoho nezabil, ale musím říci bohužel nezabil, doktore!“

Nevím, co se to se mnou stalo – zažil jsem to vůči obyčejnému člověku teprve potřetí v životě; ale rozhodl jsem se doktoru Leszkovi Włodowskému plně důvěřovat, a když říkám plně, tak to také tak myslím: „Víte, doktore, na to lékařské tajemství jsem se neptal jenom tak. Co vám teď budu povídat, je do určité míry také zpráva o...“

„O vašem zdravotním stavu jsem si chtěl popovídat, jen co vyřešíme tohle,“ skočil mi do řeči a poklepal na revolver. „Co se zbraně týče, přestože vaše odpověď nebyla přesně to, co bych čekal, nějak vám kupodivu věřím.“ Rozsvítily se mu oči: „Mohu ale upřímně říci, že mne stav vašeho organismu zajímá mnohem víc, než ta pistole,“ zvedl něco ze stolu – krátkou skleněnou tyčinku: „Zatím co jste byl v bezvědomí, změřil jsem vám teplotu,“ nakrčil tázavě čelo, „myslím, že o tom asi něco víte?“

Fajn, tím to bude jednodušší:

„Věříte na upíry, doktore?“ začal jsem.

* * *

Smál se, křičel na mě, že jsem sprostý lhář, „nezvratnými“ argumenty drtil veškerá má tvrzení.

„A jak si tedy vysvětlujete mou teplotu?“ zeptal jsem se už potřetí během uplynulých dvou hodin. Byl jsem pevně odhodlán, že tentokrát ho ve změti odborných termínů vyklouznout nenechám.

„Anomální katabolicko-anabolické reakce...!“

„Ale doktore, sám přece nejlépe víte, že normální člověk s teplotou dvacet tři stupňů Celsia by žít nemohl a...“

„Anomální katabolicko-anabolické reakce, v závislosti na...!“ skočil do řeči tentokrát on mně a jeho brunátná tvář ještě trochu ztmavla.

„Ale to už jste říkal pětkrát: Anomální katabolickoanabolické reakce v závislosti na čemsi!“ usekl jsem. Mým cílem bylo pozvolna ho připravit na závěrečný nevyhnutelný šok, ale cítil jsem, že začíná tlačit čas. Někteří Lovci už určitě vědí, že jsem v tomhle městě – a možná, že to ví i policie.

Strhl jsem si obvaz z ramene. Doktorovi na čele vyvstaly velké kapky potu: tam, kde měly být tři hluboké rány po hrotech vidlí, byly jen nevelké růžové jizvičky.

„Vy jste si nevšiml, že mi neteče krev a že se ani s tak těžkým zraněním nepotím? Žádné příznaky šoku? To vám nebylo divné?“ Naprosto bezmocně pokrčil rameny a dál třeštil oči na to mé. Vstal jsem a přešel ke stolu, nad nímž na dlouhém kabelu visela lampa se širokým stínítkem. Doktor už ze začátku mého vyprávění zatáhl závěsy a nahlas pustil nějakou hudbu – prý aby si náhodný posluchač nemyslel, že se také zabývá ambulantní psychiatrií.

„No jen se podívejte zblízka, doktore. Tahleta,“ ukázal jsem na jizvu nad klíční kostí, „ta prošla těsně vedle plicního hrotu. – Kvůli tomu jste mě chtěl odvézt do nemocnice, ne?“

„Nevěřím tomu, nemůžu tomu věřit!!!“ konečně se probral a z šepotu přešel k tichému, ale zoufalému křiku. Poznal jsem, že právě naopak věřit začíná, a že to pro něj v žádném případě není nejhezčí okamžik života. Kul jsem tedy železo, a to doslova: „Myslíte, že by normální člověk dokázal tohle, když už nevěříte svým profesionálním zjištěním?“ strčil jsem mu před oči, jimiž zase pozoroval – nyní ve světle lampy zřetelnější – mé jizvy (v této fázi hojení bývá proces obnovy tkáně na mých zraněních viditelný pouhým okem), tedy strčil jsem mu před oči ruku, v níž jsem mezi palcem, ukazováčkem a prostředníkem svíral jednu ze svých českých mincí, jež byly pečlivě vyskládány vedle už dávno zapomenutého revolveru. Během dvou sekund jsem zmíněnými třemi prsty minci zmačkal na malinkatou

lesklou kuličku. Když jsem ji pustil na stůl, začalo voskované plátno pod ní škvířit a černat. Doktor v praménkách smrdutého dýmu zamrkal: „Obyčejný salónní trik...“ Třásl se mu ale hlas, a tak to neznělo moc přesvědčivě. Po chvíli zvedl hlavu a pevně se mi zahleděl do očí. Bylo vidět, že v něm právě dozrálo nějaké rozhodnutí – co nějaké: přesně to rozhodnutí, na něž jsem čekal od začátku svého vyprávění – chtěl jsem ale, aby mě o to požádal sám.

„Když na okamžik teoreticky připustím, opakuji – teoreticky připustím! – že něco takového jako lidský vampirismus existuje (jak se tomu sice ošklivému, ale jedinému správnému slovu lišák vyhnul!), musel byste, podle svých vlastních slov, vážený pane, ovládat ještě jednu anatomickou záležitost...!“ Uhodil pěstí do stolu. V očích se mu, na rozdíl od toho rázného gesta, zračil strašlivý zmatek a touha, ať se konečně rozesměje a plácnu ho přes záda.

Vysunul jsem zuby.

Doktor to vzal docela dobře – jenom zalapal po dechu a rychle se podíval ke dveřím.

„Nemufíte fe bát...“, zatáhl jsem zuby: „Nemusíte se bát, doktore, už jsem říkal, že lidská krev netvoří hlavní složku mé potravy.“

Pak mě ale překvapil: „Sedněte si na židli! Sem!“ vstal a přísně ukázal na své místo. Vytáhl z kredence malou baterku: „Musím to vidět na vlastní oči.“ Ještě se mu sice trochu třásl hlas, ale už se v něm opět ozývala dřívější rozhodnost. Pečlivě si umyl ruce. (Ti doktoři! Říkal jsem mu přece minimálně dvakrát, že jsem imunní proti všem známým nemocem.)

„Když někomu sahám do úst...“, bručel si potichu a já mu jeho tenký kontakt s realitou ničit nechtěl. Pak jsem na požádání snad desetkrát provedl vyjetí a zajetí svých horních špičáků.

„Mizí to přímo v dásni“, šeptal si polsky, „a jsou snad víc než pět centimetrů dlouhé, a tak strašně špičatý!“

A opravdu jsou v nich kanálky... Pane Bože!“

Ucukl jsem: „Prosím, doktore, tohle mi nedělejte!“ A snad teprve tím jsem ho přesvědčil. Úplně na něm bylo vidět, jak podlehl. Sklonil hlavu a tentokrát mlčel dobře pět minut. Když se narovnal, měl oči zase jasné: „Ale říkal jste, že vám vadí jen určitými lidmi iniciované náboženské symboly. Proč tedy to..., to slovo?“

„Asi jsem se nevyjádřil dost jasně – to je ta část pověry, které staří upíři kdysi bezvýhradně uvěřili – myslím této slovní symbolice. Já proti tomu celý svůj druhý život intenzivně bojuji – proto to na mě působí tak málo ale třeba mé bratry – kdyby nebyli mrtvi,“ nevesele jsem se usmál, „byste tím asi srazil ze židle.“

„Tak upíry ničí jejich vlastní, geneticky předávané pověry!“ konečně se po dlouhé době usmál. „Ale měli byste mi asi dovyprávět tu, hmm... pověst (stále ještě si nemohl zvyknout, že to všechno je o mém vlastním životě), s manželkou si nemusíte dělat starosti – je na tohle mé vysedávání s pacienty zvyklá.“

Tak jsem mu převyprávěl historii o Formulí sedmého zubu (existenci alchymistů a těch všech věcí kolem nich už vzal na vědomí jenom s dlouhým zafuněním) a celý obraz jsem doplnil zážitky posledních dnů.

Čím déle jsem vyprávěl, tím více chmuřil čelo: „To je..., to je nelidské!“ neudržel se. „Takže vy jste vlastně kvůli své..., své nemoci šťvanec!“ (Jak si rychle našel pro můj stav nejpříjemnější vysvětlení – nemoc.) Vzápětí vstal a slavnostně napřáhl ruku přes stůl. Vstal jsem také.

„Pomohu vám, jak jen to bude v mých silách. A to nejen jako lékař nemocnému, ale i jako člověk člověku; hlavně jako člověk člověku!“ zdůraznil, a vůbec to nevyznělo pateticky či dokonce falešně.

Už jsem se o tom jednou zmínil: já zkrátka v existenci něčeho takového nevěřím. Kdyby jen tušil, jakou deziluzi (vím, že to není nejlepší slovo pro popis nezištnosti a lásky k bližnímu), tedy kdyby jen tušil, jakou deziluzi on dnešního večera způsobil mně!

„Říkej mi Leszku...,“ pořád mi svíral ruku. Pak najednou strašně zčervenál: „Vlastně promiňte, lorde Richarde... ne, ne...,“ zakoktal se, „nemám žádné právo vám tykat – a natož tykání nabízet!“ Tohle jsem vždy strašně chtěl zažít – tu scénu, kdy si někdo, kdo je napohled mnohem starší než já, uvědomí můj skutečný věk.

„Přátelé mi říkají Adolfe, Leszku,“ řekl jsem a opatrně mu stiskl dlaň. Ted' začínáš mluvit jako Old Shatterhand, neodpustil si můj vnitřní cynik. Ale kdyby to zašlo jen o kousek dál, cítil jsem, že by se mi do očí nahrnuly slzy.

„Máš přišerně studenou ruku, Adolfe,“ zasmál se můj přítel.

Seděli jsme v MALUCHU a řítili se nocí. Jazyky mlhy se svíjely v kuzelech světlometů a motor burácel jako útočící tanková brigáda. Leszek se nahýbal nad volant, jehož spodek se mu zařezával do velikého břicha, a upíral oči do vlnící se stříbřité tmy před sebou.

Čekala nás cesta skoro přes celé Polsko. Autíčko našťestí můj loupežný pokus přestálo jenom s trochu odřeným a pomačkaným blatníkem.

„Jak to přijde, že ty jako lékař jezdíš v něčem takovémhle?“ zapředl jsem rozhovor – první po skoro dvou hodinách jízdy. Leszek vzal mé dopravení do Lübecku za vlastní – neměl jsem šanci s námitkami, jakému nebezpečí se tím vystavuje (nezamlčel jsem mu ani, jak skončil pan Kratina). „Jen ať si přijdou, chuji!“ zatočil ve vzduchu obrovskými pěstmi. Na můj proslov na téma, že: „Kdybys mi půjčil své auto, tak bys mohl říci, že to byla krádež, a když ne já, tak pojišťovna by ti ho v případě zničení zaplatila určitě,“ jenom neústupně vystrčil bradu. A už velmi brzo jsem byl rád, že mne neposlechl.

První kontrola nás stavěla ještě v Cieszyně, druhá kousek za městem. V obou případech dvě auta s nápisem „MILICE“, proti kterým burácivý, ale jinak velmi líný MALUCH neměl šanci. V obou případech zátaras na silnici a pět mužů ozbrojených osvědčenými kalašnikovy.

„Mlč a nech to na mně!“ rozkázal Leszek.

Když pistolníci obstoupili autíčko (s namířenými zbraněmi), stáhl okénko a začal na ně bez výstrahy rvát.

Rozuměl jsem z toho akorát slovům „doktor“, „nemocnice“ a energickým gestům mířícím mým směrem. Šéf milicionářů Leszka asi znal, a tak si na mě jenom posvítil baterkou (k přirozené bledosti tváře jsem přidal ještě velmi bolestivý výraz a svíral si oběma rukama břicho), zasalutoval a mávl, aby nám roztáhli zátaras.

„Jak to přijde, v čem tady jezdí zloději?“ odpověděl mi otázkou Leszek. Měl trochu chraptivý hlas a v jeho pohybech už byla zřetelně vidět únava. Krátce na mne pohlédl – od sledování cesty měl rudé a oteklé oči.

„Nemám radši řídit, Leszku? Určitě jsi byl celý den v práci – a já spal ve vlaku,“ zalhal jsem rychle. Zase totiž neústupně vystrčil bradu – ono asi pro padesátiletého usedlého doktora není jednoduché, nechovat se k napohled sotva šestadvacetiletému ‚klukovi‘ jinak než s trochou protektorského otcovství. Zamrkal a zajel ke kraji.

„Ne, že bych byl nějak unavený,“ pečlivě shledával německá slova, „ale to víš, oči už nejsou, co bývaly,“ promnul si tváře. V zelenavém svitu „palubní desky“ se na jeho obličej rýsovaly hluboké vrásky vyčerpání. Vyměnili jsme si místa.

Z okolního lesa do auta navála sychravá mlha, promísená slabou vůní potavy. Leszek si posunul sedadlo dozadu a připoutal se. Já jsem otočil volantem a odrazil od promáčené krajnice.

* * *

Topení bylo zapnuto na plno a v mém starém plášti (Leszkovou paní pečlivě vykartáčovaném a co možná nejvíc vysušeném) a obrovské Leszkově flanelové košili mi bylo víc než dobře. I Leszek se ukázal na majitele auta v roli spolujezdce víc než dobře. Nejenže mi do řízení ani v nejmenším nemluvil, ale dokonce během snad necelého kilometru usnul.

Roztáhl jsem zřítkelnice na noční vidění, řítit se tmou, snažil se dodržovat předepsanou rychlost a přemýšlel. Leszek se probral, když už se okolní pole pokryla kalnou plísni podzimního svítání. Jak jsme jeli celou noc na sever, venku se ochladilo a pod nízkou oblohou poletovaly vločky lepkavého sněhu.

„To jsem se krááásně prospal,“ protáhl se, až mu zakřupaly klouby – konstrukce sedadla jim zdatně přizvukovala. Prohrábl si kratičké vlasy a zív. Pak, jako by si vzpomněl na něco strašlivého, si rychle osahal krk. Rozchechtal jsem se jako už dlouho ne.

„No nediv se, nejsem zvyklý trávit noci s upírem!“ roztáhl rty do širokého úsměvu. Bylo to mé první setkání s jeho poněkud neobvyklým smyslem pro humor.

„Nevím jak ty, ale já si potřebuju odskočit,“ řekl a mnul si spánkem pomuchlaný obličej.

Když jsme zase jeli (v řízení mi nijak nebránil po tom co viděl, že na mně únava není vidět), začal se vyptávat na některé aspekty mého života:

„A jakou krev máš nejraději? A opravdu nesmíš pozřít nic jiného než krev? A co by se stalo, kdybys to udělal? A cítíš únavu? Jak dlouho musíš spát? A musíš vůbec spát? A chodíš na záchod? A jak velkou vlastně máš sílu? A proč si myslíš, že ji máš? A jakou máš dechovou frekvenci? A...?“

Tak jsem mu celou cestu k německým hranicím vyprávěl, že: nejlepší krev je tepenná (Jasně! Je okysličená a přefiltrovaná! zardoval se.), že po pozření čehokoli jiného by mě čekalo cosi jako jediná možná upíří choroba (pomínou-li „alergie“ na některé kovy), které mohu snad i podlehnout – před tím mne varovala už kdysi dávno Sigrid; že můj metabolismus je bezodpadový, (To určitě souvisí s tou nemocí z jiného jídla! – oči mu svítily lékař se v něm v žádném případě nezapřel.), že mi docela stačí, když spím jednu noc v týdnu, ale že jinak strašně rád spím až do jedenácti dopoledne – a to každý den, (neodpustil si samozřejmě poznámku o rakvi a hřbitovní prsti – To je právě část těch překonaných legend, objasnil jsem mu), a že nadechnout se musím minimálně jednou za půl hodiny, ale jinak – kvůli mimikrům dýchám jako každý druhý Nakonec se dal do složitých teoretických úvah o procesech zajišťujících mou fyzickou sílu – komplikovaným vrstvením důkazů je dal do úzké souvislosti s „neuvěřitelnou“ regenerační schopností mých tkání.

* * *

„A kolik vás vlastně je, Adolfe?“ zeptal se, když už jsme se stáli na konec dlouhé řady aut před německou hranicí.

„Sigrid to odhadovala na slabé dvě desítky – tehdy. Ona udržovala na náš obvykle osamělý způsob života až neobvykle čilé společenské styky.“

„Dvacet?! Tak strašně málo?!“

„Musí to být opravdu silný, silný vztah – aby se upír rozhodl darovat Život. Jako člověku se mi o něčem takovém ani nesnilo. Tenhle nový pocitový aparát určitě souvisí s – jak bych to řekl – s regulací

druhu. Kdy by se totiž upíři přemnožili... Přemýšleli jsme o tom se Sigrid mnohokrát a nikdy jsme nedošli k ničemu dobrému.“

„A co jsi k ní potom cítil, jaký je to vlastně vztah? Něco jako k opravdovým rodičům?“

Zařadil jsem rychlost a popojel. Na okna auta začal bubnovat hustý sníh s deštěm.

„To je těžké. Nezapomeň, že na svou opravdovou matku si vůbec nepamatuju – a otec, ačkoliv jsem si ho velmi vážil, a dá se říci, že ho svým způsobem i miloval, byl hlavně státník a politik. Proto na mě neměl čas. V útlém mládí jsem ho téměř nevidal – pak většinou jen při různých oficiálních příležitostech. A na takové dvorní slavnosti k uctění nějakého vyslance – to z něj na mě šla spíš hrůza – obrs plavým vousem v čele stolu.

Kdy jsme se opravdu sblížili – to bylo, když předal svou funkci mému staršímu bratrovi a...“

„Tos neříkal, že máš... měl jsi, i opravdového bratra?“

„Ano, prvorozeného – jmenoval se Olaf po otci, a už od mládí byl vychováván jako budoucí vládce panství a protože byl skoro o dvanáct let starší, prakticky jsme se nevidali – pořád někde studoval – v cizině, a tak...“ Upadl jsem do vzpomínek na vysokého, po otci plavého mladíka, mluvícího s jemným nadhledem a elegancí vzdělance.

„Adolfe? Adolfe! Popojed’!“ vytrhl mě ze zamyšlení Leszek.

„Skončil jsi, že jste se s otcem sblížili, když předal panství tvému bratrovi...“

„Jezdili jsme spolu na hony, na kontroly našich hutí – ale už krátce potom jsem poznal Sigrid, lépe řečeno hraběnku Sigrid z Malmö – tak se mi na jednom plese představila. Později se mi svěřila, že se zrovna potřebovala schovat – byl na ni pořádán Lov nějakým méně schopným kouzelníkem. Vyjádřila se o něm jako o ‚obtížném praseti’.“

„A co jsi k ní tedy cítil?“

„To je to zvláštní. Poznal jsem ji nejdřív jako milenku, a pak se tím odlišným, ale pokud mohu posoudit nikoliv méně zavazujícím způsobem stala mou matkou. Jedinou matkou, kterou jsem znal. –

Opravdu to tak cítím, když o tom někdy přemýšlím.“ Natočil jsem MALUCHA a znovu popojel.

„To by bylo téma na doktorandskou práci! Bože...! Promiň, Adolfe. – Psycholog, sexuolog i psychiatr by slintali blahem!“ sepjál ruce Leszek.

Za slabou hodinu jsme se doplazili na dohled celnice. Přestože promáčená chumelenice ještě zhoustla, bylo vidět, že celníci svou práci neodbývají. Pustil jsem stěrače a pozoroval, jak právě projíždějícímu Dánovi kompletně prohrabávají terénní ford.

„Nechceš to vzdát, Leszku? Může to tam být docela drsné,“ řekl jsem.

„Když mi slíbíš, že po nikom nebudeš střílet,“ zasmál se srdnatě.

„To je právě to, co nemůžu,“ vytáhl jsem revolver, otočil bubínek a s nataženým kohoutkem ho připravil pod noviny mezi sedadla. Když si Leszek všiml, že se nesměji, zapolykal a trochu zbledl.

„To přece nemyslíš vážně?“ zeptal se a hlas se mu tak divně vytrácel.

„To víš, že nebudu střílet po celnících, ale... Ty je prostě neznáš: Slizouna, Ammyla... Obávám se ale, že na ně by mi ta bouchačka stejně nestačila. Slizouna jsem viděl změkhnout, až když na něj mířil policajt tou největší osmatřicítkou, co jsem kdy viděl... Ale stejně si myslím, že by mu neublížila.“

„Sakra, co vlastně jsou zač!“ vzplál Leszek. „Vždyť jedna jediná z těch stříbrných kulek by zabila i tebe! Jak jsi říkal.“

„Pětaosmdesát procent z povrchu těla je pro mne smrtelný zásah – stříbrem,“ doplnil jsem ponuře.

„Tak d'asa, co jsou Lovci zač?! Nějací zmenšení skalní obři nebo nafouknutí oceloví trpaslíci?!“

Zasmál jsem se: „To, že existují upíři, ještě neznamená, že musíš začít věřit na trpaslíky a Napoleonovu nesmrtelnou duši otrásající okultistickým stolečkem!“ Zvážněl jsem. „Sám nevím, co jsou zač. Kdysi jsem jich několik zabil – ale případ od případu to jde hůř. Kdysi jsem také do Slizouna – v šestnáctém roce u Verdunu to bylo vystřílel skoro celý kulometný pás, měl jsem tehdy pod palcem Maximův těžký kulomet. Tenkrát jsem věřil, že to bylo naposledy, co Salazara vidím. Trvalo mu to sice víc než padesát let... a znovu jsme

ho s bratry zlikvidovali, zdálo se nám... A vidíš. Teď se ani ne za dva dny vzpomene na požár auta – a že ho uvnitř zažil celý, o tom jsem hluboce přesvědčen.“

„Říkáš, že jsi do něj vystřílel kulometný pás – toho obrovského revolveru se nebojí – dokonce se snad i směje, když mu s ním míříš do obličeje, jestli si to dobře pamatuju, a nakonec – před policejní osmatřicítkou změkne!“ Co slovo, to Leszek zvyšoval hlas.

„To by bylo snadné, věřit teď na Napoleonovu nesmrtelnou duši, co?“ zašklebil jsem se. „Já prostě nevím, co se s nimi děje – samozřejmě nebudu asi daleko od pravdy. když řeknu, že Lovci také bývali obyčejnými lidmi a že je alchymisté – hlavně Azzopard – nějakými magickými praktikami modifikují...“

„Magickými?!“ nevěřicně otočil hlavu.

„Trochu přírodního lékařství – bylinky a tak, trochu toho, trochu onoho, trochu sil, na které západní věda zásadně nevěří... magie je jenom standardní, souhrnné a vše popisující slovo...“

„Dobře,“ zvedl ruku, „pokračuj.“

„Vždyť říkám, že nevím! Takhle nezničitelní jsou asi jenom ti, co uzavřeli smlouvu s Azzopardem – naštěstí. Jestli jim dá něčeho napít, co způsobí, že je od půlnoci do tří nemůžeš zastřelit, od tří do pěti upálit a od pěti do půl sedmé je odděláš špendlíkem zapíchnutým do malíčku... Opravdu mi to není jasné, stejně jako moje vlastní nesmrtelnost...“ zarazil jsem Leszkovy námitky prudkým gestem, „jediné co vím určitě, že já a oni se lišíme asi jako ptactvo a okřídlený hmyz – sice létají, ale dorostli k tomu z úplně jiného kořene...“

„Popojed!“ přerušil mě Leszek. Přepnul jsem stěrače na vyšší rychlost.

„...takže vím, že oni stárnou, zatímco já ne, sice několikrát pomaleji než normální lidé, ale jednou určitě sejdou věkem... Jsme na řadě,“ dojel jsem k celníkovi, stojícímu se zvednutou rukou uprostřed cesty

Široká lomená střecha nad celním prostorem bránila slotě, valící se z nízkého nebe, proměnit muže v uniformě i jeho šest v okolí pilně pracujících kolegů v promáčené sněhuláky.

„Děd dobry. Vaše doklady, prosím,“ řekl celník polsky a zsalutoval.

„Bitte,“ podal jsem mu naše pasy.

„Pan jest Švýcar?“ tenhle celník mluvil německy pěkně mizerně. Měl světlá, jakoby vytrhaná obočí a modré průsvitné oči. Pod štítkem čepice se mu leskly podezřívavým zájmem.

„Vystupte si z vozidla, bitte! Oba,“ dodal, když se po jeho předchozích slovech Leszek rozvalil ještě pohodlněji. „Co vyvážíte z Polska, pánové?“

„Nic,“ pokrčil jsem rameny. Celník něco polsky křikl přes rameno. Všiml jsem si, jak Leszek kolem nosu zbledl.

„Podíváme se!“ řekl celník významně. Na jeho výkřik přišel ještě jeden muž v zelené uniformě a kožešinou obšité zelené bundě. Podíval se pochybovačně na mé oblečení a něco prvnímu celníkovi zadrmolil do ucha. Oba se ušklíbli.

„Doklady od vozidla?“ zahleděl se na mě vyčkávavě ten druhý (německy mluvil podstatně lépe). „Vy jste majitel?“ otočil se na Leszka, který mu požadované rychle podal. „Jděte s kolegou – provede zevrubnou prohlídku.“

Protože i k Leszkovi polský celník mluvil německy, srazil padesátiletý doktor medicíny paty a odpověděl: „Jawohl!“ Celníkovi to moc směšné nepřišlo: „Vy jste opravdu lékař?“ zeptal se pochybovačně, ale už polsky. Leszek toho naštěstí nechal.

Já jsem se zatím rozhlížel po okolí, pátral, kdo sedí v okolních autech, hledal ukryté Lovce, studoval trasy případného útěku... Až na jednoho nahrbeného chlapa s nekvalitní nožní protézou a šmejdivýma očima jsem nikoho podezřelého neviděl – tedy až na těch asi dvacet polských a německých celníků – z nich mohl být zaplacen kterýkoliv

„Co je to?“ ozvalo se od otevřeného kufru našeho MALUCHA.

Sice jsem zbytku té rychle pronesené polské věty nerozuměl, ale vzhledem k nataženému, ostře nabitému perkusnímu revolveru pod novinami mezi předními sedadly mi přišlo vhodnější, abych se neprodleně začal účastnit prohlídky auta také.

Právě včas. Celník přestal s prošťáráváním Leszkova lékařského kufříku (nad injekcemi a ampulkami s léky podezřívavě krčil nos) a ponořil se do auta.

Metodicky začal odkládací přihrádkou.

Pak si posvítíl pod palubní desku a pod sedadla. Viděl jsem, jak Leszek zatíná pěsti, až se mu nehty zarývají hluboko do dlaní. Naklonil jsem se druhými dveřmi proti celníkovi – dělal jsem, jako když chci úslužně vyndat ty noviny. Zkřížený palec a ukazováček jsem mu strčil přímo před oči, kterými právě zíral na matný lesk mé perkusní zbraně. Zcela instinktivně sáhl k opasku pro svou pistoli. Trochu mi zatrnulo: zopakoval jsem mávnutí třemi nezkříženými prsty a pustil noviny zpátky na revolver. Celník zamrkal a zmateně se podíval na svou ruku, která už rozepnula hnědé pouzdro zbraně:

„Měl jsem dojem, jako bych... ale nic...“, řekl cosi v tomto smyslu polsky. Dokončil prohlídku zadních sedadel – přitom pořád pokukoval po těch novinách, ale už je nenadzdvihl – naštěstí!

„V pořádku!“ kývl nakonec na kolegu. Ten nám orazítkoval pasy, zasalutoval a už jsme jeli k Němcům. Leszek byl bledězelený a přes zimu se mu (strašná, ale výstižná fráze) perlil pot na čele._

„Jak to, že tu bouchačku neviděl!“ zašeptal chraplavě, „vždyť já stál dva metry vedle a byla tam jako za výkladem – a tys z ní ještě sundal ty noviny!“ podíval se na mě a v očích měl otazníky jako nějaká figurka z disneyovek.

„Prachobyčejná hypnóza, ale bylo to tak tak“, usmál jsem se, jakože ‚nic nového pod sluncem‘.

„Jo, prachobyčejná hypnóza...!“ V tom okamžiku jsem zastavil u podupávajícího německého celníka. Když uviděl můj pas, ani ho neotevřel – „Freundschaft Besuch, was?“ letmo se podíval do Leszkova a oba pasy mi vrátil s přáním dobré cesty.

Vjížděl jsem do chumelenice, ale přesto jsem si všiml velkého černého mercedesu, který se odlepil odněkud od budovy restaurace za celníci.

„Máme společnost“, řekl jsem ponuře.

„Mluvíš jako agent CIA ve špatné detektivce“, odbyl mě Leszek – momentálně ho zcela zjevně úplně pohlcoval ten můj hypnotizérský trik.

„Zatím tak jen mluvím, počkej za chvíli!“ ještě jsem skočil do proudu otázek.

* * *

Jeli jsme po silnici točící se hustým lesem; byla docela podobná té šumavské. Mokry sníh se na asfaltu měnil v břechku divoce stříkající do podběhů. V zatáčkách MALUCH trochu (trochu dost) podkluzoval. Přerušil jsem přednášku o možnostech aplikované rychlohypnózy: „Kdys u toho,“ poklepal jsem na volant, „naposledy měnil pneumatiky?“

„Nevím..., teď se ale vykašli na pneumatiky! radši mi konečně pořádně popiš to koncentrační gesto. Pořádně! Přece není možné, když to dokáží upíři, aby to nedokázali lékaři!“

Hranatá světla nějakého velkého auta se držela pořád ve stejné vzdálenosti za námi – přes oponu valícího se sněhu byla v zrcátku i pro moje oči viditelná jen stěží. Jinak nás, protože jsem jel hodně pomalu, všechna auta – i přes to nepříjemné kluzko, předjížděla: Že ten vůz za námi není mercedes, tak o to bych se tedy nevsadil. Když jsme se vzdálili od hranic a provoz zřídł téměř na nulu, zarazil jsem Leszkův nevysychající vodopád dotazů (úplně zapomněl na svět kolem – „Jestli prý si vůbec uvědomuji, jaký význam má to mé na první pohled snadno naučitelné koncentrační gesto pro léčení lidí?!“).

„Připoutej se a drž se – teď!“ rozkázal jsem, když hranatá světla v zrcátku prudce zjasněla. Odřadil jsem na trojku a zadupl plyn do podlahy. Motor MALUCHA zaburácel, jak zadní kola v sněhové kaši proklouzla.

„Co blázníš?!“ Leszek snad opravdu zapomněl, co se děje – inu lékař na stopě objevu. Zařadil jsem čtyřku.

„Teď nejenže budu mluvit jako ten tvůj agent CIA! Teď se tak dokonce začnu i chovat – musím!“ řekl jsem. Mercedes už nás dojel, vybočil do protisměru a držel se vedle. Široké gejzíry břechky od jeho kol nám bušily do dveří a po předním skle. Spolu s těmi od našich kol vyluzovaly na karosérii MALUCHA kravál přímo zběsilý.

Leszek udělal to nejlepší, co mohl: poslechl mě. Připoutal se, zapřel ruce a nohy před sebe – a v neposlední řadě – ztichl.

Mercedes se přiblížil a jakoby na zkoušku do nás lehce šťouchl blatníkem. Jako by si řidič auto nechtěl odřít. Tím se prozradil. Lovci by mne smetli hned napoprvé, na lak nehledě.

MALUCH se divoce zasmíal ze strany na stranu. S těžkým vozem vedle nás to ani nehnulo.

Protože jsme jeli skoro sto dvacet, chytalo naše autíčko co chvíli parádní aquaplaning – to se například v žádném případě nedoporučuje brzdít.

Ve vířícím marastu před námi se objevila zatačka našťestí pravo-točivá. Opřel jsem MALUCHA o mercedes a nechal se tak černým vozem protáhnout za ni.

„Doufám, že po tomhle už nebudeš nechávat gumy sjet až na plátno,“ mrknul jsem na velmi bledého a velmi křečovitě vyhlížejícího Leszka. Se zaskřípáním drčeného laku jsem se odlepil od boku mercedesu a znovu šlápl na plyn.

Udržet MALUCHA na silnici mi dělalo stále větší a větší problémy. Mercedes, který se předtím propadl trochu dozadu, už nám opět jel těsně po boku. Kouřové sklo na straně spolujezdce o kousek sjelo.

Škubl jsem volantem a vrazil levý blatník autíčka do dveří pod okénkem. Mercedes se zhoupl a širokým smykem se začal sunout bokem napřed. – To MALUCH se pro změnu roztočil jako kaplanova turbína.

Leszek vykřikl.

Za okny vířila rozmáčená chumelenice – nebylo vidět, kde je vpředu, kde vzadu.

Vražedný smyk jsem vyrovnal právě jenom díky těm sjetým pneumatikám – protože vůbec nedržely stopu, tak se auto stále smýkalo ve směru jízdy – a silnice byla našťestí rovná.

„Proč's to udělal? Mohl jsi nás zabít!“

„Ty teď pro změnu mluvíš jako manželka toho špatného agenta CIA – na nevydařeném nedělním výletě!“ zachechtal jsem se. Přesto mi nebylo dvakrát dobře já bych ten karambol na skoro sto procent přežil – já ano. „Ne nás; je chci zabít, samozřejmě. To by ti, myslím, mělo dojít!“ (Trochu jsem z té dávno zapomenuté odpovědnosti za cizí život znervózněl.)

„A proč je chceš rovnou zabíjet?!“ Konflikt mezi lékařem – humanistou a mnou – už stovky let lovnou (a lovenou) zvěří, která právo na aktivní sebeobranu považuje za naprostou prioritu, a to sebeobranu za jakoukoli cenu – tento konflikt se dal celkem čekat.

„Proč myslíš, že asi stahoval to okénko? Že si nás chtěl vyfotit?!“

Konečně se mi podařilo MALUCHA úplně stabilizovat – jeli jsme teď sotva šedesátkou. Řidič mercedesu smyk také vybral a jel ve šlehancích mokrého sněhu nedaleko před námi. Zhasl jsem světla a dupl na plyn.

Právě když se z toho předtím pootevřeného okénka vyklonil chlap s velkou pistolí v ruce, narazil jsem do vysoké zádi mercedesu, až Leszkovi slyšitelně scvakly zuby: „Kurev sedum chuja jeho!!!“ zaklel.

Ten náraz, který nás téměř zastavil, stačil, aby mercedes vystřelil dopředu jako z praku. Vybrat tu další zatáčku (já jsem ji viděl!) už neměl šanci. Vylétl do pole a zastavil v cákancích sněhu a rozryté hlíny.

Měl jsem zabrzdit a ty lidi uvnitř pozabíjet – tak, jak jsem to až doposud vždy v podobných případech dělal. Ale nějak jsem se nechtěl před Leszkem úplně znemožnit.

„Měli bychom zastavit a zkontrolovat, jestli se někomu něco nestalo,“ řekl tak nějak zahlušeně a umíněně; upřeně přitom hleděl před sebe. A to přes veškeré mé předchozí povídání. Tak mi trochu bouchly saze:

„Tak poslouchej, ty jeden lidumile! Ti tam v tom autě naštěstí nebyli přímo Azzopardovi Lovci, ale jenom nějakí místní zaplacení gangsteříci, kterým dal jejich práškač hlášku. Přesto, kdybys nejel se mnou, tak bych nejdřív zastřelil řidiče, a až by se vybourali, tak bych pozabíjel všechny ostatní, kteří by to přežili. – Rozumíš? Všechny!“ Chtěl něco říci, ale nenechal jsem ho promluvit. „Víš, co by se mnou udělali? Kdyby mne chytili živého? Předali by mě Azzopardovi. Víš, co by udělali s tebou? Protože nejsi v požadavcích, zapálili by nejspíš tohle auto – a ty bys byl uvnitř – a nejsem si jist, že by tě předtím oddělali. – To by nějaký všímavý polda mohl zjistit, že to nebyla až tak úplně obyčejná nehoda. A víš, co by pak Azzopardovi Lovci udělali se mnou? A co by mi nakonec udělal Azzopard? A co by to celé znamenalo tady pro ten tvůj svět? Tvůj krásný svět plný hodných lidí a neškodných zlodějíčků?! Nevíš!!! Nevíš nic, ty..., ty cucáku!“ To už jsem křičel. „A budeš mi vyčítat, že jsem nezastavil,

aby se pan doktor mohl podívat, jestli ti zabijáci nemají nějakou bo-
lístku!“ Leszek při mých slovech stále bledl a bledl.

Po padesáti kilometrech konečně promluvil:

„Co vlastně cítíš k lidem; k obyčejným lidem, Adolfe?“ Nějakou
podobnou hloupou otázku jsem čekal:

„Kdo jsou to obyčejní lidé? Co myslíš, Leszku, kdo jsou to ti
obyčejní lidé – pro mě?! Sigrid, se kterou jsem žil skoro sedm let, o
níž jsem věděl všechno? Lovci, fízlové, práskači a ti tak zvaní po-
čestní občané – pokrytci nenávidějící a ničící vše odlišné? Nepotřeb-
né nezájmem, nepohodlné zbraní nájemného vraha? Závistivci
schopní jenom srážet toho úspěšnějšího do bláta? Postavy z televiz-
ních seriálů? – Ty ostatně za posledních pětatřicet let znám nejlíp! Jsi
snad ty obyčejný člověk, Leszku?! Nebo Klára, ta oklamaná umírají-
cí holka? Kdo jsou ti obyčejní lidé, co k nim mám něco cítit, řekni
mi, Leszku, kdo?!“

Zase dlouho mlčel (já se zatím uklidnil), a když jsem si už mys-
lel, že neodpoví, promluvil do vrčení motoru a pravidelného skřípání
stěračů:

„Není pro mne snadné nahlížet na svět jako ty: je to něco, jako
vžívat se do anglické lišky v lovné sezóně..., ne, to není přesný pří-
měr... Já ale prostě nemohu souhlasit se zabíjením lidí!“

„Nezapomeň třeba na Hitlera.“

„Ale Hitler..., kdyby to nebyl on, byl by to někdo jiný, celosvě-
tová situace tehdy... Ale ani se zabitím Hitlera dokonce ani Stalina!
– bych nesouhlasil!“

„To tě jako Poláka pomalu přestávám chápat.“

„Jako Polák se nechápu také... Ale jako člověk... jako lékař
tvrdím – léčit. Sice nevěřím, že by se zrovna tyto dva dali vyléčit, ale
kdyby byla jen malilinkatá naděje...,“ naznačil mezi prsty jak mali-
linkatá.

„A riskoval bys, že ti z blázince utečou? Nehledě k mizivé prav-
děpodobnosti, že bys je tam vůbec dostal? To mi má varianta s pade-
sáti centy za dva náboje připadá mnohem lepší!“ Cítil jsem, že vítě-
zím – ale moc dobře mi z toho nebylo.

„Necháme toho, radši. Sice nevěřím, že mohou existovat dvě protilehlé pravdy, ale na upíry jsem do včerejška nevěřil také,“ šedi-vý obličej se mu roztáhl do váhavého úsměvu.

Za oknem se mihla zasněžená cedule ozdobená velkým barevným erbem, kolem kterého byl německý nápis:

VÍTEJTE V SRDCI ŠLESVICKA-HOLŠTÝNSKA.
ZDRAVÍ VÁS HANZOVNÍ MĚSTO LÜBECK.

„Tak jsme skoro tam,“ protáhl se Leszek.

„Ano, pár kilometrů...“ Tím, jak jsem před chvílí mluvil o Kláře, se mi něco uvnitř tak trochu stáhlo. Hlavou mi prolétl jeden slib – opakovaný slib. Jako by mi kolem žaludku narostla obruč:

„Leszku, jak dlouho žije člověk, u kterého už propuklo AIDS?“

„Hmm, to je těžké říci. Záleží, co myslíš tím propuklo, záleží na životosprávě, výživě, jestli pacient užívá nějaký zpomalovač, na expozici druhotnými chorobami... Až na ty se umírá – to ale asi víš,“ pokrčil rameny, „jedním z největších svinstev, které to urychlují, je stres.“

„Kaposiho sarkom, zima, jedna polévka od Armády spásy denně, osamělost, vražedné cigarety...“

Ostre na mě pohlédl: „To může být měsíc nebo třeba jenom týden...!“ Pak mu zjihly oči: „A Adolfe, děkuju za odpověď.“

Krátce za tou cedulí jsem odbočil doprava a teď jsem zvolna projížděl po úzké silnici nedaleko jedné minivesničky mezi Lübeckem a Trawemünde. Abych něco viděl, otevřel jsem si okénko – protože chumelenice ještě zhoustla, vypadal jsem během okamžiku jako rozpouštějící se sněhulák. Ve vzduchu bylo cítit moře a Leszek se zimomřivě choulil do bundy.

„Tady je to!“ úleva v mém hlase musela být zřetelně slyšet.

„Tím chceš říct, že jsi mohl zapomenout, kde tu skrýš máš!?“ skoro vykřikl Leszek.

„Těch orientačních bodů na zapamatování bylo za těch dvě stě devadesát osm let už tolik...!“ zajel jsem ke krajnici a vytáhl okénko.

„Ted’ – ne, že bych ti nějak nedůvěřoval! – ale přesto tě musím poprosit, abys mne tu nechal o samotě.“

„Vždyť zmrzneš! A do nejbližší vesnice je to určitě deset kilometrů...!“

Zasmál jsem se: „Vždy třiadvacet stupňů Celsia, na to nezapomeň; a umím docela slušně běhat! Věř mi, Leszku,“ položil jsem mu ruku na loket. „Pojedeš pětadvacet kilometrů, tam bude vesnice – je to vlastně už předměstí Lübecku. Nasměřuj se na Meerstrasse a dojdeš přímo k průplavu – tam je taková hospoda – ve sklepě. Klenutý strop, dubové dřevo, pavučiny v koutech. Jmenuje se to ‚TICKET TO SHIT‘. Uvidíš, bude se ti tam líbit. Do šesti, maximálně do osmi večer, tam pro tebe přijdu, tak vydrž..“ Podal jsem mu svých posledních pět marek od pana Kratiny.

„Ale prosím tě!“ odstrčil mi ruku.

* * *

Stál jsem ve sněhu na krajnici a pozoroval zadní světla MALUCHA, rozpouštějící se ve víření mokrých vloček. Následný ostrý běh přes pole mi docela hezky rozhýbal klouby. Připadal jsem si jako na lovu vysoké.

Popis cesty ke svému úkrytu si nechám pro sebe – je starý, dobrý a už mi dvakrát hodně pomohl.

9

Krčil jsem se v malé vlhké jeskyňce a probíral se věcmi, které jsem si tady kdysi připravil.

Poprvé jsem tu byl dobře před dvěma sty sedmdesáti lety, naposledy zhruba před pětadesáti. Tu první návštěvu připomínal podlouhlý balík plesnivého plátna – Sigridina katana – a vedle ní rozpadlá dřevěná truhlička s prorezavělým kováním – prázdná truhlička. Po poslední návštěvě tu zbyl přenosný trezorek, taková větší kasička s držadlem a kódovým zámkem. Příslušnou číselnou kombinaci jsem si tehdy prozřetelně vyryl do laku na víku. Stavítka zámku se po letech ve vlhku sice moc točit nechtěla, ale byl to opravdu kva-

litní výrobek – NEJLEPŠÍ A JEDINÝ DOKONALE VZDUCHO-
TĚSNÝ PŘENOSNÝ TREZOR – jak tehdy tlustě inzeroval výrobce.

S tou vzduchotěsností to byla pravda. Balíčky použitých dolarových bankovek sympaticky šustily – jako když jsem je tam ukládal (víra ve stabilitu a konservativismus ve vzhledu osvědčené měny se mi vyplatila – současná kupní síla je sice několikrát menší než tehdy, ale co) . Vzal jsem si patnáct tisíc, pro jistotu ještě pět tisíc přidal a pro úplnou jistotu přibral deset malých zlatých cihlíček – při současném kurzu přibližně za dalších 10 000 USD (jak je z toho zlata vidět, sice jsem dolaru důvěřoval – ale jen do určité míry – jako ostatně všemu).

Potěžkal jsem katanu, rozbalil páchnoucí hadry a vytáhl ji z dřevěné pochvy – v prasklinkách černého laku živořily chomáčky zelené plísně. Čepel zbraně se ale leskla, jako bych ji tam uložil včera. Tohle Japonci opravdu umí... nebo spíš uměli. Vyjmul jsem z druhého pouzdra dlouhý jílec zakončený kruhovou záštitou a jedním prudkým úderem ho narazil na trn na příslušném konci čepele. Člověk by řekl, že to nemůže držet – ale ti Japonci tehdy opravdu uměli. Na rozebrání tohotohle samosvorného spoje je potřeba speciální, velmi odolný nástroj a strašně moc trpělivosti. Vrátil jsem katanu do pochvy a schoval ji pod kabát: „Když vám nevadí střelba...,“ zabručel jsem a myslel přitom na Salazara a na všechny Azzopardovy Lovce.

S podobnými, ale mnohem mladšími (rozuměj horšími) meči sekali za Druhé světové války japonští vojáci hlavně čínských kulometů – na čepelích to nezanechávalo ani ten nejmenší zub.

Běžel jsem střídavě lesem a po poli. Chumelenice naštěstí neustávala, a tak jsem mohl opravdu upalovat. Když se snažím, zvládnou až padesát kilometrů za hodinu.

Cestou jsem skolil mladého srnce a konečně se pořádně najedl. Skoro hodinu jsem pak odpočíval a nechal snít, vířící v korunách smrků, aby mne zasypal. Ze zkušenosti vím, že kdybych se snažil utíkat dál hned po jídle, strašně by to ve mně žbluňkalo.

Otřel jsem si sněhem tváře a bradu a znovu se rozběhl – energie horké krve se mi přelévala přímo do svalů.

Neběžel jsem přímo do Lübecku, ale do Trawemünde, námořního přístavu v Lübecké zátoce.

Když jsem dorazil k hranici města, už se šelo – to bylo jen dobře. Trochu jsem bloudil, ale za slabou hodinku jsem hledané objevil: uzounká křivolaká ulička těsně za doky – zadní zdi skladišť a oprýskané domy se zatlučenými okny. Ulička smrděla rybinou a močí, a ani sníh nedokázal zakrýt všechny odpadky. Skoro na konci, za očesaným prorezavělým vrakem pradávného volkswagenu, bylo místo, které jsem hledal: oprýskaná cedule s německým nápisem ‚Vetešnictví‘.

* * *

Uvnitř, za potřhanými zažloutlými záclonami, se svítilo. Vzal jsem za ohmatanou kliku a v cinkotu zvonkohry vstoupil. Dveře – na ztřeplý a zchátralý vzhled neobyčejně silné a těžké dveře – jsem za sebou pečlivě zavřel.

V regály obložené místnosti páchl prach a staroba plíseň, pot a zažraný cigaretový kouř. Odněkud zezadu se do kalného světla jediné uprášené žárovky vynořil malý, asi padesátiletý muž. Měřil sotva metr šedesát, ale měl široká ramena – dlouhé chlupaté ruce, vykukující z umaštěné bundy, jistě dokázaly nalézt vhodnou odpověď na všechny posměšky, týkající se jeho vzrůstu. Ani v očích neměl ten ublížený výraz, co obvykle malí muži mívají naopak. Na hlavě se mu tyčil zelený punkerský účes a od propíchnutého nosu mu k náušnici v levému uchu vedly dva zčernalé stříbrné řetízky.

„Čím posloužím?“ vycenil křivé zuby a se zájmem si prohlížel mé rozmáčené a bahnem prosáklé oblečení, které sprintováním ve vánici a lovem na srnce konečně utrpělo poslední rány.

„Pan Rolls, Krysa Rolls, nemýlím-li se?!“ napráhl jsem ruku. Potřásl mi s ní.

„Přišel jsem nakupovat,“ významně jsem z kapsy povytáhl na pět centimetrů silnou roličku sto a pětisetdolarovek.

Luskl prsty, namířil mi na břicho krátký revolver a rychle mě prošacoval. Vzal si mou perkusní bouchačku a meč – do kapes, kde jsem měl peníze a zlato, se mi sáhnout ani nepokusil, jen přes ně poplácal – a když zlato zacinkalo, povytáhl obočí. „V pořádku,“ zastrčil si střelné zbraně za ocvočkový opasek a přešel ke dveřím meč vyvážený v levé ruce. Otočil cedulku z OTEVŘENO na ZAVŘENO,

zamkl a před oknem stáhl roletu. Byla to neprůstřelná záležitost minimálně za tři tisíce marek.

„To víš, příteli, tady v přístavu musí bejt jeden vopatrnej!“ mluvil se strašlivým krajovým akcentem. Kývl rukou, ať jako jdu za ním, a zmizel za závěsem.

* * *

Prošli jsme pravým bludištěm schodišť, sklepů na uhlí, několika kotelny a nakonec chodbou ne nepodobnou kanálu – také tak smrdutou – všechno to muselo být pod těmi barabizny v uličce. Zastavili jsme před oslizlými, mechem obrostlými dveřmi v ještě oslizlejší, vydrolené cihlové zdi. Nad hlavou nám hučela voda z tajícího sněhu.

Krysa Rolls vytáhl velký rezavý klíč a zastrčil ho do skřípající kryptky chráněného zámku. Dvakrát to neochotně cvaklo.

Krysa Rolls vytáhl magnetickou kartu a zastrčil ji do nenápadné, mechem zarostlé štěrbin. Ozvalo se elektronické pípnutí, zamlaskala hydraulika doprovázená cvakáním podle zvuku pěkně velkých závor, a dveře se otevřely. Krysa za námi opět zamkl, ale nejdřív rozsvítil.

Uvnitř bylo sucho (ty dveře z druhé strany vypadaly podobně jako pancéřová vrata od velkého bankovního sejfu), vonělo to tam střelným prachem a strojním olejem.

„Budeš stát tady; jak tě uvidím za pultem,“ ukázal na dřevěný pult přepažující nevelkou místnost, „tak...!“ bleskově vytáhl krátký revolver. V ostrém světle silné žárovky se na mě několik sekund upřeně díval. „Vsadil bych se, že sem tě už někdy merčil... Jak se menuješ?“

„Richard...,“ odmlčel jsem se. „Řekl mi o vás jeden námořník: ‚Dlouhý prachy a čistý jednání – jinak vodtečeš kanálem‘, povídal, když mi vás doporučoval, pane Rolls.“

Malý podlouník se zachechtal a viditelně se uvolnil: „Říkej mi radši Kryso... Jo, to bylo heslo mého táty. Ten námořník musel bejt pěkně starej, táta zařval už dávno sešlost věkem!“ pořád se smál. Revolver nenápadně schoval během řeči.

Samozřejmě jsem mu neřekl, že jsem jeho otce znal osobně – a nakonec i jeho. Nemýlil se, když mu byl můj obličej povědomý. Tehdy to ale byl sotva sedmnáctiletý uhrovatý puberták a otec ho zrovna zasvěcoval do obchodu. Vlasy měl tenkrát delší a jasně oranžové.

„Tak co to bude?“ přehoupl se přes pult na stranu prodejce – nohama přitom rozvlnil uprášený závěs vzadu.

Zamnul jsem si ruce: „Mini Uzi devět milimetrů. Patnáct dvacítek zásobníků, tři sta nábojů se zesílenou náloží – nejradši celoplášť Roth-Steyr.“

„Máš to mít,“ napsal si požadované na modrý papírek. „Dál?“

„Čtyřiačtyřicítka magnum – nejradši šestiranný Smith & Wesson s devítipalcovou hlavní.“

„Hmmm,“ nakrčil (uznale) ret, „chystáš se na tankovou bitvu?“ Najednou zvedl obočí a namířil na mě prst: „Estli tomu rozumím, tak potřebuješ něco vopravdu festovýho,“ přemířil prst na mou kapsu s penězi, „estli to byly vopravdu stodolarovky, tak bych ti možná mohl ukázat něco zajímavýho!“

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Potom chci automatickou pětáčtyřicítka Colt – jestli máš nějaký devítiranný model...“

„Mám, ale počkej na to překvapení,“ Rolls se usmíval jako táta nad dětmi, rozbalujícími vánoční dárky.

„Dál tři vrhací nože – solingeny, samozřejmě, a pětipalcovou útočnou dýku, taky solingen.“

„Hmmm, docela se vyznáš,“ řekl a v žádném případě nevypadal, že je zvyklý někomu mazat med kolem huby. „Všechno?“

„Jo..., ještě neprůstřelnou vestu – co nejtenčí, aby se dala nosit pod košilí. A ke všem zbraním postroje, na tu dýku chci zápěstní pouzdro – s pružinou; všechno kůže, žádný napodobeniny.“

„Za co mě máš?“ ten uražený výraz nehrál, „tady seš u poctivejch!“ Zvedl ze stolu popsaný papírek a protáhl se za závěs. Klapl zámek, a ještě jednou, jak za sebou zamkl.

Ani ne za půl hodiny se vrátil – s drátěným vozíkem jako v supermarketu. Na levou stranu pultu vyskládal krabice nábojů, na pravou položil jeden podezřele vypadající kufřík a nevelkou dřevěnou bedýnku s jasně červenými nápisy: DANGER! OPASNYJ TOVAR!

EXPLOSIVE!. Předě mne, jednu po druhé, narovnal zbraně lesklé konzervační vazelínou – byly to požadované značky a úplně nové. Natáhl jsem závěr samopalu, podíval se do hlavně automatického coltu a protočil bubínek revolveru, který byl ještě větší, než můj starý perkusní.

„Vypadá to docela dobře...“

„No to bych řek! Ale hele – teď sleduj!“ znovu se mu vrátil vánoční výraz a strčil přede mě ten kufřík.

Z červeného profilovaného plyše uvnitř jsem vylouppl černou, podivně matně se lesknoucí automatickou pistolí. Byla neuvěřitelně lehká.

„Co je to? Pistolka na vodu?“ zašklebil jsem se (věděl jsem, že mu projevenou neznalostí udělám nezřízenou radost). Krysa Rolls se celý rozzářil:

„Jo pistolka!“ zvedl ruce v divadelním gestu a udělil mi sáhodlouhou přednášku o pokroku mezi ručními zbraněmi: kompozitový závěr a tělo pistole, hlavně ze speciální houževnaté keramiky (vůbec se nemusí protahovat – je to tak tvrděj matroš, že se prostě neodírá!). Ze stejného materiálu vyrobené všechny ostatní pohyblivé součástky (bez patron ani gram kovu, chápeš to? Jaký to je třeba na práci v letadle?!). Nemusí se mazat, je necitlivá na změny teploty a na vlhkost (můžeš ji hodit do potoka, za tejdén vytáhnout a rovnou začít střílet!). Speciální uzavřená konstrukce bránící vniknutí nečistot do mechanismu...Prostě toho bylo moc.

„Budu si ji moci vyzkoušet?“ K Rollsově úžasu jsem nerozhodně krčil nos.

„To víš že jo!“ To nedůvěřivé krčení nosu bral jako osobní urážku. Já si ale nemohu pomoci: jsem prostě Švéd, člověk ze země železa – moje rodina navíc vlastnila největší hutě ve své době... Pořád mi někde v koutku duše, mezi všemi těmi umělými hmotami a plasty, leží takové nevyvratitelné cosi..., že ocel je ocel a meč je meč.

„Tohle je na tom ale to nejlepší,“ trochu uraženě pokračoval Rolls – číro na hlavě se mu jenom vlnilo, jak krčil čelo a mračil se. Podal mi velmi dlouhou plastovou patronu s modravou špičatou kulou: „Titanový střelivo – ani to tu keramickou hlavě nezničí – a

pistole s tím má do padesáti metrů průraznost jako protiletadlové kulomet! – Kam se hrabe magnum!“ ukázal na Smith & Wesson ležící na pultě. To mě docela zaujalo. (Nejdřív jsem se ale s velkou obezřetností dotkl exotického modrého kovu holým prstem – husí kůži jsem ale měl ze stříbrných řetízků, klimbajících se na Rollsově tváři).

Krysa zmáčkl velký vypínač na stěně po své pravé ruce. Zed' pro změnu po mé pravé ruce – se rozevřela. Všiml jsem si už předtím, že je ze dřeva a ty nahrubo omítnuté cihly jsou jenom tapeta. Zahučel větrák – a rázem jsem stál na dokonalé střelnici pro jednoho střelce. Rolls mi přisunul zbraně a patrony – v druhé ruce už zas (tak nenápadně) držel svůj revolver. Abych mu udělal radost, vzal jsem si rovnou tu kompozitovou pistoli. Rolls mi podal lehoučký zásobník z téhož materiálu:

„Málem bych zapomněl!“ plácl se najednou do čela, „kecám a kecám... Je to osmatřicítka – teda přesněji řečeno – podle továrního označení 9 mm. Česká ČZ prototyp – všimni si, že ještě ani nemá číslo a vyraženou značku. S tím jsou prej největší problémy,“ zachechtal se, až mu zasvítily zuby: „Je to tak tvrdá záležitost, že nevědí, jak to do toho vyrejt – ani vyleptat to prej nejde! Podle tradice se jí říká – bude říkat – BRNO model 23.“

Do zásobníku se vešlo patnáct patron.

„Když tu páčku vlevo dáš až dolů, můžeš střílet dávkama; nahoru je to pojistka,“ pokračoval v instruktaži Rolls. „A,“ položil na pult malou, do igelitu zavařenou baterii, „až tohle je na tom vlastně to nejlepší – vrchol techniky...,“ vzal mi zbraň a vložil do ní kovově lesklý elektrický článek, „...elektronické tlumič hluku!“ triumfálně mi pistoli vrátil.

„Hmm,“ udělal jsem uznale, abych mu nekazil radost (takový pořádný meč...!), namířil jsem na' terč a zmáčkl spoušť. Tlumič výstřelů jsem nechal vypnutý.

„Pozor...!!!“ vykřikl už do rachotu výstřelů Krysa. Věděl jsem, co chce říct, ale to jeho poučování už mi začínalo vadit.

Když jsem vypálil poslední náboj, měl trochu pokleslou čelist: „Jak to děláš? To je její jediná nevýhoda strašlivé zpětné ráz!“

„Když to správně držíš...

Stále se na mě díval podezřívavě: „To mi vyprávěl jednou táta, že viděl chlapa, kterej střílel – no zrovna z takovýdlehého krámu,“ zvedl ze stolu obrovské magnum, „jako ty z tohodle: jednou rukou, ani se přitom nehnul. Žádněj vykloubenej loket, odražený maso na dlani, nic!“ Naklonil se, aby viděl na siluetu člověka pověšenou jako terč. Zalapal po dechu: „A zrovna jako ty prej sázel jednu za druhou do černýho! Ale to bylo někdy před pětadesáti lety!“

„Shoda okolností,“ pokrčil jsem rameny. Co mu mám vyprávět.

„Měl jste pravdu, Kryso. Kam se na tohle hrabe nějaké magnum!“ Nafoukl tváře a podezřívavost ho v záchvatu samolibosti opustila. Vzápětí splaskl jako propíchnutý rybí měchýř:

„No, máto vlastně ještě druhou nevýhodu...“ odmlčel se. „Čtyři tisíce doláčů, plus šest za každou patronu...“

„Dejte mi jich tři stovky, příteli, ať mám nějaké rezervy!“ řekl jsem. Zase se začal šklebit a předvedl mi pouzdra a postroje: závěsný pás na samopal, opaskové pouzdro na pistoli (taky s pružinou – když na ni zatlačíš, sama ti skočí do ruky), nože (zkusil jsem si hodit a vyzkoušel si, jak útočná dýka vyskakuje ze zápěstní pochvy), všechno bylo z nové, na černo barvené, černým filcem podšité kůže.

„Kvalita služeb – vskutku prvotřídní!“ mlaskl jsem nakonec uznale. „Beru čezetu, to uzi, náboje a kšíry na nože samozřejmě taky. Nějaké oleje a věci na pucování samopalu...?“

„To dostaneš k tomu.“

„A co ta neprůstřelná vesta?“ Krysa se znovu plácl do čela a na deset vteřin zmizel za závěsem. Pak hodil na pult tenkou ohebnou záležitost se zapínáním na suché zipy:

„Kevlar a elastický keramický destičky – nedělá pod kvádrem žádný boule – ale pořádnou puškou ji z deseti metrů prostřelíš. – Tou čezetou i z dál!“ Rolls si nasadil brýle bez obrouček, vytáhl malinkatou kalkulačku a začal cvakat. „Všechno v dolarech?“ zvedl oči přes skla.

„Ano,“ sáhl jsem do kapsy pro peníze.

„Takže...,“ všiml jsem si, když mi ruka zmizela v kapse, jak ústí jeho revolveru instinktivně ulpělo na mém břiše, „...takže to dělá. osm tisíc dolarů tři sta – přesně.“ Ještě než dořekl, už jsem sázel bankovky na pult.

„To musí bejt z nějaký pěkně starý rány,“ zkoumal peníze kle-notnickou lupou a svítil si na ně prubírskou lampou, „nemaj ochran-ný proužky... ani ultrafialový znaky... ale sou pravý. Počítám někdy z padesátýho roku?“ V odpověď jsem se jenom usmál.

„No dobrý,“ podal mi ruku.

„Rád tě tu uvidim znovu,“ poklepal mi na rameno Rolls, když mě nahoře vypouštěl těmi proklatě silnými dveřmi do chumelenice.

Na zbraně mi dal potrhanou silonovou krosnu, takže jsem teď vypadal jako typický somrák vybírající popelnice – ale do té krosny se pohodlně schovala i katana („Krásná věc, nechceš ji náhodou pro-dat?“ těžce, přetěžce se Krysa loučil s mečem, když mi ho ještě ve sklepní „prodejně“ vracel. Perkusní revolver jsem mu naopak nechal. „Je trošku horkej,“ varoval jsem ho a tím to považoval za vyřízené. „Počkej!, tady seš u poctivýho obchodníka! Musím ti za něj začálovat a ještě vrátit prachy nazpátek“; dal jsem mu předtím o dvě stovky víc. Krysa otevřel bedýnku s nápisem DANGER! EXPLOSIVE! a podal mi šest malých (téměř miniaturních), tmavě zelených vroubkovaných granátů. Místo obyčejného kroužku pojistky měly dvě kolečka s čísly – jako volítka na číselníku trezoru:

„Třístupňovej zpožd'ovač, stejně tolik možností jak nastavit ná-razovou roznětku – ruskej exportní model do rozbahněný džungle.“).

Měl jsem před sebou ještě dvě návštěvy a v osm musím být v TICKET TO SHIT; a že bylo už pět, tak jsem si přichvátl.

* * *

V obchodě s oblečením mne nejdřív málem rovnou nechali vy-vést (tentokrát jsem opravdu nešel do SECOND HAND) .

Když jsem si vybíral, stále za mnou chodila jedna prodavačka a jeden člen podnikové stráže. A já se jim ani nedivil – podrážky ze škrpálů od Kláry jsem ztratil při běhu v lese – a svršky bot (ačkoli jsem je pečlivě stáhl dolů) bosé nohy s blátem mezi prsty zakryt ne-dokázaly.

„Nemyslíte, že zrovna já se obléci potřebuji? Opravdu potřebu-ji? Nemyslíte?!“ řekl jsem tou nejčistší spisovnou němčinou a usmál se na prodavačku. Div se nepokřížovala, ale mé vyhoštění z luxusní-

ho, v tlumeném světle a tlumené hudbě se koupajícího obchodu bylo prozatím odloženo.

Položil jsem na pult jednu o dvě čísla větší košili, než normálně nosívám (aby se pod ní ztratil i ten nejnenápadnější náznak neprůstředné vesty) – černou a velmi kvalitní. V oddělení kalhot jsem si vybral jedny ze silné černé látky s kapsami po stranách stehem (je to značková, pekelně drahá záležitost – někteří mladí snobové v podobných kalhotách chodí i do divadla – dokonce na premiéry do Vídeňské opery). Prodavačka za pokladnou, než jsem se otočil, naschvál nahlas řekla: „To jsem zvědavá, čím tohle chce zaplatit!“ a s pohledem plným odporu (hnusu) se dívala na mé umolousané ruce. Když jsem k věcem na pultu položil dlouhý černý kožený plášť, už jenom zasyčela jako ucházející pneumatika a bylo na ní zřetelně vidět, že znovu jen tak tak nepřikázala zachmuřenému vousáčovi v uniformě, aby mě vyhodil. Takový plášť je velmi praktický: působí důstojně, dá se pod něj schovat meč, a z kůže jde dobře omývat krev

„To by bylo všechno,“ přihodil jsem na hromádku věcí černý klobouk s měkkou krempou (Stetson, samozřejmě). Prodavačka za kasou, pod bodovým halogenovým osvětlením zářící v krajkami obšitým růžovým pláští jako kyprý kopeček jahodové zmrzliny, nasadila profesionální výraz a začala pomalu a naschvál nahlas počítat. – Do té doby s výrazem děsu sledovala špinavé otisky, které nechávaly mé v podstatě bosé nohy na pečlivě vyčištěném koberci.

„Vlastně moment!“ přerušil jsem ji.

Všichni kolem něco takového čekali, a tak oba „nenápadně“ mne obcházející strážníci vystartovali jako jeden muž.

„Tak padáme, feťáku!“ chytil mě ten vousatý za límec (pěkně si přitom ušpinil ruku).

„Omlouvám se, pánové, jenom jsem zapomněl na boty!“ Stiskl jsem mu zápěstí, a se škodolibým úsměvem zaslechl, jak mu zavrzaly kosti. Odskočil, jako by sáhl do zásuvky.

Z oddělení bot jsem si přinesl oblíbené vysoké šněrovací s hrubou podrážkou a tenké bavlněné ponožky (ne, že bych měl problémy s pocením nohou, ale i přes regenerační schopnosti svého organismu odřené paty prostě nenávidím) .

„To bude plus dalších tři sta patnáct marek,“ medově natáhla zmrzlinová prodavačka. „Budete platit v hotovosti nebo kartou, pane?“ to poslední slovo řekla s krajním sebezapřením – byl to ale opravdu luxusní obchod. Vyžehlení policisté už se zase blížili. Ten s vousy si mnul zápěstí a jeho zamračený pohled nesliboval nic dobrého. „Mohu platit v dolarech?“

„Ale jistě!“ tentokrát to pane neřekla. „Už se začínáš kroutit, parchante, co?“ svítilo jí z očí. Rychle se sehnula a vyvolala na obrazovce pokladny aktuální kurs:

„Budou to dva tisíce sto dvacet tři dolary, zaokrouhleno dolů, pane!“

Vysázel jsem na pult dva tisíce sto padesát, v padesáti a sto dolarovkách, a v duchu se pubertálně pochechtával, že kvůli takovým okamžikům stojí za to žít.

Zkoumali peníze ještě důkladněji než obchodník se zbraněmi. Dokonce si na to zavolali vedoucí – majitelku obchodu.

„Je to v naprostém pořádku, pane,“ společensky a snad dokonce přátelsky se na mne usmála ta prošedivělá dáma a podala mi ruku – naprosto nevypadala, že by si všimla, jak vypadám – nebo že by ji to dokonce nějak zajímalo. Rázem jsem pochopil, proč mi Krysa Rolls tento obchod doporučil jako nejlepší kšeft se šaty ve městě.

„Tady máte nazpět, pane, v markách...,“ podávala mi peníze ta příjemná pokladní, když mi předtím zabalila věci do velké firemní tašky. Střídavě přitom rudla a bledla.

Když jsem jí nahlas řekl, ať si za zbylé peníze koupí plášť v trochu méně řvavém odstínu růžové („Vždyť přece šaty dělají člověka, že?!“), musel jsem se vážně zamyslet, jestli to jsou pubertální dozvuky, anebo jestli už takhle náhodou nezačínám senilnět. Vzal jsem špinavou potrhanou krosnu a světle fialovou tašku s oblečením, a s pocitem trapnosti, jaký jsem už dlouho nezažil, se s tichou omluvou odporoučel.

„Ano, pane!“ stejně mi odpověděla zmrzlinová prodavačka. – A podle výrazu obličeje to s tím pláštěm vzala smrtelně vážně.

* * *

Vrátil jsem se zpátky k dokům. Byla už tma a kočičí hlavy pod vrstvou rozbředlého sněhu mi klouzaly pod holýma nohama. Oranžové světlo občas nerozbité pouliční lampy se jen stěží prodíralo nechutnou plískanicí, která jako by nechtěla nikdy skončit.

Zapadl jsem do jedné konkrétní postranní ulice a otevřel dveře od jednoho vyhlášeného hodinového hotelu pro námořníky. Byl vyhlášen hlavně tím, že do knihy hostů jste mohli napsat cokoli a nikdo to nikdy nekontroloval.

Přestože recepční v špinavém zamřížovaném kumbále už asi viděl hodně, nad mým vzezřením mu obočí vylétlo do půli lysé hlavy a už sahal po zvonku na „hotelového detektiva“.

„Jen klid,“ zvedl jsem prázdnou ruku.

Až tak prázdná zase nebyla. Desetidolarovka na dlani...

„To bude dobrý, Joachime!“ zavolal vrátný na gorilu, napresovanou do saka po dědečkovi, s gumovým zabijákem v ruce. Valila se proti mně úzkou halou s energií přílivové vlny.

Do ruky neobtěžkané obuškem jsem Joachimovi vsunul tu desetidolarovku: „Za ochotu,“ řekl jsem. Gorila Joachim zavrčel a stáhl se zpět do nory.

„Potřebuji pokoj s koupelnou a hodinu a půl klidu,“ opřel jsem se o pult recepcce. Recepční za oprýskanými mřížemi střídavě třeštil oči na můj zevnějšek, na orvanou špinavou krosnu a na tašku s firmním nápisem toho luxusního obchodu s oblečením. Asi přemýšlel, na co je ta kulatá zasněžená krabice, v níž byl můj nový stetson. Protože jsem svá slova doprovodil padesátidolarovkou, následovanou další desetidolarovkou a slovy: „Pro vás, pane recepční“, uklonil se a podal mi klíč: „Pokoje dvanáct, první patro vlevo... Kdybyste si tu hodinku chtěl jakkoli zpříjemnit, pane, stačí zvednout telefon...!“ významně zamrkal.

* * *

Tenhle bordel jsem si vybral i proto, že tu na pokojích dříve mívali čisto (přes ošuntělý vnější vzhled), a vždy včas platívali příspěvek na kulturní povznesení osazenstva místního policejního okrsku. Takže tu nehrozily neočekávané šťáry. Doufal jsem, že v udržování těchto tradic jsou příslovečně německy důslední.

Zamkl jsem za sebou dveře dvanáctky, zatáhl závěsy na oknech a šel rovnou do koupelny. Obě svá zavazadla jsem si vzal s sebou – nechťel bych, aby se někdo příliš zvědavý přišel podívat, co že to sebou tahá otrhanec, rozhazující dolary

Svlékl jsem se a než se napustila vana, ostříhal jsem si hotelovým holicím strojkem vlasy na krátkého, ale ještě ne výstředního ježka.

Když jsem se potápěl do pařící voňavé pěny, úplně se ve mně tetelil celý člověk. Povolil jsem si dvacet minut. A jen jednou za tu dobu jsem vystrčil nos z vody – ani jsem se tak nepotřeboval nadechnout, jako spíš přivonět si k sice synteticky, ale přece po všech těch smradech a špíně nádherně vonící pěně. Pak jsem se dvakrát vydrbal mejdlíčkem a kartáčkem na jedno použití, a konečně si zas připadal jako upír.

Ve vaně po mně zbyl tmavý šlem a vrstvička písku. Osušky tady mají tradičně velké a tradičně vonící čistotou (že se o tom tak šířím – ale po tom skoro týdnu po krk ve sračkách...). Dokonce jsem na nějaký čas zapomněl i na své pronásledovatele.

V obývacím pokoji (lépe pracovně) s obrovskou postelí, obrovským zrcadlem na stropě nad ní a normálním zrcadlem na zdi, jsem se oblékl. Neprůstřednou vestu na holé tělo (seděla mi – přesně jak Krysa Rolls sliboval); košili, postroj s pouzdry na vrhací nože, volným závěsem na izraelský samopal a rychlosponami na meč a granáty (katana se dá nosit na hrudi zavěšená kousek pod klíční kostí – jenom si musíte dát pozor při sedání), tedy: postroj jsem pomocí přezek vypnul, aby seděl a ani se nehnul. Pouzdro na dýku jsem si připnul na levou ruku do rozepnutého rukávu košile a tuhé pouzdro na čezetu nad opasek kalhot. Prošel jsem se po pokoji, všelijak se kroutil a ohýbal – všechno sedělo, nic nedřelo, nic nesjíždělo.

Rozložil jsem zbraně na stolek, ty střelné rozebral a zase složil (samopal jsem vyčistil od konzervační vazelíny, v české pistoli nebyla opravdu ani kapka oleje – chodila ale tišeji a hladčeji než důkladně promazané uzi). Všechna pouzdra jsem zevnitř potřel mastkem, naplnil zásobníky, nabil obě zbraně a schoval je do pouzder. Zkusil jsem, jak čezeta a dýka vyskakují z pružinových lůžek (velmi dobře), zavěsil na spony postroje meč a granáty, a do těch velkých kapes na

stehnech vyskládal zásobníky. Ztěžkl jsem skoro o patnáct kilo, ale co to je.

Skočil jsem přes postel tam a zpátky dvě salta – zbraně mě nikde netloukly a nic z toho železa neřinčelo. Tak to má být.

Obul jsem se, oblékl plášť, zkontroloval před zrcadlem, jestli něco z mé artilerie nevyčnívá, když si ho nechám rozepnutý (nevyčnívá, akorát při tom sedání si budu muset dávat opravdu bedlivý pozor na meč), vyvážil jsem si stetson na hlavě (Jak nosíte klobouk, z toho každý pozná, jestli jste pasák nebo gentleman! A na značce ani nezáleží!). Připomněl jsem si slova anglického učitele, který mne kdysi zasvěcoval do společenských mravů... Bylo to dobře před sto lety, co jsem usoudil, že má společenská výchova poněkud zastarala.

Předchozí bahnitý a smrdutý oděv jsem nacpal do Rollsovy krosny (peníze a zlato jsem si samozřejmě vzal), navrch přibalil fialovou reklamní tašku a krabičky od nábojů. Ze starého oblečení mi zbyly jen bezprsté rukavice – umyl jsem z nich špínu a přidělal na ně kdysi...

(Před sotva čtyřmi dny! blesklo mi překvapeně hlavou.)

...kdysi ve vlaku do Prahy odpreparované kování. Klouby se zaleskly tupými nerezovými špicemi a ochranný řetěz obtáčející zápěstí slabě zachřestil. Hodil jsem si krosnu na rameno, a když jsem procházel kolem zrcadla na zdi, vyškubl jsem své BRNO M23.

Jde mi to docela rychle.

* * *

Za pět dolarů mi olýsalý vrátný slíbil, že mou krosnu hodí do kotle vyhřívajícího nevěstinec. Za dalších pět se uvolil jít se mnou, abych to mohl udělat sám. Zíral na mou proměnu jako na zjevení – tentokrát se div neklaněl.

V bílém žáru hořícího koksu během tří minut zmizela i hliníková konstrukce batohu.

Stop, které jsem zanechal, už bylo beztak dost.

* * *

Stále nekončící a snad nekonečnou chumelenicí (ted' to spíš byl takový sněhem zahuštěný liják) jsem došel zpátky do centra, koupil si telefonní kartu a zavřel se v osamoceně stojícím automatu.

Deset minut jsem se dohadoval s velmi ochotnou paní na informacích – nažhavlila počítače a řekla mi osm švédských telefonních čísel.

Na druhém z nich se mi ozval záznamník – takové to: „Ble ble ble, až to pípne zanechte vzkaz“. Vyťukal jsem na klávesnici telefonu kód pro přehrávání chráněných zpráv (je zvláštní použít cosi, co bylo domluveno před takovými lety, a ještě k něčemu jinému – kód byl prvních pět čísel z data mého narození – bráno obráceně) . Byl jsem docela napnutý, jestli je to správný záznamník a jestli to bude fungovat. Na skla telefonní budky narážely šlehanice mokrého sněhu, až se otřásala.

„No tak dělej,“ netrpělivě jsem povzbuzoval hučící síť a tiskl sluchátko, až mi skřípalo v prstech. Pak to v něm konečně zapípalo a ozval se uštvaný a tak zvláště zastřený hlas mé tetičky Kirsten:

„Richarde Adolfe, jestli si vzpomenete (tetička, přestože je mnohem starší než já, stále ctí můj šlechtický původ a vyká mi) a zavoláte na toto číslo, je zde pro vás vzkaz.“ Vzdálený deformovaný hlas přístroje, hovořícího nejčistší švédštinou (starošvédštinou), se na chvíli odmlčel: „Richarde Adolfe, obávám se, že začal další Lov. Tuto zprávu nahrávám z jednoho odporného (úplně jsem ji viděl, jak se při tom slovu znechuceně otřásla), naprosto odporného úkrytu. Jdou po mně Lovci, které neznám – sice jsem jednoho zabila, ale na to, co jsem udělala, jich mělo zahynout mnohem víc. Obávám se, že je to opět ten odporný (následovalo jedno velmi neslušné slovo – takové jsem od tetičky nikdy neslyšel) Azzopard. Též se obávám, že mne tentokrát dostanou.“ Hlas jí ted' zněl docela klidně a vyrovnaně. Někde daleko se syčivě odvíjela magnetofonová páska. „Ale,“ pokračovala Kirsten, „kdybyste měl čas – přestože se obávám, že voláte-li toto číslo, pak jen, že máte podobné problémy jako já, přesto, kdybyste měl čas... Budu čekat každý večer v jedenáct hodin... vy víte kde. To každý večer znamená, že mne nenajdou maximálně tak tři dny. Ted' je ráno...“ řekla včerejší datum, „jinak čtvrtý den Lovu.“ (Takže Lov začal na oba současně, zamrazilo mě.) „Richarde

Adolfe,“ hlas se jí naplnil takovou zvláštní naléhavostí, „ke vši smůle jsem zraněna.“

„Sakra!“ zaklel jsem do fičení sněhu. Ted’ jsem poznal, že hlas tetičky byl zastřen bolestí. Představil jsem si ruku nebo prsty u nohou, stříbrnou kulí rozdrcené na zčernalou masu...

Přestože jsem jí původně telefonoval, aby ona pomohla mně...

Tetička Kirsten a Sigrid měly společného otce (rozuměj otceupíra). Jeho jsem nikdy nepoznal, ale Kirsten mám rád. Dokonce hodně rád – proto jsme si po posledním Lovu slíbili vzájemnou pomoc a dohodli způsob, jak se v případě nutnosti zkontaktovat.

To místo, co o něm mluvila, je také v přístavu. – Ale v Malmö.

Zarumploval jsem vidlicí a vytočil jedno lübecké číslo. Na třetí zazvonění jsem uslyšel tázavé: „Prosím?“

„Rock & Roll stojí za prd,“ řekl jsem anglicky.

„Vaše názory se mi velmi líbí... zamlouvají. Jaké je vaše jméno a číslo?“

„Erik Fabien. Dvacet minut. Sedm.“

„Ale jestli dvacet minut, tak osm!“ odpověděl mi hlas nesmlouvavě.

„Ano!“ praštil jsem sluchátkem. Tenhle specialista na bleskovou výrobu pasů je o tisíc dolarů dražší, než můj obvyklý rychlododavatel cestovních i jiných dokladů, který mi ho ale doporučil jako na-prosto spolehlivého. Zapamatoval jsem si heslo a telefon i proto, že padělatel bydlí jen pár bloků od mé v Lübecku nejoblíbenější hospody

Zavázal jsem si kabát na pásek a vyběhl k řadě zasněžených taxíků: „TICKET TO SHIT!“ řekl jsem a složil se na zadní sedadlo černého terénního nissanu, „a pokud mohu prosit, tak rychle.“ Hodil jsem na sedačku vedle řidič desetidolarovku.

Řidič byl dohola ostříhaný černoš v obrovské strakaté bundě.

„Ale jistě, massa!“ řekl tou nejdokonalejší němčinou rozsvítil světla, vrazil do CD přehrávače duhový disk a v ohlušujícím třesku naprosto nesnesitelného rapu vyrazil. V zrcátku jsem mu odečetl ze rtů kratičkou větu ‚Připoutejte se, massa!‘

* * *

Nissan byl naštěstí 4x4 a měl velká kola, jinak bychom skončili buď v průplavu vedle silnice, nebo rozdrčení někde jinde. Černoch zadupl plyn do podlahy a držel. Zpíval si spolu s tím zběsilým koktavým řvaním a točil volantem ze strany na stranu, jak vybíral téměř permanentní smyk.

Cestou jsme chytili dvojce úplné hodiny a před prskajícím zeleným neonem ‚TICKET TO SHIT‘ zastavili způsobem, z kterého by se zježily vlasy i mistru Tisíce jezer. Přidal jsem k prvnímu Hamiltonovi druhého.

„Přijďte zas, massa!“ zahlaholil taxikář a odpálil snad ještě rychleji. Druhou pětku jsem mohl s klidem ušetřit. To tempo je zřejmě jeho obvyklá cestovní rychlost. „Sebevrah jeden!“ zakroutil jsem za ním hlavou (spokojeně). Pěťadvacet kilometrů tím marastem nám trvalo jenom něco málo přes osmnáct minut.

Rozběhl jsem se, až mé boty rozstříkovaly cákance břečky vysoko na zdi.

Výrobce pasů už mě čekal s polaroidem v ruce: „Tady se posadte..., klobouček dolů, ták,“ narafičil mě před bílou zeť a dvakrát šlehl bleskem. „Ted’ momentíček,“ odběhl a za slabé tři minuty se vrátil s dokonalým, důvěryhodně ošoupaným německým pasem.

„Razítečko je ještě trochu vlhké,“ foukl na mou fotografii a začal otevřenou knížečkou mávat ve vzduchu.

Byl to takový tenounký sařeček v otřepeně pletené vestě a vlněných bezprstých rukavicích. Drátěné brýle mu seděly na špičce nosu – jen spadnout; ale žilnatá ruka, kterou nemával mým pasem, svírala odřenou pažbu v kapse zastrčeného lugeru.

„Bude to ve zlatě,“ řekl jsem.

„Zlatíčko, výborně! Mrkneme se na něj!“

Vytáhl jsem příslušný počet cihlíček žlutého, na omak mastného kovu.

„Čtyřiadvacítečka...,“ zatetelil se a podal mi pas, přičemž naznačil, abych pokračoval v mávání. „Mňóóó,“ potěžkal jeden slitek po druhém a pouštěl je na obrácený kovový popelník. „V pořádku,“ řekl, pustil pažbu pistole, vyndal ze starobylé kredence tlustou šrajtoflí a vysázel mi na stůl čtyři sta padesát marek nazpátek.

„Jak poznáte, že pod tím zlatem není třeba olovo?“

„Jo, hošíčku, to musíš mít tady,“ zamnul si bříska dlouhých prstů; měl silné hranaté, pečlivě udržované nehty, „a tady,“ ukázal si na ucho.

Strčil jsem pas do kapsy a za dvě minuty už scházel po příkrých schodech do TICKET TO SHIT.

* * *

Jako vždy se do mě opřela vlna cigaretového dýmu, alkoholových výparů a naživo hrané hudby. Prodral jsem se davem pijících a tancujících lidí k hustě obsypanému baru a spatřil Leszka, náruživě rozprávějícího s nějakou slečnou. Leskly se mu oči, potřeboval by oholit a měl trochu (trochu víc) rozmáchlá gesta.

„Starý brachu, jak jde život?“ procpal jsem se až k němu a plácl ho do ramene.

„Pro tebe nejsem žádný starý brach, cucáku,“ otočil se a bojovně zamával kovářskou pěstí. Sundal jsem si klobouk a „bojovně“ nakrčil obočí.

„Adolfe?! Jsi to ty? Úplně se mi měníš před očima!“ zajásal a začal mě objímat. Jeho druhdy tak dokonalá němčina získala po sedmi hodinách v baru povážlivé defekty.

„Ingrid – to je Ingrid, Adolfe! – Ingrid, dovol abych ti představil svého přítele Adolfa!“

Usmál jsem se na prdelatou dlouhovlásku, která se k Leszkovi „něžně“ tiskla.

„Lorde Richarde,“ trochu se mi uklonil obrovitý, úplně bělovlasý černochoz za barem. Měl tvář rozrytou spleť hlubokých vrásek a mluvil velmi tiše, přesto jsem ho i přes všepohlcující randál slyšel dobře.

„Zdravím tě, Ty-který jsi-odešel-ze-tmy-do-tmy,“ pozdravil jsem ho pravým jménem v jeho rodné řeči. Žlutá bělma se mu radostně zaleskla – nic mi nenabídl – a přesně tak to je v pořádku. Choval se, jako bychom se naposledy rozešli včera a ne před pětatiřetiletými lety. Ještě předtím jsme se dvakrát viděli krátce po Druhé světové, když si, coby sotva devatenáctiletý mladík – vyzbrojen kostrbatou němčinou, pytlíkem zlatých španělských mincí z potopené galeony a nezdolnou vírou v konec nacismu, přijel do Lübecku otevřít bar.

Je to rodák z tichomořských ostrovů – za války tam ztroskotala německá ponorka, a jeden starý námořník ho naučil německy a vyprávěl mu sáhodlouhé historky o krásách nejhezčího města na světě – rodného Lübecku. Ostatní (mladé) námořníky z ponorky domorodci při příležitostech nejružnějších (častých) svátků jednoho po druhém snědli. Ten-který-odešel-ze-tmy-do-tmy byl nejmladším synem místního šamana, a tak se mu podařilo svého oblíbeného (starého a tuhého) vypravěče zachránit.

Nikdy se nedivil, že nestárnu. Nikdy jsem mu o sobě neřekl nic jiného, než pravá křestní jména. Přesto se ke mně choval jako k vzácnému hostu a vždy mi říkal lorde. Domnívám se, že šamanismus z jeho rodného ostrova má něco do sebe.

„Co to piješ?“ předešel jsem Leszkovu objednávku. „Růžového ka-kavalíra, zeleného frajera, modrého šviháka – a irské kafe... Semafor v rakvi!“ zachechtal se a málem se z vysoké židle zvrátil dozadu. No potěš!, pomyslel jsem si docela zoufale – kompenzace šokujících zážitků alkoholem. Za tři hodiny potřebuji být v Malmö, a pak už se sem stejně nejspíš nevrátím..., a nechat ho napospas okolí – a opilého... Usilovně jsem přemýšlel a nepřítomně přitom pozoroval vysokou dívku v černé paruce, která měla v postroji na břicho zavěšeno asi půlroční mimino. V tom převalujícím se marihuano-tabákovém dýmu a ohlušující elektrické hudbě tvrdě a naprosto spokojeně spalo.

„Jestli má lord Richard problémy se svým přítelem, Tom se o něj postará,“ bělovlasý černocho mi přes pult poklepal na paži. Napadlo mě, kolika asi černochoům na světě se pro složitost jejich původních jmen říká Tom.

„Přece neumíš číst myšlenky, příteli?“

Nevyvrátil mi to.

„Tady ten černý chlap je nejlepší barman, kterého znám!“ zaha-lekal mi Leszek do ucha. „Jen jsem mu řekl, že tu čekám na jednoho přítele, který mi jeho bar doporučil, ani se mě nezeptal na tvé jméno a hned mi nalil prvního šviháka!“

Jemně jsem odstrčil jeho všeobjímající ruku: „Leszku kam jsi schoval auto?!“

Zatvářil se naprosto spiklenecky: „Pšššt, MALUCH je schovaný, že by ho sám Pánbůh nenašel...!“ Ucukl jsem „A chuj, promiň Dolfiku!“

„To nic...,“ řekl jsem a přemítal, jak moc geniální skrýš pro to v místních končinách tak nápadné auto vymyslet. Totiž lidé, kteří nejsou zvyklí schovávat se a utíkat, vždy používají ty (podle svého mínění) nejgeniálnější skrýše na které se jde podívat každý jen trochu zkušený pronásledovatel nejdříve.

„Jak jste se rozhodl?“ připomněl se mi Tom, současně nalévající snad pět modrých šviháků a zároveň rozdávající do nastavených sklenic led a plátky citronu – vypadal přitom trochu jako nezabrzdněný větrný mlýn v bouři.

Věděl jsem, že tady v baru už alespoň tři hodiny není bezpečno. – Podle stupně Leszkova důmyslu při ukrývání MALUCHA možná i déle.

„Odvedeš doktora Leszka někam vyspat a ráno mu dáš tohle,“ podal jsem černochovi obálku s pěti tisíci dolary. „Je v tom i dopis pro něj, tak to neztrať,“ strčil jsem do obálky rychle načmárané vysvětlení, proč Poláka opouštím bez rozloučení, a že kdyby se ho na mě někdo vyptával, ať mu beze všeho řekne vše, o čem si bude myslet, že mu uvěří. „Řekni jim, že to byl únos,“ zakončil jsem psaní. Černoch si dal obálku do náprsní kapsy u vesty a já si nasadil (na hlavě vyvážil) svůj silně vlhký, ale nepromočený klobouk.

„Ty nás opouštíš, Adolfe?“ zeptala se mě Ingrid, vyvinula se z objetí svět už téměř nevnímajícího Leszka a v očích najednou neměla nic šibalského, natož veselého.

Znám ten pocit: všechno jakoby ztichne, vířící kouř se zpomalí a hýbou se jen lidé – někteří lidé.

Ingrid jednou ranou pěsti srazila skoro dvakrát tak velkého doktora z barové židle. Přestal jsem ji vnímat, bylo to obyčejné karate. Někde po mé pravé ruce se rozeřval samopal. Proud kulek začal drtit zrcadla a řady lahví za barem. Prudce zavonělo jídlo a temeno hubeného muže v námořnické bundě vedle mě se proměnilo v cákanec stékající po zdi. Vrhł jsem se saltem přes hlavy okolostojících a boty mi škrtly o nízký strop.

Dopadl jsem přímo před hlaveň upilované automatické brokovnice. Zbraň dvakrát zařvala a proud oranžového plamene a broků mi olízl tvář. Chytil jsem horkou hlaveň a vyrazil druhou pěst podél ní. Kování na mé rukavici se zastavilo až o střelcovu páteř.

„K zemi!!!“ ječel do řevu samopalu Leszek, který už tu jedinou správnou pozici zaujímal.

K pálicímu samopalu se přidaly snad další čtyři. Proudý střel štípaly zařízení baru a s odporným mlaskáním trhaly lidská těla. Vzduchem vířila rozdrčená omítka, dým a prach. Během několika vteřin bylo na podlaze po kotníky krve.

Máchl jsem brokovnicí, kterou jsem stále držel za hlaveň. Po krátkém, ale velmi prudkém letu prorazila hlavu jednoho střelce a zůstala v ní trčet. Než se po zdi svezl na zem, vypadal se zbraní zaborenou v čele jako výstřední exponát z Muzea moderního umění.

Ti samopalníci mě nezajímalí – měli za úkol jenom udělat chaos. Věděl jsem, že někde v baru je lovec, opravdový Lovec.

Mosazné nábojnice řinčely po zdech a podlaze; to řinčení se mísilo do drásavého křiku raněných lidí a projektily se nebezpečně zkoncentrovaly na mě.

Švihl jsem sebou za stoletou dubovou lavici v jedné kóji u zdi. Ta lavice byla naštěstí na pořádné podezdívce. Všude kolem najednou hvízdaly úlomky kamene a třísky z podlahy – rozžhavené olovo nepočítám.

Nad barovým pultem se objevila šošolka bílých vlasů a z krátké dvouhlavňové brokovnice, uřezané do podob velké pistole, se hromově zablesklo. Další ze samopalů ztichl – doprovázel to mlaskavě vlhký, i přes ten randál jasně slyšitelný zvuk, s jakým v jednom jediném okamžiku vypadnou stojícímu člověku vnitřnosti na podlahu. Víím že Tom si dělá vlastní patrony – dvojité dávky prachu a nhrubo nasekané kusy olověné vodovodní trubky.

Ingrid se vymrštila zpoza baru jako na pružině a z krátké pětadvacítky střelila Toma do hrudi. Druhá hlaveň barmanovy brokovnice explodovala oblakem dýmu, Ingrid zavířila místností a rozplácla se o protější zeď chyběla jí pravá ruka – z ramene trčel roztržštěný pahýl kosti, v pletencích krvavých tkání až neslušně bílý.

Protože se zbylí samopalníci na okamžik přestali soustřeďovat výhradně na mě, vykulil jsem se z rozstříleného úkrytu a dávkou ze svého uzi se dvěma z nich skoncoval. Zesílené střelivo Roth-Steyr je rozezmítalo v posledním zběsilém tanci – živě připomínal punkerské pogo.

Vrhl jsem se k baru a střely posledního samopalníka mi trhaly parkety za patami.

Lovec stále nezasahoval, a já nevěděl, kdo to je. Přeskočil jsem pult a ruce mi sklouzly po krvi. Dole se ve vrstvě střepů a jednodité kaluži různobarevného alkoholu krčil starý Tom.

Než jsem dopadl vedle něj, mířila mi do obličeje uhrančivá ústí jeho hromové zbraně.

„Myslel jsem, že je po tobě, a ty tady zatím sbíráš patrony, par-dále!“ zasmál jsem se radostí, že je naživu. Po vestě se mu sice roz-tahovala krvavá skvrna, ale v očích mu svítil dravčí lesk – něco takového se už teď nevidá. Naposledy jsem takový lesk spatřil kdysi dávno, za starých válek...

„Mládí se vrací, lorde Richarde!“ vycenil zuby Tom a znovu se vztyčil nad bar.

Hřmění zbraní se na okamžik změnilo v takřka nesnesitelnou bouři: po Tomových výstřelech ztichl poslední samopal, ale okamžitě ho vystřídaly rychlé exploze automatické brokovnice.

Něco nad mou hlavou ostře švihlo a zasypal mě proud střepů. Starý Tom prudce narazil do polic a svezl se zpět pod bar. Chyběla mu horní půlka hlavy a jedno oko viselo na krvavých cárech až někde pod bradou. Tlusté rty mu ztuhly v posledním úsměvu.

Tentokrát jsem se nad bar vymrštil já.

Nic jsem nedbal vírů žhavých broků drtících dřevo a omítku kolem.

Prdelatá Ingrid ležela u zdi mezi mrtvolami, kam ji odhodil druhý z Tomových výstřelů, svírala ve své jediné ruce krátkou zakrvácenou brokovnici, kterou vytáhla z hlavy mrtvého samopalníka, a pálila ránu za ranou. Naštěstí nemohla moc dobře mířit. Byla v přítmí děsivě bledá, obličej zacákaný krví stažený do vpravdě ďábelského šklebu. Proud krve z jejího pahýlu už ztrácel na mohutnosti.

Vyprázdnil jsem do ní zbytek zásobníku uzi. Několik okamžiků potom vypadala jako malá surrealistická fontána.

Do neuvěřitelného ticha, které po Ingridině smrti nastalo, se ozval hlas:

„Lorde Erickssone, tady!“ Na barovém pultu ve směru toho hlasu leželo mimino. Velké modré oči zvědavě upíralo na zakrvácenou zed' a cumlalo si palec.

Za ním stála vysoká žena s popruhy na hrudi a mířila na mě perkusním revolverem. Černá paruka se jí svezla dozadu a odhalila krátké blondáté vlasy.

„Katja Hagmann,“ řekl jsem v tom samém okamžiku, co vystřelila. Protože ještě předtím, než jsem začal mluvit, jsem se vymrštil nad pult, nezasáhla mne stříbrná kulka do čela, ale do hrudi.

Náraz střely mne smetl na podlahu.

Katja Hagmann zmizela v explozi černého střelného prachu ze své zbraně.

Ležel jsem na druhé straně baru, zkroucený na pokácených barových židlích mezi mrtvolami. Několik masakr přeživších hostů se s jekem dralo u dveří ke schodům ven.

Než se mi podařilo vymotat se z pláště a odklesnout katanu, vzpříčenou do konstrukce jedné ze stolic, stála miss Hagmann nade mnou. Jak natahovala kohoutek zbraně, světlo dvou nerozbitých lamp se masně zalesklo na pootáčejícím se bubínku. Mířila mi do oka.

„Mám tě, upíre!“ usmála se ošklivě a...

...a přesně v tom okamžiku ji smetla dávka ze samopalů. Kulky, bušící do jejího těla a trhající šaty na dýmající cáry, zvonily, jako by narážely do gumou obaleného kovu.

„Adolfe! Jsi v pořádku?!“ potácel se ke mně Leszek s kouřící zbraní v ruce.

„K zemi, doktore! Ty jelito!!!“ zařval jsem, co mi plíce stačily.

Katja Hagmann švihem vyskočila na nohy a střelila Leszka ani ne z pěti kroků do břicha. Doktor nadskočil, vykvikl, rozhodil ruce a vývrtek padl na záda. Ve vzduchu po něm zbyl rychle se snášející krvavý aerosol.

Katja Hagmann se s krutým úsměvem otočila zpátky ke mně.

Tím, že zabila Leszka, ale ztratila šanci.

„Na neshledanou, miss Hagmann,“ řekl jsem. Ona si z černé pistole v mé ruce nic nedělala a znovu palcem natahovala kohoutek perkusního revolveru. Překlápí jsem pojistku své ČZ do polohy „DÁVKOU“.

Proud titanových střel Katju zvedl do vzduchu a přirazil ke krátké neomítnuté zdi ukončující bar. V očích najednou měla opravdový a nefalšovaný úžas.

Když ji zasáhla i poslední, patnáctá kulka, a tím ji má střelba přestala přidržovat ve vzpřímené poloze, Katja Hagmann upadla na obličej – jako když padá strom. Tam, kde ještě před chvílí měla záda, teď neměla nic, a to doslova nic. Kamenná zeď, u níž předtím stála, byla rozhodána krátery tak hlubokými, že by se do nich schovala pěst, leskla se krví a kouřilo se z ní.

V lokále, naplněném dýmem, zápachem ohně a krve, zavládlo nepopsatelné, téměř hromové ticho (nikoli hrobové ticho, ale ticho opravdu hromové – po střelbě v místnosti se zdá ticho být strašně hlasité – až hmotné) . Instinktivně jsem se podíval na svůj hrudník: nová košile byla ozdobena velkou roztřepenou dírou, z které stoupaly praménky kouře. Vytáhl jsem si podolek a vyklepal štěpinky o neprůstřelnou vestu roztříštěné stříbrné kule.

Leszek ležel u sloupu vprostřed místnosti a z koutku úst mu vytékala stružka tmavé krve. Křečovitě zatínal pěsti do rozervané, mokvající bundy. Stříbrná dum-dum střela mu do velkého břicha vysekla malilinkatou dírečku. – Z boku, kterým vylétla, zbyly jen cáry kůže a masa. Ještě mne poznal.

„Adolfe..., jsem rád, že... Adolfe! Strašně to bolí!!!“ přivřel plovoucí oči – měl v nich najednou všechno utrpení světa. „Adolfe,“ vyrazil ze sebe po chvilce naplněné prudkým mělkým oddechováním, „jsem rád, že tě nedostali..., že žiješ. Na mně nezáleží... ale...,“ jeho slábnoucí hlas přerušilo v těchto krvavých lázních strašlivě nepatřičné dětské zaplakaní, „...ale nedopusť, aby se to stalo... S tím sedmým zubem... a...“ rozkašlal se, „Adolfe? Jsi tu?“ Vzepřel se a chytil mě za ruku: „V noci, v autě... měl jsi pravdu, ti-tihle lidé nesmí žít, tihle ne! Bolí, strašně mě to bolí!!!“ Tělo se mu zkroutilo v

lámavé křeči a z obrovské díry, v kterou se proměnil jeho bok, se ozvalo zamlaskání převalujících se vnitřností.

Umírající Leszek strašně páchl.

Zkřížil jsem palec a ukazováček na levé ruce do koncentračního gesta.

„Ještě..., ještě něco ti chci říct,“ zasípal, a do kalících se očí mu pronikl poslední záblesk světla: „Pamatuj, že všechna velká slova světovládců vždycky končí takhle,“ ukázal roztřeseným zakrváceným palcem kolem sebe, „ať tak nebo tak, vždycky řadou mrtvol podél zdi. To mám od svého tatínka... Tatínku, ach, tatínku! Bolí!!!“ zašeptal tenkým dětským hláskem.

V zadní části klenutého sálu začalo hořet už přec chvílí. Teď plameny přeskočily do louže alkoholu za nálevním pultem a začaly hučet.

Uspal jsem sténajícího a blábolícího Leszka koncentračním gestem a přiložil mu ústí pistole k hlavě. Někde uvnitř se mi můj obvyklý cynik rozplakal a stále dokola opakoval, že takovéhle věci se prostě nestávají: že ani ne dvoudenní známost s obyčejným člověkem přeroste v přátelství, opravdové přátelství. A když už se to jednou za sto padesát let stane, je tady Smrt.

Zavřel jsem oči a zmáčkl spoušť.

* * *

Probralo mě strašlivé, sirénovité ječení toho mimina. Spadlo z barpultu – a to bylo jeho štěstí – peřinka už mi začínala doutnat. Přestal jsem si objímat kolena a kýval se na patách u Leszkovy mrtvolky, proběhl jsem plameny a děcko zvedl. Z nosu mu visela nudle a vypadalo jako uzený králík.

„Tebe tu asi nechat nemůžu. Jako jeho,“ otočil jsem se naposledy k Leszkovu mrtvému tělu mizícímu v kouř a schoval dítě pod plášť.

V žáru a oslepujícím modrém světle hořícího alkoholu se za barem, ve zběsilých křečích ohněm se smršťujících svalů, tloukla černá mrtvola Toho-který-odešel-ze tmy-do-tmy v posledním pozemském tanci.

Stojím na kryté vyhráté palubě trajektu a pozoruji světla Tra-wemünde, ztrácející se vzadu v plískanici. Turbíny obrovského vznášedla temně hučí a mění mořskou vodu na proud mlhy vířící za zá-dí...

Ze zdemolovaného TICKET TO SHIT jsem běžel nazpátek k padělateli. Třeštil na mě oči a drátěné brýle mu sjížděly po zpoceném nose jako skokan po mamutím můstku – vždy v poslední chvíli je zachytil silně roztřeseným prstem.

„Potřebuji do pasu dopsat dítě,“ vysypal jsem na stůl zbytek zlatých cihlíček a položil vedle nich vrnící mimino.

Nic jiného se totiž v rychlosti nedalo dělat – musel jsem stihnout trajekt a být v Malmö do jedenácti – a dát dítě v té plískanici na schody u kostela – to prostě nešlo. A bude to docela dobrá maska, nakonec. – Koho by napadlo, že táta s dítětem...

„Co to je zač? Kluk nebo holka? Co tam mám napsat?“ skoro plačtivě skřehotal padělatel přes zavřené dveře od koupelny. Toho zlata bylo za dopsání jedné řádky tolik, že si nic jiného říci netroufl. A to ani přesto, že jsem ze sebe v jeho koupelně právě smýval krev.

„Co já vím...!“ zabručel jsem, aby mne neslyšel. „Napište tam Pumlíč a příjmení jako jste napsal mně!“ křikl jsem do hluku tekoucí vody.

„Pumlitsch?! Proboha, co je to za jméno!“ Zaskřípal jsem zuby a vypnul vodu: „Jméno jako jméno!“ řekl jsem sice tiše, ale dostatečně vztekle. Stařík poděšeně odcupital. Ani nevím, jak mi to české slovo přišlo na mysl; ale co – cizinci aspoň nepoznají, jestli je chlapecké nebo dívčí.

Z koupelny jsem se vrátil zas jako člověk. Krev zmizela a mokré skvrny na šatech se daly přičíst sněhu. Proti zápachu střelného prachu, zažraného do látky jsem na sebe vyplýtlval půl lahvičky padělatelovy kolínské.

„Potřebuji ještě kravatu – co nejširší!“

Stařík s klenotnickou lupou v oku a násadkovým perem v ruce sebou trhl. Vrátil jsem se do kuchyně, kde na stole spalo dítě. Spokojeně se usmívalo.

„To je nátura,“ zašeptal jsem a trochu mu přitáhl a zašněroval ohořelý povijan, a vlhkým kapesníkem očistil zadýmaný obličej – spalo dál, ani to s ním nehnulo.

„Tady, mávejte,“ podal mi stařík pas s mokrým inkoustem, „jdu pro tu vázanku,“ nevěřícně upíral oči na roztřepený otvor po kulce v mé košili.

„Neprůstřelná vesta,“ poklepal jsem si na prsa. Nevypadal, že by ho to nějak moc uklidnilo. Vrátil se a podal mi skoro deset centimetrů širokou kravatu – rok výroby asi 1970 – ale přesně něco takového začíná přicházet opět do módy. Byla černá, o odstín světlejší než košile dokonce se to k sobě hodilo.

„Kde jsou tady taxíky? A vezmu vám támhleto deku.“

„Ulicí doleva a přímo za křižovatkou – vemte si co chcete, ale ať už jste pryč!“

Jekot hasičských a policejních sirén stále hlasitěji pronikal i sem nahoru. U TICKET TO SHIT už musela být polovina zdejšího policejního sboru.

„Nikdy jste mě neviděl,“ usmál jsem se na staříka mezi dveřmi. Vyvrátil oči v sloup a zamkl na dva západy.

* * *

Na stanovišti taxíků jsem v poryvech mokrého sněhu uviděl povědomý obrys terénního nissanu.

„Příteli, potřebuji stihnout nejbližší trajekt do Malmö, můžete mi v tom nějak pomoci?“ Černochovy bělostné zuby zazářily tmou: „Od toho jsem zde, massa! Nastupte!“

Rozjížděl se, ještě než jsem zavřel. „Vznášedlo jede za dvacet minut – přesně v devět,“ informoval mě. Tentokrát jsme cestou neposlouchali rap, ale zprávy o „Masakru ve známém lübeckém výčepu“. Černoch nijak nekomentoval můj funící přírůstek, zabalený do obrovské kostkované deky, jenom ztlumil rádio do sotva slyšitelná.

* * *

Zpáteční cesta byla ještě vražednější – skoro jsem ani nevnímal, že před slabou půlhodinkou kvůli mně v TTS umřelo na padesát lidí.

„Ssss!“ zasykl bolestně řidič a málem nevybral smyk, když hlasatel oznámil, že obětí masakru se stal i populární barman známý pod přezdívkou Tom.

* * *

Trajekt jsme stihli na poslední chvíli – když námořník u můstku spojujícího obrovské vznášedlo s pevninou uviděl, že mám na ruce dítě, zvedl vysílačku a zamával, jako že počkají. Prolétl jsem turniketem, na celníka jsem s omluvným úsměvem mávl pasem a už jsem byl na trajektu.

„Vítám vás na palubě Lübecku III, pane!“ pozdravil mě námořník.

„Díky, že jste počkali,“ strčil jsem mu do ruky peníze na lístek a přidal pětidolarovku.

Zasalutoval: „Mohu pro vás něco udělat?“

„Ne, děkuji... Vlastně ano!“ zavola jsem na odcházejícího muže v modré uniformě: „Je tady někde obchod, kde bych mohl koupit něco pro něj?“ nadzdvihl jsem Pumlíče. Tušil jsem, že dítěti ten stoický klid už nemůže vydržet moc dlouho.

„Druhá paluba vlevo, pojd'te za mnou,“ námořník se přátelsky zapitvořil na mimino a rukou ukázal do chodby. Ten obchod, v řadě ostatních – převážně zavřených obchodů, vypadal jako obyčejný shop někde na ulici široký výklad, automatické dveře. Stoupl jsem si na konec fronty, skládající se převážně z mužů nakupujících bezcelní alkohol.

Prodavačka vypadala přesně tak, jak mi chůva v mládí popisovala čarodějnici: šedé vlasy načesané do vysokého víru, obrovský skobovitý nos, šedá vráscitá kůže, veliký hrb, svrasklé pavoukovité ruce, studené oči. Na jmenovce přišpendlené k jejímu bělostnému pláští stálo: Frau Swensson. Sázela na pult lahve whisky, ginu, kubánského rumu, becherovky a bourbonu. Neusmívala se při tom, neděkovala – jen shrabovala peníze a podávala účtenky lezoucí z pokladny. Byl jsem stále poslední v řadě – všichni ostatní si nákup odbyli ještě v přístavu.

„Tak co to bude!“ utrhla se na mě, když jsem dostatečně rychle neřekl název nějaké lihoviny.

„Dobrý večer. Moment, jak se to jenom jmenuje. Něco k jídlu pro dítě.“ Zarazil jsem ruku, přisunující průhlednou krabici plnou čokoládových tyčinek: „Pro malé dítě.“

Konečně zvedla hlavu a podívala se na mě. Jakmile spatřila Pumlíče, led v očích jí roztál a nahradilo ho to, co v ženském zraku při pohledu na mimino obvykle následuje.

„Ježíš, to je to krásný!“ vyvinula mi Pumlíče z ruko a ani si nevšimla, jak se mnou to slovo škublo. „Chlapeček nebo holčička?“ Najednou se na mě podívala podezřívavě: „A kdepak máte maminku?“ Historky o náhlé nemoci své ženy a o tom, že dítě narychlo vezu do Švédska k babičce, jsem si naštěstí vymyslel předem. Pan prodavače se do očí na okamžik vloudil záblesk účasti okamžité ho potlačila a nahradila přísností: „A kdy jste tomu dal naposledy najíst?! A kdy jste naposledy přebaloval?! To jsem si mohla myslet!“ řekla na mé krčení ramen. „A jak se tedy jmenuje?“ To už Pumlíče položila na pult a vybalovala z deky.

„Pumlič.“

„Pumlitsch?! Co je to za jméno?“

„České, žena je původem z Čech,“ usmál jsem se. „Ahááá,“ natáhla a já jsem si jenom přál, aby mi znovu nepoložila tu otázku: „Chlapeček nebo holčička?“. Že to tátové o svých dětech vědí, se čeká jaksi samo sebou.

„Zamkněte dveře a obraťte ceduli na ZAVŘENO. Ať nás nikdo neruší!“ její hlas nesl odmluvy. „Co jste s ním dělal, vždyť je špinavý jako...!!! A ta peřinka je snad dokonce ohořelá!“ Na to jsem výmluvu neměl – za něco takového, jako že jsem dítě zapomněl moc blízko u kamen, by mě asi na místě zardousila. Tak jsem jenom s naprosto nechápavým výrazem znovu pokrčil rameny.

Když jsem se vrátil ode dveří, nesl se obchodem známý zápach – to paní prodavačka odhalila několik tajemství ukrytých v plenkách. Právě včas.

„To je ale kluk, co?!“ hrdou to větou jsem ustříhl další z vražedných pohledů.

„Pojď, Pumlitsch, tetička se o tebe postará, když máš za tatínka takovýho..., takovýho upíra!“ Bezelstně jsem se zakřenil a snažil se

při následných procedurách, když už ne asistovat, tak se aspoň něčemu přiučit.

„Ble, ble,“ poprvé za dobu, co se známe, promluvil Pumlíč, když ho paní Swenssonová koupala v umyvadle. Z obchodu jsem odcházel vybaven plenkami, košílkami, dupačkami, čepečky, ponožkami (tak na dva mé prsty), peřinkami, botičkami, pudry, lahvičkami a krabicemi se sušenou a polotekutou potravou.

„Co je s takovým špuntem sračiček a děláním,“ zašeptal jsem a snažil se v krajovaném povijanu na svém lokti najít Pumlíčův obličej. A na dospělého, desetkrát většího chlapa stačí jeden náboj za pětadvacet centů.

„Počkejte!“ kulhavě za mnou vyběhla paní Swenssonová ze dveří obchodu. Její boty na ocelové podlaze vyklepávaly nepravidelný rytmus. „Co s ním nahoře budete ty dvě hodiny dělat,“ vzala mi Pumlíče, „ještě vám ofoukne! Tady u mě se hezky vyspí, ještě vám ho jednou nakrmím a přebalím... Doufám, že to k babičce nemáte daleko?!“

„Ne, bydlí hned v Malmö, kousek od přístavu.“

„Ale vezmete si taxi?!“

„Jistě, v takové slotě...!“ uklidnil jsem ji a s mnoha díky se zatím odporoučel.

Takže teď stojím na kryté vyhřáté palubě a dívám se směrem, kde ve vířícím sněhu zmizela světla Trawemünde dávno už i pro mé oči. Do Malmö by mělo tohle obrovské, skoro stokilometrovou rychlostí svištící vznášedlo dojet ve tři čtvrtě na jedenáct.

„Vaše doklady, prosím,“ řekl švédský celník komisně. Jakmile jsem v davu ostatních cestujících vystoupil z trajektu, pojal mne takový zvláštní pocit: všimněte si že každá zem nějak, voní, každá trochu jinak – a já teď cítil to, co už dobře sto padesát let ne – Domov. Z toho důvěrně známého nápisu ‚Konungariket Sverige‘ na velké smaltované tabuli před přepážkami celnice, se mi až zatočila hlava.

S omluvným úsměvem jsem položil Pumlíče na pul a vytáhl z kapsy pas: „Promiňte, jsem trochu nervózní po tolika letech zase doma...“, řekl jsem švédsky.

„Krajan!“ celníkovy přísné rty se roztáhly úsměvem oči zabodnuté do stránek pasu, „jak dlouho žijete v Německu?“

„Dobře osm let; člověk se ožení... a mít místní občanství je výhodnější kvůli daním.“

„Tak tak,“ pokýval celník hlavou a pas studoval u s mnohem menší pečlivostí. „V pořádku,“ vrátil mi ho „Omlouvám se, že jsem vás zdržel, ale tam odkud jedete byla nějaká přestřelka – tak máme zvýšenou pohotovost.“

„Přestřelka? V Trawemünde?“

„Ne ne, v Lübecku – je toho plné rádio.“

„Já tady s tím křiklounem na nějaké rádio nemám čas,“ našpulil jsem výmluvně rty. Pumlíč jako na protest proti mé lži zachrochtal.

„Radši jděte,“ kývl celník – i když pořád trochu pokukoval po kabinkách, kde většině ostatních cestujících dělali prohlídky. S obrovskou taškou plnou plenek a ohřívacích lahví jsem naštěstí nepůsobil jako aktér nějakých přestřelek.

Na stole, v čekárně společnosti provozující trajekty, jsem (podle přísného rozkazu paní Swenssonové) zavinul (pokusil se zavinout) Pumlíče do teplého a nepromokavého tmavěmodrého čehosi... Zapomněl jsem, jak se to jmenuje – vypadá to asi jako miniaturní spacák, speciálně přizpůsobený k tomu, aby se do něj cokoli – natož spící dítě! – nedalo zabalit v žádném případě.

„Ukažte,“ jemně mne odsunula taková slečna, jestli jí bylo osmnáct; zakmitaly ruce, zavířila látka a Pumlíč v té zákeřné věci vězel zašněrován až ke krku.

„Tisíceré díky, slečno,“ usmál jsem se jak nejsrdečněji dovedu. Jenom zakroutila hlavou: jak někomu, kdo neumí něco tak jednoduchého, mohou dovolit volně chodit po světě – a natož svěřit dítě!

* * *

Venku jsem mávl na taxi a udal místo na starém, opuštěném molu v nepoužívané části přístavu. „Jed'te tam rovnou, prosím, dost spěchám,“ podíval jsem se na řidiče, kterého po tom pohledu rychle přešla myšlenka na okružní jízdu, která by z těch dvou kilometrů udělala minimálně deset.

Vyložil mě u starého vlnolamu, daleko od frekventovaných částí přístavu – přesně tam, kde jsem chtěl. – Už od poloviny minulého století se tu odkládají nepotřebné lodě.

Ve vzduchu vonělo moře, sůl, vodou rozežrané železo a sníh. – Tady už sněžilo doopravdy – husté vločky lechtající na tvářích – žádná břecha.

Bylo přesně jedenáct a tři minuty. Tetička Kirsten by tu tedy někde měla být – alespoň doufám. Pomalu jsem přecházel podél vydrolené zídky, pod kterou v kamenných valech hučelo moře.

„Příteli, nemenujete se náhodou Richard?“ ze tmy polorozpadlých skladišť, uzavírajících z druhé strany nábreží, se vynořil stín. Ve světle dálkou a vířícím sněhem zamžených výbojek na jeřábech jsem uviděl, že je to zarostlý muž v orvaném kožichu, s kalhotami, z jejichž děr vykukují noviny, jimiž si kvůli izolaci ovinul nohy. Pře nos mě praštil smrad zvratků a žluklých ryb.

„Ano, jmenuji se Richard. Co pro vás mohu udělat?“ postavil jsem se tak, abych přehlédl co největší kus opuštěného vlnolamu.

„Vy pro mě ne, ale já pro vás jo!“ přistoupil ke mně tak blízko, že jsem ucítil jeho zkaženými zuby a zvětralým pívem páchnoucí dech.

„Mluvte, máte-li co říci,“ usmál jsem se a neodtáh se od něj – něco podobného jsem čichal skoro celý minulý týden, a vlastně dvě třetiny svého života. Vandrák zamručel: „A jak mám vědět, že ste to vy a ne ten druhý?“

„Nevím sice jaký druhý, ale...“ Když jsem sáhl do kapsy, poděšeně odskočil, „...nebojte se, je to jenom pět...“

„Hejbetete se taky tak zatraceně rychle, jako ty, co se tady potloukali včera...!“ Z jeho slov mě zatrnulo. Nadhodil jsem si Pumlíče a sevřel pod ním pažbu čezety: „Tak co máte, rychle!“ Tulák schoval bankovku do kapsy a bylo na něm vidět, že se proklíná za to, že vůbec vylezl. „Jestli mi řeknete něco důležitého, dám vám padesátku.“

„Psss!“ odfrkl si.

„Pozor, jsou to dolary, ne koruny!“ pochopil jsem jeho despekt. Rychle si sundal rukavice a znovu bankovku vytáhl.

„Jo pardón!“ zašklebil se, „to je jiná!“

„No?“

„Znáte asi jednu slečnu – ve vašem věku – třicítka. Světlý vlasy, modrý voči, až na tu zmrzačenou ruku se nese jako princezna,“ zamlaskal a otřel si rty, „tak ta slečna mi řekla, že kdyby tu náhodou

nebyla a já bych tady k večeru náhodou potkal pána, kterej se jmenuje Richard, že mu mám říci asi tohle:...”

„Zmrzačenou ruku?!“

„Jo, měla to zavázaný a muselo ji to dost bolet, byla bledá a...”

Uslyšel jsem za sebou rychlé, sněhem ztlumené kroky.

Tulák se vrhl na zem.

Kov cvakl o kov a kolem začaly pršet kulky – s hlasitým kňučením a jiskřením narážely do zídky nábreží.

Pistole se mi (sakra!) zasekla do Pumlíčových oděvů. Přeskočil jsem zídku na obrovské kameny vlnolamu – sebevražedným saltem vzad – přesunul se kus vlevo a přeopatrně vyhlédl do olověného deště. Asi třicet metrů ode mne stáli dva muži s krátkými samopaly; na hlavních našroubované válce tlumičů, kvetoucí bílooranžovými plameny rychlé střelby.

Strčil jsem stále blaženě spícího Pumlíče do spáry mezi dvěma žulovými bloky a začal se plížit zpět. „Richarde, tady! Uuúú,” ozvalo se mi těsně u ucha.

Bleskově jsem pohnul levým zápěstím.

„Tys byl vždycky pitomec, Lemone,” řekl jsem muži lapajícímu po dechu, mou dýkou zaraženou po jílec v pravém rameni. Velký perkusní revolver mu vypadl z prstů a sklouzl do moře. Lemon Dog je Lovec, dřív vždy spolupracoval s Katjou Hagmann – ale asi se ho zbavila, a já se jí nedivím. Vždycky na sobě nosil hromady cetek, náušnic a přívěsků – a to i v dobách, kdy si někdo takhle oblečený koledoval o zatčení. Ted' vypadal jako pochodující železářství – jediná smůla, že spoustu těch tretek má z nejryzejšího stříbra.

„Ty seš pitomec a vůl, upíre, a chciš! Ted'!”

Otočil jsem se a dvěma z vrhacích nožů zabil Lemonovy pomocníky, kteří přestali střílet a neprozřetelně vyskočili na zídku. Když jsem se otáčel nazpátek, narazil mi Lemon ramenem do žaludku.

Letěl jsem dobře deset metrů a po dopadu zády na hranu kamene jsem jenom lapal po dechu a hlavou se mi honilo, kde je nahoře a kde dole. Ať si je Lemon hlupák jaký chce, přesto má tu novou (strašidelnou) sílu a odolnost ostatních Lovců. A má čezeta je (sakra!) stále zapletena v Pumlíčově oblečku.

Když ke mně Lemon běžel, skákal z balvanu na balvan a řinčel. - Stříbro řinčí jinak než ostatní kovy - řinčí tak nějak odporně. Střílet po něm samopalem nemělo cenu. A už byl taky u mě.

Pokusil jsem se jakž takž vstát – jen díky tomu jsem uhnul jeho vražednému kopu.

„Pán se dal na karate,“ zkonstatoval jsem.

„Chcípneš, parchante!“ zasyčel stereotypně, a má vlastní dýka, kterou už si z ramene stačil vytáhnout (a co mi dalo práce ji tam zarazit!), se mi zabodla do neprůstřelné vesty přesně proti srdci. – Víím, že to zní divně, že se zabodla, ale byla to taková rána – a ten nůž je pravý solingen. Náraz mě zase povalil. Tedy, ne že bych měl strach...

Lemon Dog mi klečí na břicho a proti krku míří zašpičatělým stříbrným křížem, přibližně o polovinu větším než má dýka.

Držím ho za zápěstí, ale ruce mi povolují.

„Tý krávě jsem tím upálil tři prsty, a stejně mi neřekla, kde tě najdu,“ zle se zachechtal, „tak jsem ji nechal utýct, naschvál nechal utýc. Sledoval ji, a když tomu vandrákovi vyžvanila, že tady na tebe čeká...“

„Na co budou Azzopardovi další dva zuby? Vždyť teď jich musí mít minimálně osm!“ Nemluvalo se mi moc dobře.

„Za tebe, hajzle, je vypsána zvláštní odměna... A pak, ta svině mě včera podrazila...!“

„Ale?! Kirsten ti utekla, Lemonku?“

„Neutekla! Podrazila mě!“ prskl mi do obličeje a stříbro se přiblížilo, až mě začala pálit kůže na krku.

Z nebe se stále valil sníh a šimral na nose. Kroutil jsem se námahou a ruce mi umdlévaly a povolovaly. Pak mi Pumlíč poprvé zachránil život: „Gáh, gáááh,“ zaprotestoval – asi mu v té štěrbině mezi kameny začala být zima.

Lemon na zlomek okamžiku uvolnil tlak a pootočil se.

Když se otočil nazpátek, měl jsem v ruku katanu. Jenom vykulil oči – to mu stará čepel, se zadrnčením připomínajícím scvaknutí hydraulických nůžek, odsekla ruku v rameni. Stříbrný kříž cinkl o kámen a slabě se zaleskl – jak padl do moře.

„To... to nejde, to nesmíš!“ začal couvat před hypnoticky se pohupující čepelí meče.

„Malý závdavek za Kirsten,“ vyskočil jsem na nohy a pomyšlením, jak tetičce stříbrem upaloval články prstů, jeden po druhém, dodalo mému hlasu velmi ošklivé zabarvení.

„Jsem... jsem nezranitelný!“ teď už Lemon skřehotal strachy.

„Ale prosím tě, Lemonku, stačí na tebe solingen, a tohle je pravá katana –“ ukázal jsem zbraní na jeho ve sněhu se pošukávající ruku, „Azzopard tě nějak odfláknul, Lemone.“

„Ne, pan Azzopardi...! Aááá!!“

Usekl jsem mu i druhou ruku a skopl ho do olejnatě se převaluující vody dole. Obě končetiny jsem tam poslal za ním – neteklo z nich moc krve a byly těžké, jako by v nich byl kov.

* * *

Už s Pumlíčem na ruce jsem stál nahoře na nábreží. Tulák posedl, pololežel u zídky a chroptěl. V kožichu, šikmo přes hrud', měl čtyři mokvavé otvory, jak ho přejela dávka ze samopalů.

„Takhle obvykle končívají práskači, přáteli,“ naklonil jsem se nad ním.

„Za... zachraňte mě, prosím,“ zašeptal a na rtech mu zapěnilo několik černých bublinek.

„Dlužíš mi vzkaz, fízle!“

„Pomozte mi! Umírám!“

„Ten vzkaz!“ dupl jsem mu na prsty. Zaskučel bolestí a rozkašlal se.

„Ale slibte, že...!“

„Mluv!“ Něco v mém hlase ho varovalo.

„Ta slečna mi nakázala, abych vám řekl, že je na vás vypsána odměna a že nějaký lov začal na všechny, prej úplně na všechny; ten lov řídí nějaký Himlich... nebo Harrych... A že zlo je někde v poslední zemi neomezených možností, prej to pochopíte...“

„Kde je ta slečna?“

„Takovej chlap – měl stejnej kabát jako vy – pod ním samej řetěz a takový stříbrný sračičky...“ tulák se rozkašlal. „Proboha, pomozte mi, pane, u života vaší matky vás prosím...!“

„Mluv, práskači.“

„Je mi zima... Strašná... zi... Ten chlap ji tady včera večer nacytal. Zabíla mu dva pomocníky, ale pak ji zahnali na ty starý parníky... Pak jsem slyšel, jak si vyprávěj, že když nemohla dál, vzala kus kolejnice, strčila si ho pod kabát a skočila do vody – je tam v těch místech pod vodou zlom – skoro tři sta metrů hloubka, spodní proudy, víry...”

Už mi aspoň bylo jasné, proč Azzopard potřebuje další zuby.

„To je všechno pane... Pane?! Co to děláte? Pomocť! Pomocť!!!“ Naštěstí už jen sípal. Položil jsem Pumlíče na zídku a spolu s mrtvolami Lemonových pomocníků práskače hodil do moře.

Zbyly po nich jen krvavé skvrny rozpíjející se ve sněhu.

* * *

Tak Kirsten jsem pomoci také nedokázal; jako Leszkovi; jako Sigrid; jako svým bratrům. O několik hodin později jsem seděl v hale na kodaňském letišti, venku se rozednívalo a život mi připadal nesnesitelný. Vzpomínal jsem na Kirsten – na to, jak mi v těžkých dobách jenom pocit její existence dodával sílu – věděl jsem, že stačí nechat vyhledat telefonní číslo a že mi přijde na pomoc – s čímkoli, kdykoli, kamkoli. Nikdy jsem to nepoužil, ale stačila jenom pouhá existence té možnosti.

Už na vlnolamu v Malmö, po okamžicích sebevražedné bezmoci, jsem se rozhodl, co udělám. Smyčka kolem se svírala – Lovci jsou sotva o krok pozadu – možná už na mé úrovni, a já si dobře pamatuji, že jsem v Praze dal jedné umírající dívce jeden slib. Pumlíče také nemůžu (nechci) nechat samotného. (Je to zvláštní – jsem s ním sotva půl dne – spíš noci – a už jsem k němu... ne, přilnul ne. Asi jsem si na něj nějak zvykl, nebo co. Každý člověk má v sobě ten pud ochraňovat děti.) A když se mi podaří vyřešit tyhle dva problémy nějak uspokojivě – to znamená přežít...

Ten tulák říkal: ‚...zlo sídlí v poslední zemi neomezených možností.‘ Vím, která zem to je. A když má člověk dost peněz, dokáže tam cokoli, cokoli! „I najít jednoho beznohého parchanta, Azzopard!“ zašeptal jsem, až se po mně malá holčička, sedící vedle, otočila.

Už před chvílí jsem si všiml, že se Pumlíč probouzí: začal se tak kroutit, funět, cenit růžové dásně... Ted' sebou začal vyloženě šít a dokonce se i rozkňoural.

„No tak,“ začal jsem ho pohupovat na kolenou a současně z tašky dolovat příručku od paní Swenssonové: „Najednou jsme tři“.

„Tady to máme...,“ jel jsem prstem po rejstříku: „Dítě je neklidné a slabě pláče“. Podle množství odkazů do textu se malé dítě snad ani jinak neprojevuje. Zoufale jsem zalistroval – Pumlíč začal slabě plakat. Než jsem dočetl první stránku, už docela slušně řval.

„Promiňte,“ oslovila mne maminka té holčičky, „tam vzadu je místnost, kam vás s děťátkem pustí – je tam teplo a místo přesně na to, co potřebuje.“

„Jak ale mám vědět, co potřebuje!“ Pumlíč řval, až letištní hala rezonovala – všichni se dívali na mě; Herodes, četl jsem v těch pohledech.

„Potřebuje určitě najíst a řekla bych i přebalit,“ řekla ta paní a pošimrala Pumlíče pod bradou. Trochu se ztišil. Najíst a přebalit, jak to (sakra!) takhle může vědět – v té příručce už na první straně psali něco o žaludeční kolice! „Promiňte, tatínku,“ krásná hnědooká letuška v uniformě SAS se na mě krásně usmála, „pojd'te za mnou, prosím.“

* * *

Opravdu tam vzadu byla taková krémově bílá, nádherně sterilní místnost – letuška (jestli jí bylo dvacet) udělala všechno, co bylo třeba: Pumlíč sosal z lahve ohřáté cosi, popřípadě si prskal po bradě jiné, poněkud hustší cosi, a vypadal přitom naprosto spokojeně. Toto probíhalo už po vyřešení problémů opačného konce těla a důkladné koupeli.

„Kdy vám letí letadlo, pane?“ ta letuška se usmívala opravdu nakažlivě.

„Letím s vámi, první SAS do Prahy..., asi za půl hodiny,“ zkusil jsem se také usmát, a snad se mi to docela i povedlo.

Pumlíč strašně mlaskal.

Letuška mi podala lžičku a začala se probírat mou taškou a vytahovat příslušné dětské propriety. Pumlíč vyčkávavě pozoroval lžící v mé ruce.

„Ještě mu dejte, až bude mít dost, začne to prskat o trochu víc.“

Ještě mu dejte, copak já vím, jak se krmí děti? Abych mu tou zatracenou lžící něco neudělal...!

Pumlíč zakňoural.

„No tak, tatínku!“ zamračila se letuška. Nabral jsem trochu té klišovitě hmoty (kašičky) a přeopatrně ji vsunul Pumlíčovi do úst.

Dnešní den jsem nežil nadarmo – krmit děti je docela snadná věc. A úplně jsem přitom zapomněl na ty hromady mrtvol.

„Tak,“ vrátila mi letuška už kašeprostého a náležitě zabaleného Pumlíče. Mezitím si spolu pokecali: ‚Pumlitsch, Pumlitsch, Pumlitsch! Ťup! Ťup! Ťup! Ťup!‘ (To říkala ta na první pohled inteligentní slečna.)

A Pumlíč jí kupodivu (a nadšeně!) odpovídal: ‚Gá! Gá! Gá! Gá! Pfrrrr! Hummmpf!‘ mával rukama a byl radostí celý rudý. Zřetelně si rozuměli.

Když jsem si ho vzal já, okamžitě usnul. V příručce Najednou jsme tři jsem předtím zahlédl, že to znamená: ‚naprostou důvěru k chovajícímu‘. Vypadal spíš, že ho vysílila ta konverzace.

Poděkoval jsem letušce a pozval ji na kávu.

Řeč jsem zahájil klasickou lží, že mi doktoři zakázali mezi snídaní a obědem cokoli požívat, a tahal z ní, kde přišla k tolika praktickým znalostem ohledně dětí.

„Mám dva malé brášky,“ rozzářila se a z peněženky vytáhla barevné fotky dvou, na první pohled úplně stejných kluků. V podobném duchu jsme vedli hovor, až letištní rozhlas ohlásil patnáct minut do odletu mého letadla.

Rozloučili jsme se a já na záchodě přendal většinu ze svých zbraní do Pumlíčova oblečení. Katanu jsem si připjal do podpaždí.

Stál jsem ve frontě před celníci a přemýšlel, jak je někdy příjemné bavit se s normálními lidmi o normálních věcech. Pak mě napadlo, kdyby jen ta letuška věděla... V tom okamžiku se hromady mrtvol vrátily.

„Pane, vy s tím dítětem, pojd'te prosím tudy!“ Statná žena v uniformě – a na svou profesi až s neuvěřitelně laskavým obličejem, mne protáhla celní kontrolou. Tam, jak se chodí pod tím rámem co zapíská, máte-li u sebe něco kovového, stačil úsměv a byli jsme za ním – obešli jsme ho.

„Přece se tu nebudeme s tím drobečkem mačkat, že?!“ U pultu mi orazítkovala pas, pošimrala Pumlíče na nose a už jsem jako první vycházel krytou chodbou k letištnímu autobusu. Tedy, já bych ten pískací rám také dokázal ošálit... asi.

* * *

Letadlo i přes nepohodu odstartovalo přesně.

„Vítám vás na palubě pravidelné linky Skandinávské letecké společnosti Kodaň – Praha...“ informoval nás kapitán o letu a o mezipřistáních v Hamburku a Frankfurtu.

Do Prahy, do hlavního města státu, kde po mně jdou snad všichni – od policie po posledního práškače, jsem měl k dobru skoro dvě a půl hodiny bezpečí (nepočítám-li otřesy a znervózňující houpání letadla – zlatí koně!) Rozhodl jsem se věnovat je spánku.

* * *

S klidem na odpočinek to ale nebylo nijak skvělé: když letadlo dosáhlo letové hladiny (jak oznámil velký digitální výškoměr v kabině pro cestující), místo aby se uklidnilo, začalo teprve vyvádět ty pravé kusy. Opět se rozsvítily nápisy PŘIPOUTEJTE SE a NO SMOKING a začal tanec.

Stroj se s vytím turbín propadal, nárazy větru s ním mávaly ze strany na stranu... V jednu chvíli to dokonce probudilo i Pumlíče: zachrochtal a spal dál.

Jinak to v letadle vypadalo jako na horské dráze: všichni ječeli (to když jsme zrovna padali) anebo hekali (to když nám tvrdá pěst turbulencí vyrazila dech). Mimoto převážná většina lidí svorně zvracela, nebo se k mé nevýslovné nechuti modlila.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale když jsme konečně přistáli, všichni tleskali a některé slabší povahy si utíraly slzy.

„Vážení cestující,“ promluvil kapitán a měl chraplavý hlas, „jménem Skandinávské letecké společnosti se vám omlouvám za nepohodlný let. Cestujícím do Hamburku se omlouvám, že jsme museli jejich zastávku minout, a všem ostatním, kteří letí až do Prahy, za to, že pravděpodobně stráví noc ve Frankfurtu nad Mohanem. Děkuji.“ Když se kapitán přišel podívat do pasažérského oddělení, potlesk zesílil – všiml jsem si, jak má propocený límec u košile a strhané rysy.

„Pane, nemohu vám s něčím pomoci? Nechcete sklenku brandy – jste strašně bledý.“ Letuška se nade mnou nakláněla a oči se jí leskly opravdovou starostí.

„Ne, to je v pořádku,“ usmál jsem se a úplně cítil, jak mi kůže kolem úst praská a protestuje odporem k tomuto mimickému počínu (Zlatí koně!!!).

* * *

Nakonec se to zdržení ve Frankfurtu protáhlo na šest dní. Sníh se změnil na sněhovou smršť, která ochromila celou Evropu. Letadla nelétala, dálnice byly ucpány haváriemi a mnohakilometrovými frontami aut, armády jednotlivých států evakuovaly uvězněné řidiče a zapadané domy... Do toho se na křídlech vichřice snášely další a další tuny sněhu.

Seděl jsem v pokoji letištního hotelu a pomalu vyšiloval. Už jsem kompletně přečetl Najednou jsme tři, naučil se přebalovat Pumlíče, naučil se s ním vést konverzaci, a když mi z té nemohoucnosti začalo přeskakovat („Možná už jí zbývá jenom týden,“ převalovala se mi v hlavě Leszkova slova jako těžké kameny), nabídl jsem se k odklizení sněhu kolem hotelu. Samozřejmě, že oni mi nabídli bezplatnou stravu (přestože už tak všechno šlo na účet SAS). Když jsem odmítl i čaj, div na mne nezavolali doktora.

Stále sněží.

Mávám lopatou, popřípadě kroužím maličkým traktůrkem ozbrojeným sněhovou frézou a s tichou radostí tak likviduji alespoň zlomeček zlomečku promile toho prokletého, nenáviděného bílého nepřítele.

* * *

Sedmý den ráno jsem vykoukl z peřiny a ta změna byla úplně cítit. Nebe bylo modré a svět jiskřil jako načechnaná, do nedohledna se táhnoucí citrónová zmrzlina.

Do jedenácti trvalo, než odmetli poslední závěj z přistávacích ploch a v půl jedné už jsem byl v Praze.

Hned na letišti jsem si pronajal auto – černý SAAB 9000, koupil si podrobnou mapu města a začal objíždět to, co by se dalo zahrnout do hypnotického příkazu, uděleného na Hlavním nádraží: „Jdi do nejbližší nemocnice’.

V jedné lékárně mi řekli, že se jich někdy před týdnem hubená špinavá dívka s prázdnýma očima a se zabíleným obličejem ptala, zda by tam nemohla zůstat. „Asi nějaká feťačka,“ ohodnotila ji magistra a zářivě na mě vycenila zlatý zub. Koupil jsem vitamínovou kaši pro Pumlíče a odporoučel se.

„No jistě,“ našpulila přemýšlivě rty kulatá sestřička na infekčním oddělení Třetí vinohradské nemocnice. To už jsem historku o ‚ztracené známé jménem Klára’ opakoval asi po dvacáté a pomalu ztrácel naději.

„Říkala jste ‚no jistě’?“ ubezpečil jsem se.

„No jistě, že tu je – Klára Patočková – ale jestli tím ‚známá’, myslíte to, co myslím já, tak byste si měl dát okamžitě vyšetřit krev, a to dítě svěřit babičce a moc na něj nesahat.“

„Potřebuji s ní mluvit, hned,“ řekl jsem.

„Návštěvní dny jsou ve středu a v neděli, a k těžce nemocným má přístup stejně jen nejbližší rodina. – A vy jste říkal ‚známá’, jestli se nepletu?!“

„Co není, může být,“ usmál jsem se, až sestra naducaná v modré uniformě o krok poodstoupila.

„Ale..., ale ona má AIDS... a asi sedm rozvinutých druhotných chorob –“

„Já si ji nebudu brát za ženu,“ vyvedl jsem ji z míry ještě o kousek víc.

„Ale říkal jste...!“

„To byste nepochopila. Tudy?“ ukázal jsem na dveře za jejími zády.

„V neděli a ve středu... Poslyšte, pane, co si to – ! A jak jste to myslel, že bych to nepochopila?!“

„Co je to tady sakra za řev?!“ hromotlucky mladý muž v bílém plášti rozrazil dveře a rozkročil se vprostřed chodby. Brýle mu vztekly svítily.

„Pane doktore, tady ten pán...“

„Mám neodkladnou návštěvu – Klára Patočková. Číslo pokoje, prosím?“

„Ani krok, vy cvoku! Tady jste na infekčním! A vy se sem cpete s dítětem!“ vypadal, že mu z nosu začnou šlehat plameny.

„Musím s ní mluvit,“ řekl jsem a chytl ho za ruku, kterou se mě pokoušel vystrčit ze dveří.

„Proboha!“ zasupěl doktor. Odskočili jsme od sebe, jako vymrštění pružinou. On si mnul zápěstí, já měl obvyklý pocit pálení po celém těle.

„Kde jste k tý síle přišel... Ale tady opravdu nemáte co dělat, pojd'te, řeknu vám to v hale,“ doktor mě vzal za loket a odvedl do čekárny. Bylo to tam o to lepší, že zápach dezinfekce, na infekčním téměř nesnesitelný, poklesl na normální nemocniční úroveň.

„Klára Patočková... to jste přišel pozdě, pane,“ řekl doktor, ani se neposadil.

Někde uvnitř těla se mi objevil takový obrovský, postupně klesající ledovec.

„Co...?!“

„Už byla v posledním stádiu,“ položil mi ruce na ramena a zatlačil mě do polstrované židle. Ta baculatá sestřička obratně vzala Pumlíče, který mi málem vyklouzl na zem.

„Kaposiho sarkom, plíce na maděru, roztoči, asi tři mykózy...Poslal jsem ji na těch posledních pár dní domů – včera brzo ráno. Ať dožije v klidu u rodiny...”

Jeho poslední slova se mi začala kolem ledovce prodírat do mysli: „Takže...“, ruce mi dopadly na opěradla, „...takže ona není mrtvá?!“ vyskočil jsem ze židle.

„Bohužel, v podstatě už ano; sice jsem jí dal nějaké intenzivní léky, ale víc jak tři dny...”

„Takže ona je živá?!“ vykřikl jsem a vytrhl sestře Pumlíče.

„Snažím se vám vysvětlit, že už jí není pomoci, a...“, začal doktor.

„No to ještě uvidíte! Kde je ten saniták, co ji vezl? Rychle!!!“ To poslední slovo už jsem zařval.

„Neměl byste si dělat falešné naděje, opravdu...” Chytil jsem svalnatého a vypracovaného lékaře za uzel kravaty a zvedl ho o třicet centimetrů do vzduchu. Sestra vykulila oči a vyděšeně si zakryla pusou.

„Ten saniták“, řekl jsem nyní docela tiše. Doktor byl rudý, dusil se a naprázdno klapal rty. Postavil jsem ho na zem.

„Mo-moment, prosím!“ odběhl, až za ním plášť vlál. „Byl to nějaký cizí pán...“, volal ode dveří, v rukou velký otřepený blok, „jak byla ta kalamita, jezdil nám tady se soukromým jeepem. Nemám tu cestovní příkaz..., ale počkejte, jel s ním kolega Holý...,“ doktorovi se trásly ruce a funěl; brýle nakřivo na špičce nosu.

„Jednoho nebo druhého chci k telefonu. Hned.“ Doktor utíkal přede mnou a otvíral dveře, sestra za mnou a zavírala.

Doktor kolegu Holého usilovným vyzváněním vytáhl z postele. A podal mi sluchátko. Ozýval se z něj řev člověka, probuzeného pár hodin po celonočním flámu.

Položil jsem mu otázku takovým tónem, že chvílku lapal po dechu, jako by se zalknul.

„Jestli položíte telefon, tak jsem do dvaceti minut u vás doma a nakopu vás do prdele, až vám včerejší večere vycáká ušima!“ varoval jsem ho (mimochoodem, po tom, co na začátku našeho rozhovoru řekl on mně, docela slušně).

Uvěřil mi. Zachrčel, napodruhé se mu povedlo promluvit a já si napsal do bločku u telefonu jméno jedné vesničky poblíž České Lípy.

„Mohu už zavěsit?“ zeptal se doktor Holý. Praštil jsem sluchátkem.

„Tak...,“ otočil jsem hlavu, papírek v ruce – lékař se sestrou na mě zírali jako na zjevení, „...díky za všechno a omlouvám se,“ ušklíbl jsem se a vyběhl ze dveří.

„Kam chodíte posilovat?!“ nesl se za mnou chodbami doktorův žádostivý křik.

* * *

Poblíž nemocnice jsem koupil dětskou autopostýlku, autoatlas, dvakrát sněhové řetězy a sadu vyprošťovacích spon na kola. S tím by měl můj SAAB projet i po silnici, která neviděla pluh celý minulý týden.

V tom obchodě jsem naprosto brutálně předbíhal.

* * *

Řítil jsem se úzkou okresní silnicí mezi sněhovými mantinely, sahajícími hodně nad střechu auta. Sníh za mnou vířil v divoké smršti, ve které se ztrácela vztekle troubící auta a vyděšení lidé. Můj těžký vůz s koly obalenými řetězy prolétal zatáčkami plynulými smyky a rval do pluhem uhlazeného povrchu cesty hluboké brázdy:

Před odbočkou ke Klářiňě rodné vesnici jsem na přední kola nasadil hrubé gumové vyprošťovací spony a na dvojku se jal prodírat skoro půlmetrovou vrstvou sněhu. Minul jsem zapadlé suzuki 4×4 a neméně zapadlý sněžný pluh. Řidiči s lopatami za mnou nevěřícně otevírali pusy.

* * *

Zastavil jsem uprostřed návsi, nadhodil si Pumlíče na loket a začal se brodit k číslu 20.

Zdálky ta sněhem pocukrovaná vesnička, v mělkém údolíčku pod blankytnou, mrazem vyleštěnou oblohou, vypadala jako odporný kýč. Zblízka to byly standardní vesnické baráky stylu „mám víc mramorových obkladaček než soused“.

Zazvonil jsem u branky v plotu. Všichni psi ve vesnici na mě štěkali a vrtěli oháňkami. Dal jsem si Pumlíčovu hlavu blízko k obličejí, aby nebylo vidět, že mi nejde pára od pusy. – Spící Pumlíč to odfuněl za oba.

„Co je?“ vykoukla z okna mladá dívka s hlavou obalenou natáčkami.

„Kdo to votravuje?!“ zaduněl zevnitř silný mužský hlas. „Nákej frajer s miminem a auťákem z půjčovny!“ zaječela Natáčka dovnitř. „Tak co je? Je mi kosa!“ křikla na mě a přivřela okno.

„Mohl bych, prosím, mluvit se slečnou Klárou Patočkovou?“ usmál jsem se, jak nejlépe svedu.

„Já bych vám nestačila?“ „svůdně“ zamrkala řasami z výprodeje. Asi si všimla mé, ve Frankfurtu obnovené garderoby.

„Co chcete?“ otevřel hlavní dveře majitel toho dunivého hlasu. Vypadal jako sud, byl špatně oholený a pivo z něj táhlo až k brance.

„Chce mluvit s Klárou,“ informovala ho Natáčka jednou rukou si uhlazovala župan na břicho, druhou měla opřenu o parapet.

„S Klárou? Pod’ dovnitř, je zima jak v prdeli!“ mávl na mě chluapatou prackou. Přeskočil jsem branku a úzkou stezičkou vydupanou ve sněhu probalancoval ke dveřím.

„Nezouvej se, pod do kuchyně, tudyma,“ nasměroval mě k opocným dveřím vedle botníku. V chodbě bylo tak tak nad nulou, zato v kuchyni panovalo vlhké vedro, promísené vůní jídla a nakyslým zápachem špatně umytého nádobí – typické věčné masné poloukli-zeno.

„Vem místo,“ ukázal na židli a shrnul na stranu po stole rozložený Blesk. „Tak co se...“

Bouchly dveře a dovnitř se v jednom chumlu nahrnula Natáčka, tak pětiletý kluk, dva psi a asi sto padesát osm koček. Následovala kostnatá šedivá žena s upracovanými rukama a křivým pohledem.

„Toníčku, di si hrát nahoru,“ chytila za ruku klučinu, který se dloubal v nose a valil na mne oči – měl je stejně modrozelené jako Klára. „No jen di!“ otočila ho a lehce plácla přes zadek.

„Co je, starej? Jestli zase deš někam chlastat...!“

„Sklapni, tady mladej přišel kvůli Kláře.“

„Vo tý děvce už nechci slyšet!“ začala žena bez varování ječet, až zvířata, která mne přátelsky okusovala, zalétla jako jediný chlupatý tvor pod umatlaný závěs vedle dřezu. Dokonce i Pumlíč nespokojeně otevřel oči a zamručel.

„Bacha mamí, zbudíš mu mimino,“ Natáčka v župánku přitiskla prst na rty.

„Zmiz!“ matka se na ni ani nepodívala, ale dívka stáhla ramena a opravdu odešla.

„Nechcete pivo?“ podrbal se Klářin otec na břicho a sám si do krku na jeden záťah nalil poslední tři čtvrtiny hnědého lahváče. Distingovaně si odříhl a vstal k lednici. Než jsem stačil říci ‚Ne‘, ozvala se matka: „Nic do něj necpi, bůh ví, co to je za chamrad!“

„Ale Kláro!“ otočil se na ni muž a bylo na něm vidět, že ho to opravdu mrzí.

„Co vod ní chce. Ať to řekne a vypadne!“ mluvila pořád jen na svého manžela a v rukou pošukávala lemem zástěry.

„Potřeboval bych s ní mluvit... Víte asi, že je nemocná... Chci ji odvézt do jednoho sanatoria v Alpách...“

„Tak Alpy! To je pro tu děvku škoda peněz!“

„Ale mamčo...!“ tlust'ochovi se začaly lesknout oči. „Není tady!“ vybafla Klára starší a poprvé se na mě alespoň na okamžik podívala.

„Prosím?!“

„Klára tady není. Vypadněte!“

„Ale... Já... Tedy v nemocnici mi říkali...“

„To mě nezajímá. Vypadněte!“ Neječela – jen stála u otevřených dveří a vzala klikou. Přesně ten postoj okamžik před hysterickým záchvatem.

Zvedl jsem se a odešel. Dveře za mnou hlasitě práskly. „Nechod' za nim, za prasetem pasáckým!“ zaječel její hlas zevnitř, a vzápětí se na chodbu vyvalil otec:

„Hele mladej, neber si to tak. Lidi jako vy nám vzali a zničili dceru. Chápejte. Malá Klára tady opravdu není. Stará ji včera nepustila ani přes práh – odjela zase s těma chlapama v teréňáku... Museli ji podpírat, sama už nedokázala chodit...! Moje malá holčička.“ Tlust'och popotáhl a utřel si oči. Ten lesk byl z piva jen částečně.

„Stará celou noc řvala, a teď si přídete vy v kvádru za tisíce a začnete mluvit vo Alpách – a každej ví, že už je to na hovno! Tak se nedivte.“

* * *

Seděl jsem v autě a hlava mi tak prázdně duněla. „Doktor Holý,“ to jméno vyplulo nějak samo. Zvedl jsem autotelefon a nechal si zjistit adresu jednoho čísla.

„Milý doktore, obávám se, že vaše druhé dnešní probuzení bude ještě horší než to první. Mnohem horší.“

„He hééé!“ odpověděl mi Pumlíč a poprskal si bradu. Přikurtoval jsem ho do jeho postýlky a vyrazil zpátky na Prahu.

* * *

Cestou jsem potkal zapadlou R 39. Člověk, co u ní mával lopatou, měl bílý kolárek a tmavý oblek – jako anglický kněz z konce předminulého století. Prohučel jsem kolem jako sněhová smršť.

* * *

„Zabiju, zabiju!!!“ ozývalo se zpoza dveří a v hlase byla taková nenávist, že se tomu dalo i věřit.

„A co starý Hippokrates, doktore?“ opíral jsem se o zed' vedle dveří a ve zvonku byla zaražena sirka. „Hajzle zas...!!!“ doktor vytrhl dřívko. Byl bledý vzteky a rudé oči mu plavaly ve včerejším alkoholu. To, co následovalo, vypadá ve filmech velmi efektně: nic nedbal Pumlíče na mé ruce a rozpráhl se pěstí jako kladivem. Bylo mu asi čtyřicet a byl to pěkný pořez – zřejmě chodil posilovat mnohem déle než jeho kolega z nemocnice.

Chytil jsem letící pěst ve vzduchu a stiskl. Prázdnou chodbou to zadunělo a zpětný ráz úderu doktorem znatelně otrásl.

„Co, co chcete?! Sakra, zlomíte mi ruku!“ couval a nevěřicně sledoval mé prsty obepínající jeho sevřenou pěst. Zavřel jsem za námi dveře bytu – měl tam hezké teplíčko a smrdělo tam zvětralé pití.

„Kolem třetí jsem vám telefonoval kvůli jedné slečně. Lhal jste mi. Proč?!“ vrazil jsem ho do křesla a uvolnil stisk.

„Tak tos byl ty... Co si o sobě vlastně myslíš, parchante?!“
mnul si prsty.

„Třeba že jsem upír!“ Když otevřel ústa, vrazil jsem mu mezi zuby hlaveň mini uzi. Vytřeštil na zbraň oči a začal se potit.

„Proč?!“ Nechal jsem ho chvíli dusit. Když jsem z jeho úst samopal vytáhl, slova se z něj jen valila:

„Naštval jste mě! To probuzení! Ty vaše řeči...“

„Kde je teď?!“

„To AIDS?“ vytřeštil nechápavě oči.

„Ne! Klára Patočková!“

„Vždyť říkám...“ konečně pochopil, co jsem tím myslel a zapolykal. Strojní olej na jazyku není nic příjemného. „Vysadili jsme ji u Masaryčky... Masarykova nádraží sama to chtěla. Píchnul jsem jí nějaký posilovací injekce. – Prý tam někde měla s někým sraz...“ Při jeho posledním slovu už jsem byl u dveří. „Abych nezapomněl,“ otočil jsem se s rukou na klice, „nikdy jsem tu nebyl... nebo vás budu strařit!“ při pohledu na mé zuby zabublal a oči se mu vyvrátily v sloup – než se skácel.

* * *

Starou rozbitou vilu sních zasypal tak, až zkrásněla.

A taky už byla pěkná tma. Za těch osm dní, co jsem tu nebyl, se jinak nezměnila. Hlavní vchod byl stále policejné zapečetěn.

Dveře od Klářina pokoje byly pootevřeny a roztřepená pečetící páska kmitala v ostrém průvanu – byla to ta, co jsem ji sám roztrhl. Okno bylo stále vyražené a Klára tam nebyla. Zato zmizela ta hromada hadrů, co jí sloužila jako postel.

„Kde sakra...!“ zoufale jsem bacil pěstí do zdi vedle díry po Salazarovi, až se do chodby vyvalily další cihly. Pak mi to došlo.

Po schodech do sklepa jsem přímo slétl.

* * *

„Adolfku? Věděla jsem, že přijdeš!“ Klára ležela na hromadě pilin pod všemi těmi hadry a plakala. Podle zápachu už neměla ani sílu dojít si na záchod.

„Věděla jsem, že aspoň někdo v tom zasraným životě slib dodrží,“ šeptala a po skvrnitém obličejí jí stékaly slzy. Za ten týden zestárla o dvacet let. Byla vychrtlá, že se jí přes tváře rýsovaly zuby. Takhle strašně nevypadali ani lidé umírající na černou smrt.

„Mamka mě nepustila do domu, Adolfku, do našeho domu... bráška, táta, ségra, všichni za oknem... Adolfku? Asi umřu.“ Řekla to najednou tak věčně. A já se konečně probral z hrozné, svíravé strnulosti. Cítil jsem, že má pravdu: chtěla jen zjistit, jestli dodržím slovo. Víc už od života nečekala a nic jiného ji při něm nedrželo.

Oči, při té poslední větě tak strašně projasněné, jak to jenom okamžik těsně před smrtí umí, začaly kalnět. A pak Pumlíč poprvé zachránil život i Kláře:

„Hummmmpfl,“ řekl.

„To je krásný miminko,“ zašeptala a smrtelné odevzdání v jejích očích na chvílku ustoupilo. Přesně na tu chvílku, co jsem potřeboval.

Neřekl jsem tradiční iniciační větu – nedal jsem Kláře na vybranou – už nebyl čas. Mé zuby do její krční tepny zajely jako dvě injekce. Otvory po předchozím kousnutí zakrývaly malé stroupky. Decilitr Klářiny krve, modifikovaný a smíchaný s mou krví, se dal do boje o její život.

„Teď budeš spát, dcero,“ řekl jsem poprvé to slovo a bylo mi tak divně pěkně.

Klára sebou zaškubala, zkroutila se v křeči, ruce zabušily do pilin – a vypadala jako mrtvá. Přestože upíři na infekce neumírají, ona je tak strašně zesláblá... Stáhl jsem jí z prsteníčku tenký stříbrný kroužek a zahodil ho.

Když jsem je oba nesl k autu, připadal mi Pumlíč těžší.

12

„Pane doktore, to jsem zase já,“ stál jsem v čekárně u dveří infekčního oddělení a ten mladý doktor na mne nevěřicně zíral. Ve světle výbojek měl šedivý a unavený obličej, temné kruhy kolem očí ještě zvětšené brýlemi.

„Vy! Tak jste ji našel... Rychle, nosítka!“ křikl do chodby za sebou, když viděl, v jakém je má společnice stavu. Rázem z něj byl chladný profesionál.

„Obávám se, že je pozdě... A jestli ne, tak do pěti minut už...“, pustil Klářino bezvládné zápěstí.

„Doktore, věříte na zázraky?“ Nechápatě, až pohoršeně nad mým veselým hlasem nakrčil obočí. „Tahle slečna odsud za dva... možná za tři dny odejde. Sama a po svých.“

„Jste blázen, pane!“ div si neuplivil.

„Takže dokavad jí budou reagovat zornice, tak si ji tu necháte?“

„Jistěže, ale...“ promluvil tiše a soucitně mi stiskl ruku. Zjevně si myslel, že jsem se trochu pomátl.

„Zkuste to,“ řekl jsem.

Klášina čočka se stáhla do malého bodu. Docela rád bych byl u toho, až se pod ostrým paprskem světla z jeho tužkové baterky poprvé stáhne do kočičí čárky. To by se mělo stát někdy zítra večer.

„To jsem blázen,“ zabručel doktor a znovu jí stiskl zápěstí: „Tep má prakticky nehmatný... Ale ty zornice... Sestro,“ otočil se na jednu z okolo stojících modrých uniforem, „pořádně slečnu Patočkovou umyjte a dejte ji na dvanáctku – dvě peřiny navrch a elektrickou dečku pod záda.“ Podle toho, jak se sestřička bolestně usmála, jsem pochopil, že dvanáctka je místní pokoj pro beznadějně případy.

„To není potřeba,“ řekl jsem, když dva zřízenci Kláru naložili a odvezli na kolečkové posteli.

„Co není potřeba?“ doktor si sundal brýle a unaveně si mnul kořen nosu.

„Ten pokoj pro umírající; Klára se z toho dostane, uvidíte.“

„Pane...“, smutně zvedl hlavu – přímo proti mým v koncentračním gestu zkříženým prstům. Jeho únava mi nádherně nahrála:

„Nesmí dostávat žádné léky a žádnou potravu! Opakuji: Klára Patočková nesmí v žádném případě dostávat žádné léky, žádné jídlo, žádné infuze – mohlo by ji to zabít!“ luskl jsem prsty a doktor poplašeně trhl hlavou: „Co jste říkal?“

„Ale že byste se měl trochu vyspat, doktore,“ zapumpoval jsem mu rukou: „Jste správný chlap.“

Usmál se a v mrkajícím světle modré výbojky bylo vidět, že ho to potěšilo.

„Vrátím se pro ni – za tři dny večer,“ kývl jsem na rozloučenou. Jenom beznadějně zavrtěl hlavou.

„Jo, pane! A neřekl byste mi, kam to chodíte posilovat?“ doběhl mě na schodech. „Omlouvám se, je to nevhodné, vím, ale...“

Nahlas jsem se zasmál: „Já o Kláru opravdu nemám strach, dostane se z toho, věřte mi – proto jsem tak veselý... a s tím posilováním; vy jste si nevšiml mého akcentu?“

„Cizinec!“ namířil na mě prst. „Švýcarský Čech.“

„Tak to je potom jasný! Ty stroje co tam máte v posilovnách k dispozici... Nashledanou!“ uspokojeně na mne kývl a odběhl.

Kdyby věděl, že o tom, jak vypadá posilovna zevnitř, nemám ani zdání...

* * *

„Tak, hochu, teď se budeme muset na pár dní rozloučit i my.“ řekl jsem Pumlíčovi, když jsem ho podával profesionálně vyhlízející, asi pětadvacetileté slečně v hranatých brýlích, které její mladistvé tváři dodávaly alespoň trochu přísný výraz.

Útulek s velmi popisným názvem ‚Pro nejmenší‘ jsem našel ve Zlatých stránkách. Byl označen jako ‚Luxusní hotel pro děti od půl do tří let‘ – slovo ‚luxusní‘ v žádném případě nebyla nadsázka. Všichni tam vypadali vyžehleně a dokonale kvalifikovaně. Historka o autonehodě a manželce v nemocnici byla přijata bez výhrad. Zatímco lékař zevrubně prohlížel nahatého Pumlíče, zkoumala sympatická, kvalitním parfémem vonící úřednice můj pas. Nakonec jsem podepsal několik formulářů a zaplatil zálohu.

„Je to obdivuhodně zdravé dítě,“ řekl uznale lékař. Pumlíč se probudil a valil modré oči kolem sebe. „Počítám, že za tři dny večer se pro něj zastavím zatelefonuji vám předem.“

„Bla, blááá,“ řekl Pumlíč, když jsem odcházel, a začal natahovat.

Opět nastával starý velký problém: začaly mi docházet peníze. Měl jsem sotva dva a půl tisíce dolarů v bankovkách (a pár marek) – všechno zlato shrábl padělatel. A to budu muset nakoupit spoustu

věcí, abych dal Kláře základní vzdělání do nového, nepříliš jednoduchého života, a ještě se musím postarat o vdovu po Leszkovi. O financích na protiúder ani nemluvě.

Nejbližší peníze (nic moc) mám stále ve skrýši u Lübecku. Ale tam poblíž bych se teď ukazoval jen strašně nerad.

Už byla tma, když jsem zaparkoval saaba v podzemní garáži nedaleko nenápadného, ale podle referencí solidního rodinného hotýlku na okraji Prahy. Stojí uprostřed zástavby starých vilek, náležitě patinovaný (nikoli omšelý). Solidnost a nenápadnost z něj opravdu přímo trčela.

Recepční v tmavém obleku a s prošedivělými kudrnatými vlasy mě uvítal dokonalou úklonou a ještě dokonalejší němčinou.

„Ne, zavazadla nemám,“ odpověděl jsem na jeho první otázku (tašku s plenami jsem nechal v útulku). „Předpokládám, že tu budu bydlet asi dva týdny,“ odpověděl jsem na druhou otázku a položil na pult miniaturní recepce vedle svého pasu dvacet padesátidolarovek.

Recepčního nepatrně pokrčená tvář se vyhladila vlídným úsměvem, zaklapal na kalkulačce a tři bankovky, doplněné hrstí zdejších mincí, mi přisunul nazpátek. Podepsal jsem se do knihy hostů.

„V pokoji máte koupelnu, telefon i televizi. Tisk si můžete libovolně brát zde,“ ukázal na přihrádky s novinami. „Mé jméno je Josef. Doufám, že u nás budete spokojen, pane Fabiene,“ uklonil se a podal mi klíč s velkým dřevěným přívěskem a zlaceným číslem 5, pod nímž bylo drobnými tiskacími literami vytlačeno: DRUHÉ PATRO.

„Ještě, příteli, bohužel u vás nebudu moci jíst,“ vytáhl jsem z přihrádek asi šestero německých, švýcarských a českých raníků – „oblíbený“ Blesk samozřejmě také. „Jak je ctěná libost,“ uklonil se Josef po třetí.

Jak říkám – solidní podnik.

* * *

Pokoj byl sice nevelký, ale nadmíru pohodlný. Teploučko, v koupelně zrcadlově čisto, tlusté kvalitní koberce.

Silné zdi dovnitř nepropouštěly žádný z hluků velkoměsta.

Zamkl jsem naleštěné dubové dveře a než se mi napustila vana, ještě jednou jsem pečlivě vyklepal všechny kapsy. Mimo těch, o kterých jsem věděl, nikde žádné zapadlé peníze nebyly.

Po koupeli jsem si až do pozdní noci pročítal noviny. Na severu Čech kolem města Ústí nad Labem vypukly rasové bouře (jak se dalo z různých „náznaků“ čekat). Byly toho plné titulní stránky: usekané holé hlavy nabodnuté na násadách lopat, různobarevní Češi rozvěšení po sloupech veřejného osvětlení, zasněžené barikády, zákopy, policisté svorně zabíjení oběma válčícími stranami. Prezident republiky právě včera ráno mobilizoval armádu. Komentátoři blahořečili sněhové smršti, že poněkud utlumila bojové aktivity, které podle všeobecného názoru hrozily přerůst v „pravidelnou válku“. – Články byly jinak napsány velice střídlivě.

Jediná kratičká zmínka o Západočeském Řezníkovi byla v Blesku – na čtvrté straně, malým písmem:

Podle policejních zdrojů se masový vrah známý pod přezdívkou Plzeňský Kat či Západočeský Řezník, jehož krvavá stopa přešla naši republiku, v minulých dnech přesunul do zahraničí. Proto již nemá smysl telefonovat na číslo plzeňské kriminální služby.

Hlavní odměna, vypsaná zahraničním přítelem zavražděného pana Papouška, byla zrušena.

O vývoji pátrání vás budeme informovat.

Šmytec.

Srdečný smích mi otřásl bránicí, když jsem si představil policii a vzápětí Lovce, který si zorganizoval toto pátrání, jak úpí pod obrovskou horou papírků s falešnými poplachy a jak od sebe odhánějí všudypřítomné a neodbytné práskače a nájemné fízly, dožadující se alespoň zlomku z té třicetitisícové odměny.

O masakru v TICKET TO SHIT poprvé nikde ani zmínka.

Článek o posledním vývoji situace v Africké válce: fronta se na celém středozápadním úseku posunula průměrně o sedm kilometrů zpět.

Složil jsem noviny a na dvě hodiny si zdříml.

Ráno mi uteklo čištěním a údržbou zbraní. Katanu jsem už včera, hned kousek za letištěm, schoval pod kobereček v kufru saaba.

„Hezký den, pane Fabiene,“ pozdravil mě Josef, když jsem odcházel.

„I vám, pane Josefe,“ oplatil jsem mu úsměv. Mě zrovna moc hezký den nečekal. Ať jsem to probíral z kterékoliv strany, k penězům a věcem, které budu potřebovat, se dostanu pouze a jedině ve Švýcarsku. Odhadl jsem částku na splnění svých cílů přibližně na dvě stě tisíc USD. Tři sta padesát tisíc by tedy mělo vytvořit dostačnou rezervu i pro neplánované děje.

Na několika kontech mám u různých bank pěknou sumu – ale o existenci hranice úplatnosti každého bankéře jsem se myslím už zmiňoval. On to vlastně nemusí být ani bankér – stačí úřednice u prepážky, která má přístup k počítači – nebo ještě nejlépe nějaký počítačový technik. Drobná úprava programu vypíše případné požadavky na čísla určitých (ilegálně zmrazených) účtů i s místem, kde ty požadavky byly vzneseny – pak stačí jenom zvednout telefon a je vyděláno na deset let.

Přesto se nějak ke svým penězům dostat musím, jestli si chci ušetřit výlet do Latinské Ameriky, popřípadě do severní Afriky. Nevím, co z toho by bylo horší: strašlivý exodus Afričanů pod bičem sucha, války a nemocí, nebo prodírání se jihoamerickými deštnými pralesy, popřípadě městy, kde po vás jsou desetileté děti schopné střílet kvůli obyčejným quartzkám. A navíc, ty skrýše tam jsem zřizoval skoro před sto padesáti lety. Tehdy byly v Africe na místech dnešních krvavých válek poklidné koloniální státy – a v Latinské Americe ještě města nevypadala jako obrovské nafukovací balóny. Když jsem poblíž Cayenne budoval jednu se svých pokladnic (tehdy výhradně plněnou zlatými slitky vysoké ryzosti), byla široko daleko džungle. Dnes je to přímo uprostřed nejstrašlivějších slumů na světě – tam se vás večer pokusí zabít jenom proto, že jste cizinec a máte čisté bermudy.

Nasedl jsem do saaba, připravil si do natržené podšívky starý švýcarský pas a vydal se na cestu.

V Rakousku jsem autotelefonem zavolał informační službu a nechal si zjistit jedno německé číslo. Tentokrát bylo opravdu jenom jedno – jméno, které jsem hledal, není nijak běžné.

A pak už byl nejvyšší čas zavolat Masařku Jocka zvaného Piston a říct mu, ať chytne první letadlo do Zürichu. Když uslyšel můj hlas, rozplakal se.

* * *

Masařka je cosi jako pod-upír. Sigrid ho kdysi dávno vychovala z malého dementního chlapečka. Když dospěl, vstříkla mu podkritickou dávku modifikované krve. Trochu zmoudřel, stal se nesmrtelným; ale je necitlivý na stříbro, nemusí se žít krví a nemá zuby (jak ale jeho jméno napovídá, proměnil se v nenasytného žrouta hmyzu – v tom také staré pověsti o upírech nelžou). Nemá sice všechny fyzické možnosti pravého upíra, ale to plně vynahrazuje jeho přirozená, naší krví jen znásobená síla (tihle duševně retardovaní lidé mají ve svalech už od přírody něco z nás) – a Sigrid ho vybrala opravdu pečlivě. Vzpomínám si, že mluvila o třech letech průběžného pátrání, a to bylo v sedmnáctém století, době na podobné zjevy přímo přebohaté, opravdu obdivuhodné.

Když Sigrid zahynula, ujal jsem se ho – nikdy mi nepřestane být vděčný, že jsem ho vytáhl z něčeho, čemu se tehdy říkalo blázinec. – S oblibou ho tam uklidňovali bičováním. Byl skoro mrtvý hladu, když jsem ho po dlouhém hledání našel. Přežil ty roky jen díky tomu, že ho používali jako odhmyzovací prostředek.

„Co..., co pro vás mohu udělat, můj pane?“ strašně huhňal a třásl se mu hlas.

Neviděli jsme se od posledního velkého Lovu – dal jsem mu tehdy přesné instrukce, jak se má ukrývat. Pracuje jako čistič kanálů a po deseti letech střídá německá města. Z hlediska potravních i jiných návyků mu to plně vyhovuje. Já ho také používám jen na špinavou práci.

* * *

Do Prahy jsem se vrátil po čtvrté hodině ranní druhého dne. Byl jsem bohatší o čtyři sta patnáct tisíc USD (plus úroky) a o několik

otřesných zážitků. Už jsem raně novověkým (až hluboce středověkým) způsobům života hrubě odvykl (i když, podle těch zakrvácených hlav, nabodaných na násadách lopat v předvěčerejších novinách, bych si zase měl začít zvykat).

Ve Švýcarsku jsem na to šel brutálně: naprosto veřejně jsem použil jednu ze svých, ve starém bytě uložených, platebních karet. Peníze mi vydány nebyly, ale když jsem odcházel z banky, zastavilo u mě auto a dva vazouni v černých brýlích mne narvali dovnitř.

Dovezli mě ke svému pánovi – byl to Baron Magnus zvaný Swen. Jeden z největších tupců mezi Lovci. Právě když mi chtěl nasadit stříbrná pouta (slitina stříbra ještě s něčím – čisté by každému upírovi upálilo ruce – takhle to jenom dělá strašné puchýře, které se hojí a zase znovu propalují; taková pouta se nedají roztrhnout), vešel do jeho velkého půdního bytu Masařka Piston ozbrojený železnou palicí, na jejíž hlavici byly navařeny rezavé hroty – ta palice vypadala jako dlouhé kladivo kombinované s řemdihem.

Ony dva svalovce v černých brýlích zabil jen tak, jako když jdeš kolem. Pak začal ze Swena vytloukat jméno člověka, který je podplacený v centrále ZÜRICHBANK a který hlídá mé zmrazené konto. (Vybral jsem si ZÜRICHBANK právě proto, že tam jsem měl na jediném účtu skoro půl milionu a v bezpečnostní schránce kufr plný důležitých věcí). Swen to nechtěl říci – věděl, že s tolika penězi se stanu nebezpečným, ale hlavně, že Azzopard zradu netoleruje.

A právě na to už nemám žaludek – musel jsem se vzdát.

Když mi to jméno Masařka přišel říci, byl i při své obrovské síle docela udýchaný:

„Jmenuje se Armin Klostermann,“ zahuhlal Masařka Piston a jeho prázdné oči se na mě psovsky upíraly. Když mi řekl i Klostermannovu domácí adresu, rozkázal jsem, ať to se Swenem skončí.

Přestože tělo Barona Magnuse mělo tu samou odolnost jako těla ostatních Lovců, udělalo se mi při pohledu na něj opravdu skoro na zvracení. Masařka si můj pohled špatně vysvětlil: „Byl takovej tuhej, pane, a netekla mu skoro vůbec krev,“ nevěřicně zakroutil hlavou. Ocelové hroty na jeho palcátu byly ztlučeny do plochých hrbolků.

* * *

Pana Klostermanna jsme potkali, když šel na pozdní oběd. Představil jsem se, udělal mu jistý návrh a nechal ho chvíli o samotě – na záchodě s Masařkou Jockem. Když se vrátili, byl pan Klostermann bílý skoro stejně jako jeho velmi kvalitní zimní plášť s tlustou podšívkou. Třásla se mu brada a Masařka ho nenápadně podpíral.

„Tak jak se stavíte k mému návrhu nyní?“ usmál jsem se.

„Ano,“ řekl, ačkoli věděl, že se tím jediným slůvkem odsoudil k smrti. Ani Lovci pana Azzopardiho zradu neodpouštějí. Ale rychlá smrt má také něco do sebe: kdo by si pomyslel, že k vám na pisoáru jedné z nejluxusnějších restaurací v Zürichu přestoupí dva pánové, z nichž jeden vznese krátké, ale naprosto neakceptovatelné požadavky, a když samozřejmě odmítnete, onen pán pokrčí rameny a odejde. – Ten druhý, trochu zapáchající a vypadající s rukama po kolena jako gorila, vám vzápětí zacpe ústa a bez jakýchkoliv řečí vám kombináčkami strhne dva nehty na pravé ruce.

„Takže jsme domluveni – vy teď půjdete a odblokujete mé konto a bankovní schránku – bude to naprosto legální a správný počín,“ usmál jsem se. „Když se pokusíte utéci, nebo volat policii nebo někoho jiného, dozvíme se to docela brzy... a pak, ačkoliv mne osobně by to strašně mrzelo, by musel pan Piston uskutečnit zdvořilostní návštěvu u vaší rodiny.“ Masařka Jock vycenil žluté zuby v něčem, co by za úsměv nepovažoval ani hodně opilý optimista. Pan Klostermann ke své příšerné bledosti zmodral a málem omdlel.

„Sbohem příteli... a pamatujte, že Země je sice strašně veliká, ale Svět je malý; a když berete úplatek, dobře si rozmyslete za co – byť to vypadá sebejednodušeji,“ rozloučil jsem se s ním potřesením rukou. Zkorumpovaní hajzlové, kteří mne pomáhají zabít, nemívají lehké konce. Víím, že šéf jeho banky by se s mým jednáním naprosto ztotožnil.

V pět hodin jsem přišel k přepážce hlavní budovy ZÜRICH-BANK, kde mi bylo bez problémů a průtahů vyplaceno celé mé konto plus úrok, plus zářivý úsměv.

Ještě jsem požádal o přístup ke své dlouhodobě pronajaté bezpečnostní schránce v sejfě pod bankou – tam jsem si vzal pancéřový kufřík plný padělatelských propriet a nevyplněných dokladů nejrozličnějších zemí.

* * *

„Tady máš nějaké peníze... neodmlouvej a neopij se!“ zakřikl jsem Masařku, sedícího v saabu na sedadle spolujezdce, „a buď připraven – asi brzo pojedeme na výlet.“ Piston se zasmál, že by se z toho slabší povaze mohlo udělat opravdu špatně. Vyložil jsem ho u letiště a na plný plyn vyrazil k hranicím.

„Dobrý večer, pane Fabien,“ pozdravil mne Josefův kolega stejně dokonalou němčinou. „Ptali se tu po vás snad po vás – nezávisle na sobě dva pánové – jeden kněz ještě dopoledne, a pak krátce po tom, co jsem převzal službu, i vysoký pán v podobném kabátě, jako máte vy byl poněkud... tmavý – asi nějaký orientálec. Měl cop do půli zad,“ zaškaredil se recepční.

„Jak je to dlouho?“

„Asi o půl jedenácté... pět a půl hodiny.“

„Připravte mi účet.“

„Ale pan Josef říkal, že tu zůstanete dva...“

„Rychle!“ řekl jsem a chvátil do svého pokoje pro věci. Tím druhým mužem byl obdivuhodně přesně popsán Ammyl zvaný Lovce lebek. Nejtěžší kalibr mezi Lovci. Proti němu – sám – nemám skoro šanci.

V pokoji na mě čekali čtyři muži.

Asi padesátiletý Šéf měl sako, ostatní, sotva osmnáctiletí žabáci, kožené bundy omotané řetězy a tváře vyboulené žvýkačkami. Odhadl jsem je přesně na to, co byli: snaživí pomocníci nějakého Lovce, zrekutovaní z bezpečnostní agentury nebo z podsvětí (nebo z obojího).

„Mám tu pro tebe pozdrav od pana Salazara, hajzle!“ Zatím co Šéf pronášel řeč, ostatní se na mne vrhli. Stačilo na ně několik úderů – pěstí, popřípadě pancéřovým kufříkem s penězi. Dnes už bylo zabíjení až dost. Ořetězovaní mladíci v praskání vlastních kostí rázem přišli o svou ve filmech načerpanou agresivitu a o čtrnáctidenním karatistickým kurzem nabyté sebevědomí; to si prostě každý musí odtrpět sám.

Jejich Šéfa, který je bezesporu najal a těmi správně volenými slovy i rozpálil, jsem slušně požádal, aby vyskočil z okna.

Vyhověl mi.

„Chlapci, život není kino.“ Řekl jsem tu strašnou frázi jenom proto, že právě teď by ji ta osmnáctiletá jelita mohla i pochopit – a hlavně jí uvěřit.

* * *

„Pane Fabien, co se to nahoře dělo, prosím?“

„Neřekl jste mi, že mám návštěvu, příteli,“ opřel jsem se pěstmi o pult recepce.

„O žádné návštěvě nic nevím, pane...“ Byl to velmi špatný lhář.

„Máte měkký nos, pane recepční!“ zakroutil jsem mu příslušným orgánem, „jděte se podívat pod okno od pětky – tak končí lidé, co mi lžou, popřípadě o mně špatně mluví.“ Přestože jsem již byl ve dveřích, otočil jsem se a o krok se k bledému recepčnímu vrátil: „A to jsou jenom dvě patra.“

Chudák, div neomdlel.

* * *

Vzal jsem si z kufru saaba meč a nechal na záznamníku v půjčovně vzkaz, kde auto najdou. Neloučil jsem se s ním lehce – ale Lovci vědí, že jsem Švéd.

Zbytek noci jsem prostál s pistolí v ruce v neprůhledném stínu pod mostem přes nějakou stoku. Nebylo to sice na mrazu moc příjemné, ale zato dost bezpečné.

* * *

Ráno jsem si zřídil nevelký účet v Komerční bance. Dávali tam platební kartu na počkání a nikdo se mne neptal po původu peněz. Potom jsem si nakoupil nějaké šaty, kufr, tmavé brýle a pomocí oblíbených dočasných stahů mimických svalů si trochu upravil obličej. – Změnil jsem se na typického úředníčka na služební cestě. Oblek z konfekce, kravata za tři marky, čínská košile, falešný kožich a usedlé boty na zip. Jenom pod sakem jsem měl neprůstřelnou vestu a BRNO M23, a na ruce dýku na pružinovém pouzdru.

Našel jsem si ubytování v předraženém anonymním hotelu a strávil zbytek dne studiem místních (českých) poměrů a zabíjením švábů.

* * *

V devět večer jsem zavolał do nemocnice. K telefonu jsem dostal doktora Holého. Jeho nařvaný, chraptivý hlas bych poznal snad i za sto let.

„Jak se má Klára Patočková?!“ zopakoval po mně nevěřičně, „člověče, víte že je devět večer?!“

„Myslel jsem, že volám nemocnici, ne přesný čas.“

„Informace o pacientech telefonicky nepodáváme ani příbuzným (představil jsem se jako Klářin bratr). Sbohem.“ Když jsem to číslo vytočil po dvanácté – nenechaje se odstrašit posíláním mé maličkosti do stále temnějších a hlubších zákoutí lidského těla, vzdal to a nechal nějakou sestru, aby mi odpověděla:

„Je to zázrak, slečna Patočková se probírala, hladina viru klesá geometrickou řadou a všechny druhotné choroby jsou na ústupu. Jediný problém je, že nechce jíst, a odmítá léky.“

„To je v pořádku,“ zabručel jsem mimoděk.

„Cože? Vždyť neváží ani pětatřicet kilo. Doktor Malíček nám sice říkal, že se o to nemáme pokoušet, prý mu to řekl nějaký divný člověk, který ji sem přivezl. Ale doktor Malíček je jenom mladší lékař – naštěstí! Pan doktor Holý do ní snad dostane aspoň vitamíny a výživnou infuzi, už si poslal na psychiatrii pro svěrací kazajku. To odmítání prý je reakce organismu na...“ Praštil jsem telefonem a proklínal se, že jsem si hypnoticky nepojistil i Holého.

Byl opravdu nejvyšší čas jet do nemocnice.

* * *

„Co sem lezete, chlape?!“ Na dvanáctce byla kolem zmítající se a kroutící se Kláry nakupena řada lidí. Vynikal mezi nimi obrovský lapiduch, dozajista z psychiatrie, který právě ostatním předváděl, jak se vzpurným pacientům nasazuje svěrací kazajka. Tedy – spíš se pokoušel předvádět. Klára byla ještě mimo – skoro by se dalo říci v bezvědomí – ale už jí začínaly fungovat upří reflexy. Lapiduch za-

řval – zřejmě nemohl pochopit, jak mu může třicetikilová holka v bezvědomí skoro zlomit ruku.

„Hysterická reakce,“ zhodnotil to doktor Holý

„On vám kolega Malíček neřekl, že tu slečnu přivedl jeden pán, který předpovídal toto zlepšení a který přísně zakázal, aby jí byly podávány jakékoliv léky nebo dokonce potrava? On vám neřekl, že má být pouze v klidu a teple?!“ Pomalu jsem se k nim blížil – měl jsem zaťaté pěsti a strašný vztek (hlavně na sebe). Potom následovalo ono: „Co sem lezete, chlape?!“ Doktor Holý pokračoval: „Co si to dovolujete! Jste snad lékař, nebo...!!!“ v tom okamžiku mě i přes pozměněný obličej poznal:

„To je ten upír!!!“ zařval rázem velmi bledý doktor Holý a vrhl se přes dvě našťestí prázdné postele pryč ode mne. Jenom jsem na lapiducha z psychiatrie pokrčil rameny.

„Lékaři by neměli sloužit šestnáctky tak často,“ řekla otřeseně nejstarší ze sester. Ještě, že se všichni dívali na doktora Holého: Kláře totiž poprvé v životě vyjely (a našťestí hned zase zajely) zuby. Nechal jsem ostatní zabývat se doktorem Holým a sháněním nějaké náhrady za něj, přisedl si ke stále se škubající Kláře a několika doteky a slovy ji uklidnil. Zvlácněla a hlava jí spadla na stranu. Nerušený spánek a teplo – to teď potřebuje nejvíc. Podle toho, jak vypadá, ještě alespoň čtyřiaadvacet hodin.

Musel jsem ji tady nechat – kdyby mne napadli Lovci, nemohl bych s ní utíkat. A oni by poznali, že je upír. A zuby jsou zuby.

Zopakoval jsem vrchní sestře své instrukce a přísně jí nakázal, že se ohledně Kláry nemá řídit jinými příkazy, než příkazy doktora Malíčka. Když viděla, že oproti předchozím procedurám pacientka vypadá naprosto spokojeně, asi mi uvěřila. Zvlášť, když si doktor Holý před pohledem na mne zakrýval oči rukama – jako malé dítě.

„On se z toho dostane, pár prášků, dlouhý spánek a dovolená. Bude v pořádku, uvidíte,“ usmál jsem se na ustaranou sestru. A možná už nebude tak nadutý nad vlastní vševědoudcností – to jsem nahlas neřekl.

Druhý den jsem si v autosalonu zřídil dlouhodobý pronájem automobilu – má to velkou výhodu v tom, že získáte standardní a tudíž nenápadnou poznávací značku – auta z půjčovny mají červená pís-

mena, toho si každý všimne. Auto je místní výrobek koncernu VW, jmenuje se SKODA BÖHMERLAND, pro místní trh ČECHIE, ale říká se mu LANDLORD. Nevelké, docela pohodlné... Ale když vylezete, byť i z typově deset let starého saaba...

Přesně den po předchozí návštěvě jsem byl zase v nemocnici. Doktor Malíček mne pozdravil jako starého známého:

„Dobrý den, pane, dobrý den!“ zahalekal po chodbě, „slečna Patčková se zdá být zdravá, úplně zdravá. Sakra, jak jste to moh‘, sakra chlape, tak přesně vědět?!“

Mnohomluvně jsem pokrčil rameny.

„Vyléčené AIDS...!!! Víte kolik by to mohlo zachránit životů? Jestli existuje lék a jestli vy ho znáte, tak...!“, doktor mě nesmlouvavě odvlékl do kanceláře a zarazil do křesla. Sám zůstal stát – vypadal jako anděl spásy a z očí za brýlemi mu zářilo něco mezi nadějí, nevírou a vztekem.

„Co tak, doktore? Promiňte, vím, že jste lékař, ale... Ale znáte to heslo: ‚AIDS je neštěstím pro člověka, ale spásou pro lidstvo‘? Víte, že AIDS je jediným opravdu fungujícím regulátorem populační exploze? Podívejte se tady na to... no, ty lokální nepokoje na Severu. A teď si představte tu už tak nekonečnou Africkou válku, exodus z jihovýchodní Asie...“

„Dost!“ skoro vykřikl lékař Malíček. Byl zjevně z hloubi duše pobouřen. Lidé se prostě nikdy nesmíří s tím, že humanismus je v podstatě strašně pokrytecký. Vždy vytáhnou Hitlera a jakýkoliv rozdílný názor jím zatlučou hluboko do země.

A nejhorší na tom je, že mají pravdu.

„Poslal jste, doktore, taky tisíc korun do Afriky? Co? Poslal? Zachránil jste tím jednu malou holčičku. Ta bude mít za deset let – ve čtrnácti – dvě děti. Pak zemřou všichni tři společně.“

„Protože nikdo nepošle další peníze!“

„Ne tak přesně: protože tou dobou už tady nikdo další na posílání dalších peněz nebude,“ namířil jsem mu prst pod nohy. „Peníze..., jak nám dělají ten svět jednoduchým. Proč se, doktore, neseberete a nejedete tam léčit, doktore?! Sám asi víte nejlíp, že tam lékaři prostě nejsou, a jak zoufale je potřebují – a to na obyčejným penicilínem léčitelné nemoci. Nesvědčilo by to vaší kariéře? Nejsou na to finan-

ce?! Ále...!“ Mávl jsem rukou – tentokrát viditelně ubližuji nepravému. „Ten lék – nejen na AIDS – co znám, to není vítězství. Někdy si říkám, že právě naopak.“

Doktor se ode mne odvrátil, a když jsem si spící Kláru odnášel, ani se nerozloučil.

Třeba se styděl.

13

„Kde to jsem?“ posadila se Klára na posteli a mhouřila oči na zimní slunce propalující se do pokoje.

„Jsme v hotelu... jak se ale cítíš, Klárko?“ vstoupil jsem jí do zorného pole,

„Kdo jste!“ přitáhla si vyděšeně peřinu pod bradu. Na okamžik jsem uvolnil obličej do přirozeného tvaru. Panenky očí, v přímém slunci stáhnuté do svislých čárek, se mým stínem zakulatily.

„Jéžiš, Adolfku...!“ Oba jsme se svorně otrásli. „Co to bylo?!“

„Však k tomu dojdeme,“ usmál jsem se a sedl si vedle ní.

* * *

„Jak to, že jsem živá, Adolfe?“ prohlížela si své průsvitné ruce. V ostrém slunečním světle jí na obličejí byly vidět poslední mizející stopy po chorobě. Upírí krev jí jinak vyhladila i všechny strádáním způsobené vrásky, takže pleť nyní měla opravdu jako alabastr – Klára ve své hubenosti nevypadala na dvacet, vypadala sotva na sedmáct.

„Pamatuješ si na pohádku, co jsem ti vyprávěl tehdy (ani ne před čtrnácti dny) ve sklepě? Na tu o upírech?“ Bezhlesně přikývla. Pevně jsem jí sevřel ruce, díval se jí do očí a řekl všechno.

Brala to docela dobře – jenom občas naprázdno zaklapala pusou. Má krásné červené rty a až jí zhoustnou vlasy, bude z ní nejhezčí děvče v kraji – samozřejmě bude muset trochu přibrat.

„...a protože jsi umírala, nemohl jsem ti dát na vybranou,“ ukončil jsem. Vyprostila se z mého sevření a začala si nepřítomně

mnout ruce: „Už se mi nezdáš vůbec studenej, jak jsi byl dřív, a nemám ani chuť na cigáro...“, podívala se na mě a v očích se jí objevil trochu strach.

Tak jsem jí vyprávěl o našich pozměněných tělesných pochodech.

„To jako mám teď sílu, že bych rozmáčkla násadu vod smetáku?“ řekla nevěřícně a strachem v očích probleskla jiskřička zájmu.

„Není nad názorný experiment. Zkus to,“ vrátil jsem se z koupelny s malým košťátkem, „a pozor, ať si nepolámeš nehty!“

Klára užasle foukla do hrsti třísek, ve kterou se v jejích prstech změnila násada smetáčku: „Neteče mi krev,“ řekla, když si jednu třísku vytáhla z dlaně, „skoro to nebolí... a už je to zahojený!“ zašepkala užasle.

„Tohle by tě možná taky zajímalo,“ řekl jsem na oko nevýrazně a podal jí zrcátko.

A tím jsem ji dostal: naprosto užasle pozorovala svou hladkou tvář, přejížděla prsty po místech, kde ji dříve hyzdily zbytnělé rudé koláče Kaposiho sarkomu; všimla si, jak jí začíná růst vypadané obočí...

„A tak to zůstane až do tvé smrti, Kláro... A to může být, když bude štěstí přát, za hodně, opravdu hodně dlouho.“

Zašklebil jsem se – já prostě miluji tyhle užaslé obličej.

„To budu pořád vypadat jako sedumnáctka?“

„Trochu zestárneš, asi tak do mého věku...“

„To budu mít ale vrásky!“

„Neblázni! V šestadvaceti?“

S tím pro ni zatím neuvěřitelným stářím se smířila rychle – poprvé v životě mi padla kolem krku.

„Už mě ale nekousneš?!“ odtáhla se.

„Už to není potřeba... Ale co ty? Nemáš trochu hlad?“

„Strašnej...,“ přiznala se. Když jí došel význam mé otázky, chytla se za hrdlo a zalapala po dechu.

„To je jediná, na první pohled nepříjemná věc. Uvidíš ale, že jenom napoprvé. Pojd’,“ nesmlouvavě jsem ji odtáhl za sebou.

V kuchyňce jsem už brzo ráno připravil dvě velké sklenice a v proutěném koši dva králíky.

„Králícci...?“

„Ještě jednou, speciálně pro slečnu Patočkovou: může to být krev jakéhokoliv teplokrevného živočicha.“

To, jak jsem zabil prvního králíka, přijala naprosto samozřejmě – inu – děvče z vesnice. A když zavoněla horká krev (a zabublala ve skle), mimovolně si špičkou jazyka olízla rty.

„Takže na zdraví!“

„Já..., já nemůžu, budu zvracet!“

Jediné, co nemohla, bylo zdolat předsudky.

„Zavři oči.“ Sklo cinklo o sklo a já do sebe svou dávku jídla otočil na jeden lok.

„Horká je nejlepší,“ mlaskl jsem spokojeně. Nakonec neodolala té vůni – krev upírům opravdu voní jako lidem to nejlákavější jídlo.

Druhého králíka už zabila sama – naprosto profesionálně.

„Adolfku! Nic lepšího jsem v životě nejedla... nepila!“ vydechla Klára s takovým snovým úžasem v hlase a sklenici div nevylizovala.

„A nic lepšího, ale hlavně nic jiného, už v životě ani jíst nebudeš. – A nesmíš! V lidské potravě je jedna z hranic upíří nesmrtnosti.“

Kláře po jídle trochu zrůžověl obličej a projasnily se oči. Byly stále modrozelené s hvězdičkami. Pak, při pohledu (žádostivém pohledu) na králíčí mrtvolky, jí samovolně vyjely zuby. Úplně strašně se vyděsila.

Zakryla si pusou a já se, smál, div jsem nespadl na podlahu.

„Jak fe toho mam fbafit?!“ šišlala a div neplakala. Při pohledu na její strnulý, nevěřícím zoufalstvím zrůzněný obličej, mě další záchvat smích div nerozlámal.

„Neboj se, já je mám taky,“ ustrnul jsem se, když poňňukávání přešlo v popotahování. Vycenil jsem na ni svoje zuby – přestože v duchu mnou nápor smíchu škubaly jako rány bičem, tvářil jsem se naprosto vážně.

„Nemůfu fe jich pořád fbafííít!“ natahovala Klára. To zoufalé zahuhání prorazilo všechny bariéry mého sebeovládání: musel jsem se otočit a předstírat záchvat kašle – z očí mi dokonce tekly slzy a v břiše mne pojímal pocit, jako by mělo vybuchnout. Ukrutným nápo-

rem sebezapření jsem smích zkrotil a opět nasadil vážnou tvář – Vzpomínal jsem, když se to samé kdysi stalo mně, jak Sigrid upadla na podlahu a smíchy bušila do parket, až přiběhly stráže s tasenými meči. Já jsem tehdy z přirozených důvodů nemohl odkrýt ústa a Sigrid zase nemohla mluvit. No bylo to hrozné...

„Je to, nebo spíš bude to, jako když chceš pohnout rukou, taky na to vědomě nemyslíš. Jenom se ti musí v mozku dovyvinout cosi... Víš čemu se v počítačové terminologii říká driver, česky ovladač?“

Zakroutila hlavou a kulila uplakané oči, div mne smích znovu nepřemohl. Musel jsem se dívat do rohu pokoje:

„To je takový program, který ovládá nějaké vnější zařízení... třeba tiskárnu; no a ten tvůj ovladač na zuby ještě není úplně v pořádku,“ chytil jsem ji za ramena a přitiskl ji k sobě, „ale neboj, holčičko, do večera to bude dobré. Ukaž? No vidíš! Stačí na to chvilku nemyslet.“

Klára si rychle osahala rty, a strach v její tváři vystřídal – ale úplně bleskově – vztek: „Ty ses mi smál, ty syčáku!“

Rozchechtal jsem se zase – nedalo se prostě jinak. Naštěstí se Klára váhavě přidala – a trvalo jí to jenom chvilku.

Vrátili jsme se do obývacího pokoje, Klára si lehla do postele a já jí vyprávěl historku o mých zubech a Sigrid: chechtala se tak strašlivě jako Sigrid tenkrát – taky se skutálela na podlahu a bušila pěstmi do koberce.

„A na co je vlastně máme, ty zuby?“ utírala si slzy a držela se za břicho. Já si blahopřál, jak zatím své upírství přijímá snadno. Ale její poslední otázka – to je ten největší problém – Sigrid mne kdysi varovala, že tohle mé dcery budou brát nejhuť.

„Někdy nebudeš mít po ruce nůž, a na lovu v lese...“, začal jsem oklikou přes ty příjemnější zprávy, „...to uvidíš, jak se ti budou zoubky hodit. A za druhé...“

„Vždyť to jsou takové jehličky tenoučké!“

„To sice ano, ale zároveň nejodolnější orgány našich těl – zlomit prostě nejdou.“

„A vytrhnout?“

„To bohužel jdou, i ta část pohádky. – o Formulí sedmého zubu – byla pravdivá. Bohužel...“ Asi jsem zesmutněl a bylo to na mě vidět. Klára se přitulila a chytla mě za ucho:

„Vyprávěj dál o zubech, co je to to ‚za druhé‘?“

Tak jsem se nadechl a instruoval ji o upířím rozmnožování: o tom, že žena-upír může mít pouze syny-upíry a naopak. Samozřejmě se zeptala, co by se stalo, kdyby ona chtěla dceru (to slovo jí v puse trochu zadrhlo).

„Tvé tělo by nedokázalo její krev modifikovat a zemřela bys,“ odpověděl jsem, nadechl se, a konečně ze sebe vysypal to nejdůležitější: že totiž už nikdy nebude moci mít děti normálním – tedy lidsky normálním způsobem.

Odskočila ode mne jako bych probíjel a schoulila se do klubíčka na druhé straně postele. Sevřené pěsti si tiskla na pusu.

Rychle jsem se přesunul za ní. Sice se ode mne odtáhla, ale na potření už mou ruku z ramen nesetřásla. Jako bych z jednoho dávno minulého okamžiku slyšel Sigridin hlas: „Děvčata z vesnice to berou obzvlášť těžce“.

Klára mlčela skoro dvě hodiny. Hladil jsem ji po vlasech, kosé sluneční paprsky prolezly celým pokojem a pod oknem řinčely tramvaje.

Pak se konečně posadila a podívala se na mne. Hluboko v očích měla cosi..., nevím jak to popsat: nekonečný stesk – strašlivou, nemesazatelnou ránu. Stejnou ránu, jaká občas za svítání vyvstala v pro mne do nedohledných dálek upřených očích Sigrid – i po těch dlouhých, předlouhých staletích od její přeměny.

„Ale tys v tom sklepe měl nějaký miminko,“ řekla Klára, a v hlase jí znělo něco nového, zralejšího; to člověk získává jen po projití těžkých a svízelných cest. Důležité bylo, že v jejím hlase nebyla nenávist – nakonec můžu za to já.

„Ty vlastně neznáš Pumlíče! Oblékni se, zajedu pro něj!“ Položil jsem na postel obrovský kufr plný věcí, které jsem pro ni včera prozíratelně nakoupil.

Nedá se to popsat jinak, než že jí při zmínce o Pumlíčovi naděje v očích vzplála jasným plamenem.

Přesně tak jsem to ale ve svých intrikách spředl.

V útulku „Pro nejmenší“ nám po chvilce čekání a bedlivé kontrole mého pasu přinesli Pumlíče. Měl slušivý růžový obleček, na suchém zipu na rameni cedulku se jménem a kupodivu nespál.

Kláře se v očích tentokrát rozsvítilo něco..., něco pouhými slovy nepopsatelného.

Zvedla ho, on jí obalil ručičky kolem krku a okamžitě usnul. Mně neřekl ani hummmpfl syčák jeden.

„Tady máte tašku s Pumlouškovými věcmi, paní Fabienová. Nechcete nějak pomoci?“ nabídla se starostlivá, mýdlem vonící ošetřovatelka, když uviděla pod vlajícím oblečením Klářinu vychrtlost.

Moje slečna Patočková div nezavrčela – ovládala taje kolem oblékání malých dětí snad ještě lépe, než jsem kdy za uplynulý týden viděl. Jenom se ošetřovatelky zeptala, kdy naposledy jedl.

* * *

V hotelu Pumlíče uložila na malou matraci, nekompromisně vyžádanou od pokojské, a až skoro do rána u něj seděla a dívala se v přísvisitu pouličního osvětlení, jak spí.

Pak přišla ke mně do postele: „Kde jsi ho vzal, Adolfe? A jak přišel k tomu jménu?“

Tak jsem jí vyprávěl o Lovkyni Katje Hagmann.

„Byla zdravá?“ přerušila mě netrpělivě.

„Pokud vím, tělesně je na tom málokdo tak dobře, jako Lovci.“

„Co s tou Katjou je, co dělala, kde bydlela – a je určitě mrtvá?!“ Vyprávěl jsem jí tedy podrobněji o incidentu v TICKET TO SHIT a o tom, že se Katja snad od plenek živila jako nájemný vrah – pak ji Azzopard ke konci předminulého století vytáhl z vězení – jenom proto, aby mu lovila upíry. – To jsem vyprávěl, aby Klára snad nepociťovala nad Katjinou smrtí nějaké výčitky. A bylo to právě naopak.

Je to trochu zvláštní pocit, pozorovat, jak se někdo při zprávě o něčí smrti rozzáří jako lampiόν. Ale Katja byla opravdu hodně zlá.

„...no a to jméno jsem mu dal ve spěchu já,“ ukončil jsem.

„Pumlič, Pumlíček, Pumla, Pumlounek,“ převalovala ta slova po jazyku: „Vybral jsi pro naše dítě krásný jméno, Adolfe. Opravdu!“ Než jsem se stačil vzpamatovat, jak to krásně vymyslela, zašustila

peřina a jedno třiadvacet stupňů studené tělo se ke mně žhavě přitisklo.

Zcela soukromě: co se sexu týče, jsme i my upíři jenom lidé.

Druhý den se Klára nechtěla od Pumlíče ani hnout (Seš cvok!? Vařit mu kašičku z obyčejný vody z kohoutku!). Po mém neprozřetelném prohlášení ji pojala utkvělá představa, že Pumlíče musí postihnout nějaká strašlivá choroba. Na to, že jsem mu tu kaši naposledy vařil před třemi dny, na to vůbec nebrala ohled. Tak jsem vyrazil hledat odlehlé místo, kde se usadíme, sám.

* * *

Jezdil jsem tři dny křížem krážem po sněhem zapadaných horách a běhal po lesích, až jsem kdesi na Vysočině, na naprosté samotě, objevil obrovskou, sněhem zavalenou hájenku a šedivého, téměř chorobně osamělého hajného, kterému otázka ‚Zda by nechtěl mladou rodinu s dítětem na dlouhodobý podnájem?‘ rozsvítila oči, div mu od nich nevzplály vousy. ‚Na peníze seru, hochu! Jenom ať už tu nejsem sám. Co stará umřela, úplně na mě tady všechno padá!‘ pum-poval mi rukou, div mi nevykloubil rameno. Když jsem ho opouštěl, s hlasitým zpěvem odcházel uklízet dva dlouho nepoužívané pokoje v patře.

Kráčel jsem po sněhu a na nebi pomrkávaly mrazem zvonící hvězdy. – I mé uši slyšely jenom svištění větru a popraskávání přemrzlých stromů. Narazil jsem snad na nejopuštěnější dům tady v té přelidněné zemičce.

Jakmile jsem zašel hlouběji do lesa, rozběhl jsem se k autu, které parkovalo na konci prohrnuté silnice asi patnáct kilometrů odsud.

* * *

Cestou po dálnici vzala jasná noc za své a s ní i krásné počasí posledních dnů. Přes hvězdy se přetáhla bachratá vrstva mraků, už na první pohled naditých sněhem – jen jen začít chrlít.

V půl sedmé už hodinu sněžilo a já s pohvizdováním míjel recepci hotelu.

„Pane Fabien!“ zavolal na mne tlustý, dýchavičný recepční v pomačkané uniformě. „Máte tady nějaký balík.“ Německy mluvil

pěkně mizerně. Ale zdaleka ne tak mizerně, jako se najednou udělalo mně. Vytrhl jsem mu krychlovou, dobře zabalenou a pěkně těžkou krabici z rukou, a tak tak se ovládl, abych neskákal přímo z mezaninu na mezanin, jak jsem pádil k našemu pokoji v pátém patře.

* * *

Rozkopl jsem dveře, pistoli v ruce.

Klára seděla na koberci a vedla s prskajícím a lezoucím Pumlíčem nějakou důležitou disputaci.

To, jak se mi ulevilo, muselo snad být vidět i skrz zeď. Klára se bleskově otočila a v očích jí svítilo odhodlání roztrhnout na dva kusy každého, kdo by tam neměl co dělat. A ona by to dokázala.

„Neotravoval tě někdo, Klárko?“ zavřel jsem a klesl na kolena vedle ní.

„Ne,“ natáhla se a vláčně mne políbila na tvář. Na některé aspekty rodinného života si budu muset zase zvykat. Přinutil jsem se k pohybu:

„Rychle se obleč...,“ zatím co jsem mluvil, už jsem ze skříně tahal uzi, katanu, vysoké boty, plášť, okované rukavice..., „...musíme zmizet.“

Teprve plně ozbrojený jsem otevřel ten balíček. Mohl jsem si to odpustit; věděl jsem, co tam bude, potřeboval jsem ale vědět kdo.

Hlava Masařky Jocka, zvaného Piston, se z povoskovaného baličího papíru příšerně šklebila. Určitě neměl lehkou smrt. Nejdřív jsem toho pohledu chtěl Kláru ušetřit..., ale ať ví, s kým bojujeme.

„Tohle nám dělají Lovci, děvče. Konkrétně tohle je práce Ammyla zvaného Lovce lebek.“ Masařkova hlava měla do čela vyřezané velké ‚A‘. Oči byly vypáleny elektrickým proudem a rozmazány po tvářích.

Klára zapolykala – bleskurychle oblečeného Pumlíče si tiskla na prsa.

U dveří se ozval šramot.

Napsal jsem na papírek adresu jedné zapadlé hájenky na Vysočině a vstrčil ho se dvěma pětisetkorunami Kláře do ruky:

„Prorazím chodbou. Neohlížej se na mne, utíkej pořád pryč. Před hotelem stojí taxíky. Vyber si nějaký terénní – ať tě doveze na

tohle místo,“ poklepal jsem jí na dlaň s papírkem, „nějak vyděs řidiče, tak, aby mu navždy zašla chuť vzpomenout si, koho, a hlavně kam vezl. Když mu nebudeš důvěřovat, zab ho. Převrat auto na bok a všechno zapal,“ zašeptal jsem.

„Ale...“

„To je Lov, Klári. Teď jde i o tvé zuby – Lovci to sice ještě nevědí...,“ do ruky, v níž nedržela Pumlíče, jsem jí vrazil natažené mini uzi: „Stačí jenom mačkat spoušť uvidíš, je to jednoduché. Nikdo nesmí vědět, že i ty jsi upír a nikdo nás nesmí vidět společně.“

Rozrazil jsem dveře, a tak začal takzvaný Velký pražský masakr.

14

V chodbě byl Slizoun Salazar a asi pět lidských pomocníků. Slizoun už měl kratičké vlasy a pokožka, zrudovělá požárem auta, mu místy nabírala normální barvu – byl flekatý jako hyena.

Využil jsem momentu překvapení a pozabíjel lidi mečem.

Klára, bohužel, vystřílela do Salazara jednou dlouhou dávkou celý zásobník uzi. Bohužel proto, že ho samozřejmě nezabila – proud kulek ho nabral a vyrazil z okna na konci chodby. Co je to ale na Slizouna páté patro.

„Rychle,“ vyměnil jsem Kláře zásobník, „boční schody.“

Skákali jsme jako dvě obrovské blechy, až schodiště dunělo a zábradlí kovově drnčelo. Odpor cestou byl vyloženě chabý. V prvním patře jsem nesmlouvavě zastavil: „Vyskoč s klukem z okna nějakého pokoje. Až tě ten taxík nebude moci dovézt dál, jdi po mých stopách – neboj, bezpečně je poznáš. Pán v hájovně na jejich konci se jmenuje Votoček. Postará se o vás... Já to snad stihnu do rána. Jinak, kdybych tam náhodou nepřišel..., v životě se řiď rozumem a spoléhej na instinkty.“

Usmáli jsme se na sebe; ona se vydala cestou, kterou jsem jí určil, a já musel odvést smečku co nejdál od stopy své rodiny. Nebo

zemřít a Lovce tak alespoň důkladně zdržet. Svě rodiny – ta slova mi tak zvláště zablikala v hlavě.

Seběhl jsem poslední schody a s čezetou v ruce vpadl do rozlehlé haly hotelu.

Její obraz se mi zaryl do mozku jako fotografie. Mezi hotelovými hosty, luxusními prostitutkami, pasáky, olivrejovanými poslíčky, hotelovými detektivy a několika transvestity, stáli jako ostrůvky chladu ve vířícím úlu vrazi.

Na první pohled kolem sedmi najatých zabijáků od uhlazeného nájemného profesionála v dokonalém obleku a tenoučkových střeleckých rukavicích, přes uniformovanou sebranku z „detektivních“ agentur, až po řetězy omotaného mlátiče v kožených kalhotách a ocvočkovaném opasku. Jaká sběh čeká ve tmě před hotelem, jsem si mohl jenom domýšlet.

Tito všichni ale nebyli příliš nebezpeční – standardní křoví, Lovci používané jen ke zdržování. Nebezpeční byli sami Lovci – a řeknu-li, že dosud jsem viděl pohromadě nanejvýš tři – teď jich jenom v hotelové hale stálo pět a to někde venku je určitě alespoň z okna vypadnuvší Salazar.

Nezažil jsem, aby se Lovci v takové míře spojili, očividně je k tomu musel někdo silný přinutit.

Mým jediným štěstím bylo, že v obrovské hale panovala docela slušná panika – Klářina střelba byla po celém hotelu dozajista nepřeslechnutelná.

Hoteloví hosté se drali ven, několik policistů se dralo dovnitř, vrazi se snažili zůstat na svých strategicky zaujatých pozicích.

Někdo v dlouhém kabátě vyskočil na konferenční stůl a nataženou rukou ukázal na mě. Měl dlouhý černý cop a byl velmi snědý. Rázem bylo jasné, kdo to tady vede.

Vzápětí ho jeden z hotelových policistů srazil strašlivou ranou obuškem. Ammyl je v místní terminologii „uzenáč“ – a co si chudák policajt mohl myslet, při těch probíhajících rasových bouřích. Chudák policajt říkám proto, že v místech, kde se Ammyl skácel ze stolu, vystříkla krev až na bílý strop. Hystericky ječící lidé začali ječet ještě o stupínek hůř.

Mimo Ammyla jsem z Lovců zahlédl starého Svallbarda, Jolki-na, Kráječe Ottise a Hůlku Emila.

Takhle na dálku byl právě Hůlka nejnebezpečnější: v obou rukou svíral těžké revolvery – nikoli perkusní, ale dokonalé, moderní Smith & Wessony.

Šel jsem okamžitě do dřepu a stříbro začalo kosit dav, zmítající se kolem mě. Hůlka byl kdysi jeden z nejobávanějších střelců Divo-kého Západu – nechápu, že mne nedostal hned první ranou.

Pod nohama šílících a umírajících lidí jsem se po čtyřech prodí-ral k jednomu z tlustých sloupů, podpírajících strop haly – silnostěn-ná ocelová trubka s obložením špatně imitujícím bílý mramor.

Odporně to zasvištělo a kolem krku se mi dvakrát dokola omotal chromovaný řetěz. Mávl jsem poslepu katanou a na řetězu zůstala viset v lokti useknutá ruka. Řev kolem zesílil.

Konečně jsem se doplazil k tomu zatracenému sloupu a postavil se za něj. Ve vzduchu intenzivně páchlo horké stříbro, ale v rachotu minimálně dvou samopalů nebylo praskání Hůlkových wessonů sly-šet.

Hlava nějakého cvoka, který si usmyslel spasit se skokem z ok-na, se rozprskla jako meloun, když vypadne z rychle jedoucího ná-kladáku. – Nerozbitným sklem neproskočíš.

Přepnul jsem čezetu na střelbu jednotlivými ranami a zapnul tlumič. Stál jsem zády u sloupu, pistoli v ohnutých rukou a prudce jsem dýchal. Sloup duněl a rezonoval pod přívalem kulek a prach z rozdrceného falešného mramoru škrábal v krku a znepřehledňoval situaci. Už jsem měl pěknou díru v rameni a dvě v lýtku. Nebylo na co čekat.

Otočkou jsem se objevil vedle sloupu a začal pálit jako na střel-nici. – Na jednotlivá zamíření jsem potřeboval snad pouhé zlomky sekund.

* * *

Nejprve jsem zastřelil jednoho ze zrovna pálicích samopalníků, a teprve pak mi do zorného pole vplul Hůlka Emil. Stál, lišák, úplně vpravo – tam, kam jsem viděl zpoza svého sloupu nejhůř. Jedním ze svých obrovských revolverů mi mířil na prsa.

Vypálil jsem v tom samém okamžiku jako on. Stříbrná kule mne nadzvedla a mrštila proti zdi. Najatí zabijáci zavýli a okamžitě vyrazili z úkrytů – jako krvelačné krysy. Kdo ví, kolik měl slíbeno ten, který mne zneškodní.

Svezl jsem se po stěně, v hrudníku pocit, jako by se mi o něj úspěšně zastavil střemhlavý bombardér. Na okamžik mne dokonce obestřely mrákovy – opravdu ale jen na okamžik. Když jsem se probral, byla většina z běžících vrahů sotva v polovině mrtvolami poseté haly.

Prepnul jsem své BRNO M23 na střelbu dávkami. V očích mne stále hřál obraz Hůlkovy hlavy, jak po nárazu titanové kulky doslova explodovala. Asi z toho důvodu se ostatní Lovci začali kryt, místo aby podpořili útok svých pohůnků – tím mi umožnili se s jejich většinou definitivně vypořádat.

Vyměnil jsem zásobník a střely drtily obložení haly a srážely protivníky jako nemilosrdná kosa. Co na tom, že dva to dostali už do zad.

Ještě před chvílí tak uhlazený a sebejistý nájemný střelec v efektních rukavičkách se vypotácel z úkrytu, který jsem právě přestal ostřelovat – měl ruce nad hlavou a slzy mu po zaprášených tvářích kreslily tmavé cestičky. Střelil jsem ho do srdce.

Hrud' mu vybuchla krví a bílými úlomky žeber. Když padal, měl v očích nekonečný údiv – snad se chtěl dovolávat konvencí o válečných zajatcích.

Pomocníci Lovců nepochopili (ani nemohli pochopit), že Lov je neúprosná, zosobněná Smrt. – Já s těmi, co stojí proti mně, slitování mít prostě nemohu.

Pak začali ze svých úkrytů střílet Lovci. To, že vlastním zbraň schopnou odeslat do nebytí i jejich superodolná těla, je stále poněkud vyvádělo z míry.

Jejich (bohužel dočasné) obavy mi daly několik důležitých okamžiků k dobru. Ke dveřím bych nedoběhl, a tak jsem to zkusil jako ten člověk předtím. Protože jsem si ale pomohl několika titanovými kulkami, tak se mi neprůstřelným sklem proskočit podařilo.

* * *

Dopadl jsem do kotoulu na hromadu tvrdých sněhových hrud. V ranách mi bolestivě tepalo a ze stříbra, rozmázlého o neprůstřelnou vestu, mne pálily oči a točila se hlava.

Vchod hotelu se rozlétl a jekot přibližujících se policejních sirén zanikl v dunění samopalu.

Vyprázdnil jsem tím směrem zbytek zásobníku a za několik okamžiků už jsem běžel tmavou uličkou podél boční zdi hotelu. Vzduch, promíchaný sněhovými vločkami, které se rychlostí mého běhu měnily v malé ledové žiletky, mi jenom hučel v uších.

* * *

Auto stálo přesně tak, jak jsem ho před sotva čtvrthodinou opustil. Teplý motor nastartoval na první otočení klíčku. Byl nejvyšší čas – řev motorů mých pronásledovatelů už se valil uličkou.

* * *

Slizoun Salazar, v šatech rozervaných na cáry, se mihl mezi popelnicemi, skočil mi na kapotu a holou pěstí prorazil přední sklo.

„Myslel jsem, že vy Lovci vydržíte víc,“ okomentoval jsem jeho silně poškozenou vizáž, „pět pater, a už abys sháněl zubní protézu.“ Slizoun měl obličej opravdu v silně poškozeném stavu. Chytil jsem ho za ruku, kterou se mi snažil strhnout volant, a prudce škulbl k sobě. Normálnímu člověku bych ruku utrl – Slizoun narazil čelem do střechy, až mi zbytek předního skla vypadl do klína. V hraně střechy přibyl plastický otisk Salazarova čela. Lovec vyvrátil oči v sloup (přesněji oko – to druhé mu už zřejmě navždy zavřel pád z okna) a sklouzl z kapoty pod kola mého stále rychleji a rychleji jedoucího auta. Zadrncalo to, asi jako když přejíždíte dva kanály těsně za sebou.

V zrcátku jsem zahlédl, jak se Salazar mátožně zvedá. K tomu už ho musela dohnat jen čiročirá nenávist.

* * *

Smykem jsem vylétl na hlavní ulici, ozářenou oranžovým světlem sodíkových lamp, smetl řadu popelnic a na plně vytočenou troj-

ku vypálil do hustého pražského provozu. Moji pronásledovatelé nezůstávali nijak pozadu. Právě naopak. Měli tři velká rychlá auta, jejichž řidiči bravurně využívali uličku, kterou jsem v dopravním shonu vyrobil svou naprosto bezohlednou jízdou já.

Musel jsem se tak soustředit na řízení, že nešlo střílet. Rozsolený a škvárou prosycený sníh klouzal jako mokré mýdlo ve vaně – blahorečil jsem si, že jsem předtím byl líný sundat sněhové řetězy.

Lovci střílet mohli a také stříleli. Když se naše auta zrovna nesmýkala a neničila vozidla ostatních účastníků, kulky hlasitě bušily do plechu a řinčení rozbíjených skel se mi zařezávalo do uší i přes kvílivý jekot mého k hranicím únosnosti vytáčeného motoru.

* * *

Dojel jsem na dlouhou, rovnou, silně se svažující ulici, z níž se nedalo nikam uhnout. Za mnou se opět rozeřval samopal a svítící výlohy obchodů po mé pravé ruce se začaly rozpadat v blyštivých záblescích drčeného skla. Přidal se druhý samopal a vzápětí i třetí – karoserie aut zaparkovaných u chodníku rozkvetly intenzivními záblesky bíločervených jisker. Přeradil jsem na čtyřku a rozjel se prudce klesající silnicí co to jen šlo.

Asi po sto metrech byla první křižovatka. Samozřejmě jsem měl červenou.

* * *

Světla napříč mou trasou pádících aut vypadala jako rozmazané čáry na noční fotografii. Zahlédl jsem vyděšený výraz jednoho z řidičů, spořádaně stojících před semaforem, a pak jsem křižovatkou – stále na plný plyn prolétl.

Dopadlo to docela dobře – pouze jedno lehké škrtnutí.

Stačilo ale, aby se můj LANDLORD roztočil jako vrtule a aby v křižovatce za mnou vypuklo peklo z bortících se plechů, vybuchujících pneumatik a hořícího benzínu, stříkajícího snad až do nebe. Těžké vory mých pronásledovatelů tím prolétly jako dělové koule.

Vyrovnal jsem smyk a znovu dupl na plyn, až se lampy a výlohy obchodů slily do rozmazaných světelných čmouh.

* * *

U druhé křižovatky mne štěstí opustilo. Auta v mém směru, místo aby spořádaně stála v pruzích, byla shluknuta do jednoho velkého neprůjezdného chumlu. Dupl jsem na brzdy, což bylo počínání docela marné, a tak jsem radši ze sedadla pro spolujezdce vzal katanu a vyskočil.

* * *

Náraz mého LANDLORDU do skrumáže před křižovatkou se dost přesně podobal zásahu velkorážným dělostřeleckým granátem do benzinové cisterny. – Do plné benzinové cisterny.

Tím peklem jsem neměl šanci ani projít. Podíval jsem se nahoru, na vory Lovců, zběsile se smýkající podél zaparkovaných aut – řidiči se třením snažili pozbyt rychlost. Létały od nich mnohametrové jiskry a zvuk doprovázející páráni a rolování blatníků, roztřásal okna snad po celém městě – ale povedlo se jim zastavit, aniž vlétli do vybuchujícího inferna křižovatky.

Pověsil jsem si katanu na závěs pod kabátem a rozběhl se pasáží pryč.

* * *

Motal jsem se po dvorcích mezi klepadly na koberce a zasněženými popelnicemi dobře hodinu a půl, ale když jsem se konečně odhodlal vyjít na nějakou ulici a chytit taxi, ozvalo se z druhé strany hučení startovaných motorů.

Málem jsem Lovcům skočil pod kola. Syčáci mě vyhmátli na-prosto profesionálně.

Zaklekl jsem do špinavého sněhu, přepnul čezetu na střelbu dávkami a jednou dlouhou vyprázdnil zásobník do prvního, přímo na mne se řítícího vozu.

V detonacích vybuchujících pneumatik se zapotácel a převrátil na bok – přerazil strom a s děsivým zaskřípáním se rozmázl o majákem blikající popelářské auto.

Lovec, který řídil, okamžitě zahájil přes deformované boční okénko palbu olověným střelivem. Jeho lidští pomocníci, nárazem proměnění na krvavou kaši, z ostatních okének pro změnu vytékali.

Popeláři i řidiči několika aut, stojících na červenou, na to nevěřícně valili oči. Ostatní auta Lovců u mne naštěstí zastavit nedokázala – na kluzkém povrchu přejela dobře o padesát metrů. Jejich řidiči se to ze všech sil snažili napravit.

Vybral jsem si mohutný terénní Chevrolet 4×4. Byl celý opletený chromovanými trubkami a měl velká, hrubými plášti obutá kola. Doufal jsem, že ty ochranné trubky vydrží opravdu to, na co vypadají.

„Budeš řídit, příteli,“ vytrhl jsem dveře, které řidič chevroletu panicky zamkl, když viděl, jak se k němu ženu. Ulicí zaduněl samopal a rozježděný sníh kolem auta začal stříkat do výšky. Vypadalo to v oranžovém světle výbojek docela efektně.

„To je jako nějaký film, vole?!“ Řidičovi bylo sotva devatenáct a při pohledu na meč v mé ruce mu oči (na rozdíl od předchozího strachu) zasvítily vzrušením.

„Ne jako. Jed’!“ zašklebil jsem se. – Typický příslušník zlaté mládeže v kovbojských botách s řetízky, s náušnicí a divoce nataženými vlasy. – Jinak docela sympaták.

Mladík zaklapal nějakými páčkami na složité palubní desce, vrnící motor zakašlal a hned nato se rozburácel jako něco na veřejných silnicích naprosto nepřipustného.

„Pětilitr,“ zašklebil se pro změnu řidič na mě, „a zapnul jsem radši všechny karburátory.“ Pustil spojku a zvenku se ozvalo vytí, jak se všechna čtyři kola chevroletu prořízla sněhem do asfaltu; vířící břečka nás úplně zahalila a auto vyrazilo se zrychlením, které bych u takového kolosu nečekal ani po předchozích řidičových slovech.

Kulka prolétla napříč kabinou a vyrazila obě boční okénka. Řidičovi poskočil ohryzek, ale vzápětí si proti hučícímu vzduchu tvrdácky narazil černé brýle. Rozbitými okny se dovnitř spolu s vichřicí vevalilo kvílení snad všech policejních sirén, co jich v Praze je.

Vyklonil jsem se a několikrát vystřelil na pronásledovatele.

Jednomu policejnímu autu, které se nás chystalo z boční uličky zablokovat, jsem trojrannou dávkou prostřílel motor – poskočilo, zakouřilo se z něj a pokleklo na ráfky.

„Uau! To je ale Čikágo, vole!“ zavýskl řidič a v hlase mu bublala nefalšovaná radost.

V jednom okamžiku, kdy nemusel zběsile kroutit volantem (ovládal své auto bravurně – a když zrovna ne, tak na nějakém odřeném plechu mu moc nezáleželo), natáhl ruku:

„Jinak, vole, menuju se Kadel, ale říkají mi Sekáč.“

„Těší mě – Richard Adolf,“ slušně jsem nabízenou ruku stiskl.

Kadel se příkrčil, jak po autě zabubnovala další dávka. „Drsňáci!“ mlaskl uznale a sundal si brýle, protože lampy k okraji města řídly.

Před výjezdem na dálnici byl několika silnými reflektory nasvícený policejní zátaras.

„Radši se připoutej, Ádo,“ řekl Kadel a zapřel se rukama o volant.

„Určitě tam mají položený ostnatý pás,“ varoval jsem ho.

„Klid, vole. Já zase určitě mám soutěžácký průrazuvzdorný pneušky. Originál DUNLOP EXTREM – jedna za patnáct litrů.“

Zmlkl jsem a se zájmem očekával ten mnohočetný konflikt zájmů, který se k nám blížil rychlostí sto čtyřiceti kilometrů v hodině.

Ohlušující rána mi málem utrhla uši, přetěžký chevrolet v záplavě jisker nadskočil, policejní vozy se rozlétly jako dětská autíčka a před námi byla prázdná dálnice. Omámení policisté po nás nestihli ani prásknout.

„Dunlop umí!“ pochválil si pneumatiky Sekáč Kadel a vytočil burácející motor skoro na sto osmdesát – než přeřadil na pětku.

* * *

„Zkus to, prosím, ještě trochu rychleji,“ požádal jsem Kadla a současně vypálil po přibližujících se světlometech pronásledovatelů.

„Jasnačka, vole,“ nakrčil se Sekáč nad volantem a zase zacvakal nějakými páčkami. Motor přestal burácet a začal divoce ryčet. Všechna kola (i v té rychlosti!) na mokřých, do sněhu vyježděných pruzích asfaltu několikrát proklouzla.

„Kompresor, vole! – Pumpuje to tam vodík; forsáž jako ve filmu, vole!“ Rázem jsme jeli dvě stě šedesát. Sekáč rozsvítil všechna

světla, co jich na rampě vpředu a na střeše bylo, a tak jsme se nocí hnali jako zářící meteor.

Při předjíždění ostatních účastníků auto na vrstvě sněhu v rychlých pruzích ukrutně plavalo. Vlasy mi začínaly kudrnatět hrůzou – i mně! Kdybych aspoň řídil... Ale takhle jako spolujezdec!

„Palba, vole, co?!“ rozchechtal se Kadel, když větrná smršť, způsobená naším průjezdem, smetla ze silnice nějakou malou dodávku – z našeho pohledu se zdálo, že stojí.

Světla pronásledovatelů se drží asi kilometr za námi od té doby, co nám došel vodík, už se zase pomalu dotahují.

To věčné ‚vole‘ mi na Kadlovi začínalo vadit. „A kam vlastně jedem, vole? Do Německa?“

„Uvidíme,“ odpověděl jsem, a právě v tu chvíli se tenká světlá čára kdesi na hranici rozlišovacích schopností mého zraku proměnila na převrácený kamion, blokuující všechny tři pruhy našeho směru Plzeňské dálnice.

„Brzdi, vole!!!“ zařval jsem a zapřel se rukama o palubní desku.

Těsně před kamionem jsme jeli už jen sto čtyřicet. Kadel strhl řízení, chevrolet prorazil svodidla, přelétl škarpu a začal se smýkat po poli. Takový randál jsem nezažil, ani když na slavnosti před rytířským turnajem opilý lord Leif Leifsson upadl na schodech a strhl sebou všech svých dvanáct vazalů – a to všichni byli v brnění.

Přestože mi obraz vnitřku auta před očima kmital a vibroval jako televizní obrazovka se zničenou synchronizací, postřehl jsem, jak se díky těm strašlivým otřesům vyšroubovávají šrouby z čalounění. Pak mi do obličeje explodoval airbag.

* * *

Ticho mi připadalo jako něco neuvěřitelného. Dýkou jsem probodl oba vzduchové vaky – nějak se zapomněly vyfouknout samy; ten můj mi nepříjemně lnul k obličeji.

Kadel byl silně otřesen – z nosu a uší mu tekla krev „Bzzz, vzzz,“ vrčel a dělal rukou, jako když přistává letadlo.

Když se kolem nás přehnala hřmící koule sněhu a vířící zmrzlé hlíny, a vzápětí druhá zastavila nedaleko od chevroletu, rozepnul jsem si pásy. Pronásledovatelé se bržděním nezabývali a rovnou v té

zběsilé rychlosti vlétli do pole. Hluboké brázdy po maskách jejich aut lemovala ulámaná kola a vytrhané kouřící chladiče.

První z aut zastavilo pěkný kus před námi; to druhé, jak už jsem řekl, nějakých čtyřicet metrů vedle.

Lovci stříleli, ještě než k tomu zastavení došlo. Přiznávám, trochu mě to překvapilo – ten neuvěřitelně dynamický jev automobilů, rozdírajících se v mnohametrových gejzírech sněhu o zmrzlé pole – na několik sekund mne to docela uchvátilo.

Blábolící Kadel přestal blábolit, odněkud vytáhl automatickou pětačtyřicetku Colt M1A1 a vyprázdnil do dýmajícího a syčícího vaku vedle nás zásobník.

Poslední lovecký pomocník to schytl do krku – omotal se kolem právě otevřených dveří a hlava mu ulétla jako balónek. Já jsem – na rozdíl od Kadla – před střelbou zaujal poněkud výhodnější pozici – pod chevroletem. Ještě než se tak stalo, stékal Kadlův obličej i s polovinou napomádovaného účesu po rozpraskaném předním skle našeho terénního auta – Lovci (jako ostatně každý) nemají rádi, když se po nich střílí.

To auto zapíchnuté nedaleko nás řídil Svallbard, prastarý sukovitý chlap s vlčím výrazem a krutýma očima. Sejmul jsem ho těsně po tom, co výstřelem z dlouhého revolveru zabil Sekáče.

Druhý Lovec zalehl za trosku motoru a tiskl mě k zemi velmi přesnou palbou ze samopalu.

To, že krýt se pod chevroletem nebyl až tak nejlepší nápad, jsem zjistil, když mi tenký řetěz s odporným zasvištěním obtočil zápěstí ruky s pistolí. Byl sice tenký, ale zato stříbrný

Z ruky se mi zakouřilo, nějaká noha mi vykopla čezetu, a pak mne Ammyl z pod auta vytáhl jako lišku z nory. Nabral jsem ho pěští do žaludku. Bylo to marné, asi jako mlátit do železobetonové zdi. Škulbl řetězem, až mi bolestí podklesla kolena, a bleskově mi ho obtočil i kolem druhého zápěstí. Kráječ Ottis mi z pod kabátu vyškubl meč a Jolkin mi vedle řetězu zacvakl stříbrná pouta. Slizoun Salazar mě nakopl do břicha a když jsem padl do sněhu, dupal po mně jako šílenec.

„Dost, Salazare!“ z Ammylova téměř mazlivého hlasu na mne šel čirý děs. Cítil jsem zápach z vlastního škvařícího se masa a boles-

tí jsem nemohl přemýšlet. Ammyl pokračoval tak, abych nepřeslechl ani slovo:

„Pan Azzopardi nám za živého upíra, a konkrétně za tohoto živého upíra, slíbil docela zajímavou částku... Vlastně tu nejzajímavější. Na chov říkal, pamatuješ, Salazare? Ano?!“ poslední slovo šlehlo jako bič. „Takže, máme-li tu možnost, bylo by mrzuté ho poškodit, Slizoun!“ Salazar se ve svých rozedraných šatech celý schoulil – protestovat proti tomu urážlivému jménu ho ani nenapadlo. Já pozoroval nízké černé nebe, z kterého se snášely sněhové vločky, a přemýšlel jsem, proč někdo, kdo má osobní majetek určité přesahující sto milionů dolarů, prahne ještě po dalších a dalších penězích. Stejně už neexistuje nic, co by si nemohl koupit.

„Hezky vstaň, musíme najít auto,“ Ammyl škubl za řetěz. „Jolkine...?!“ otočil hlavu.

„Ano, Ammyle?“ Na Jolkina Lovec lebek promluvil rusky. On mu přesto odpověděl standardní angličtinou – svým rodným jazykem si na strašného Lovce s copem promluvit netroufl.

Toto vše se odehrálo během několika minut. A protože havárie a přestřelka neunikla pozornosti policistů, kupících se kolem převráceného kamionu, právě na nás namířili reflektor a začal se rozléhat chraplavý hlas zdeformovaný ampliónem:

„Odhodte zbraně a s rukama nad hlavou pomalu přejděte k silnici!“ Do tolika hlavní jsem se naposledy díval za světové války.

Jolkin od Ammyla převzal můj řetěz, Ammyl sáhl k opasku a vytáhl velký lesklý odznak:

„My ef-bí-áj,“ zařval lámanou češtinou. Odznak se za leskl ve světle dalších reflektorů, které na nás policie ve stále hojnějším počtu zaměřovala. „My chytit bestie multi-killer...vrah!“ ukázal na mě. „Plzeňská Kat, Západočeská Řezník!“

Mezi policisty, kryjícími se za kapotami vozů, to zahučelo. Tak Ammyl byl tím, kdo na mne tehdy v Plzni vypsál odměnu; byl tedy i tím, kdo zjevně pod falešným členstvím v FBI spolupracoval s policií – a bohužel se o něčem takovém vědělo asi i v širokých policejních kruzích.

Takže, než si to policisté stačili vysílačkou ověřit, povolili nám, abychom k nim pomalu došli. Pozornost uniformovaných mužů se z

ostražitě změnila spíš na zvědavou – a snad i trochu okouzlenou. Jak by také ne, při spatření pravých zámořských tvrděáků – a v neposlední řadě i novinami proslaveného Západočeského Řezníka (tedy mě). Přestávali se krýt, vstávali, skláněli hlavně krátkých samopalů a brokovnic, schovávali (jistě velmi ledově) pistole do pouzder. A tak tedy Lovcům povolili, aby se přiblížili k silnici. A to i se zbraněmi.

* * *

Došli jsme na deset metrů – zřetelně jsem slyšel suché praskání ve sluchátku autovysílačky.

„Teď,“ řekl polohlasem Ammyl a další minuta utonula v brutální smršti kulek, která semlela policisty na kouřící hromady masa.

V ledovém vzduchu se vznášela krev rozprášená v mrznoucí aerosol, pára stoupající z potrhanych těl a pomalu sedající mlha z chladnoucích zplodin střelného prachu.

„Voní tu jídlo, co, upíre!“ roztáhl Ammyl rty v ošklivém úsměvu.

Já sice policii v lásce zrovna nemám; také už jsem v životě pár uniforem poslal k čertu, ale jenom, když po mně, podplaceni Lovci, policisté šli. Takovéhle zbytečné masakrování... Lovci by se k nějakému autu v klidu a pohodě proboxovali – nic z toho, co s sebou policisté měli, je nemohlo zastavit.

„Á, propos, Jolkine, skoč mi pro tu věc, co s ní tady náš host – Západočeský Řezník,“ zasmál se Ammyl, „odpravil chudáky Hůlku a Svallbarda. Also los, los!“ štěkl německy.

Thlustý Jolkin mu podal můj řetěz a odklusal jako psík. Ostatní Lovci zatím dobýjeli raněné policisty. Suché rány jejich zbraní zněly jako tečky.

A pak už utichlo veškeré sténání a jen převrácený kamion vedle nás občas zarachotila poposkočil, jak do něj z druhé strany narazilo nějaké zoufale brzdicí auto.

Udýchaný a celý pokrytý sněhem, se Jolkin vrátil, mou čezetu v natažené ruce. Stáli jsme po kotníky v mrznoucí krvi a Ammyl si zbraň nerušeně prohlížel. Vytáhl mi z kapsy zásobník:

„Titanové střely, tak proto... hm... Pěkná věc, upíre,“ vystřelil do mrtvolý policisty u svých nohou, „a dokonce elektronický tlu-

mič!“ okomentoval tiché pufnutí. „Upíři nám rostou.“ Otočil se a schoval zbraň za opasek v záři posledního nerozbitého reflektoru byly jeho bleskové pohyby ladné jako u nějaké baletky: „Ottisi, vezmi, prosím tě, tenhle vůz,“ kývl k policejními barvami pomalovanému BMW s nápisem ‚DÁLNIČNÍ HLÍDKA‘ na dveřích, „a chtěl jsem tě požádat, zda bys nemohl řídit.“

„Jistě, Ammyle,“ téměř obřadně sklonil hlavu malý ramenatý Ottis.

„Tak nasedat, pánové,“ zatleskal Lovec lebek a škulbl řetězem. Exploze bolesti v mých zápěstích snad musela být i slyšet.

„Až po vás, příteli,“ otevřel Ammyl zadní dveře BMW a přinutil mne usednout mezi sebe a Salazara.

Ta šroubovaná mluva snad měla znamenat, že Lovec lebek – šťastný a sám se sebou spokojený Lovec lebek žertuje.

Brrr!

* * *

Projeli jsme mezerou v rozbitých svodidlech půlících dálnici a s houkající sirénou vyrazili zpátky na Prahu.

Lovec lebek si pohvizdoval Mozartovu Burlesku. Všemi policejními zátarasy jsme se protáhli bez sebemenších problémů – zastavili nás jenom na tom prvním, a tam stačila Ammylova historka o FBI a Ottisův převlek, skládající se ze zelené bundy od uniformy a placaté policejní čepice.

Ještě nám slíbili, že nás nahlásí na všech kontrolách až do Prahy, abychom se nemuseli zdržovat zastavováním, a salutovali, dokud jsme nebyli z dohledu. Lovci se chechtali snad dvacet kilometrů. – Já jenom skřípal zuby – Ammyl mi opíral o bok, těsně pod koncem neprůstřelné vesty, revolver: „Stříbro, upíre, a piš si, že tě ta rána určitě nezabije.“ Z té reálně možné (obludné!, hrozná!!, děsivá!!!) bolesti jsem prostě měl obyčejnou, zbabělou, smrtelnou hrůzu.

Prohučeli jsme okrajem Prahy a Ottis vypnul maják. Podle velkých zelených návěstí jsme mířili na Brněnskou výpadovku.

* * *

Díval jsem se z okna do sněhem obílené tmy a přes Salazarův oteklý profil sledoval černou masu stromů ubíhající vzad. Bylo mi hrozně – před několika hodinami jsem jel přesně tudy – v opačném směru, naplněn radostí, jaký jsem našel v myslivně pana Votočka nádherný, osamělý úkryt.

Minuli jsme sjezd k poslední benzinové pumpě, a pak už nás čekaly rozsáhlé lesy Vysočiny.

Ottis u volantu pečlivě dodržoval předepsanou stotřícítku – obyčejná dálniční hlídka na lovu nočních závodníků a opilců. V autě bylo teplo, nazelenalý přísvit palubní desky se matně odrážel na sklech a poničený Salazar se opíral o dveře a tlumeně chrápal.

„Kam mě vlastně vezete?“ zkusil jsem zapříst hovor, abych nemusel myslet na bolest tepající a pulzující v zápěstích, a na ještě snad horší pocit, který už se ani bolestí nazvat nedá: Klára, Pumlíč, svoboda, Formule sedmého zubu, smrt, život...

„Mlč, upíre!“ Ammyl dvakrát a naprosto brutálně pomalu a na dlouho – zakroutil svým řetězem. Měl jsem pocit, že mi uhořely ruce. Ze zápěstí mi zasyčely praménky dýmu: to se propálily čerstvé puchýře. Ammyl přesně věděl, co mi to jeho kroucení dělá – se zájmem pozoroval, jak se tvářím a usmíval se.

Tak jsem krátké červené zablesknutí v lese po levé straně auta spatřil jenom já.

V místě, kde jsem koutkem oka vnímal Ottisovu hlavu, se najednou udělalo nepřírozené prázdno. Ostrá kovová rána, a BMW se naplnilo tenkým kvičením vzduchu levé boční okénko pokryla síť prasklin, lemujících otvor veliký jako česká kovová desetikoruna.

Jolkin, sedící vedle Ottisova bezhlavého těla, začal řvát bolestí. Pochopil jsem, že bílé štěpinky, zasekané hluboko v jeho očích a obličejí, jsou jako žiletky ostré úlomky Ottisovy lebky.

Ottisova mrtvola se několikrát zašklubala a padla na volant.

BMW začalo neztenčenou rychlostí sjíždět ke straně. Blatníky se zakously do sněhu, nakupeného u svodidel.

„Co to, do prdele...!!!“ Salazar se probral, když už se Ammyl snažil přes bezhlavého Ottise dosáhnout na volant.

Vůz se mu vyrovnat nepodařilo. Právě přední kolo nadskočilo po zmrzlých hroudách, volant se divoce roztočil, těžké BMW se

nádherným saltem převrátilo na střechu a v ohlušujícím randálu a fontánách sněhu (a jisker z odíraného kovu) se začalo mlátit mezi svodidly.

Skončili jsme na střeše daleko v poli.

„Salazare? Jolkine?“ Ammylovi se ani netrásl hlas. Právě před několika sekundami proběhla moje druhá vražedná havárie během pouhé hodiny a půl – to je rekord.

Ozvalo se hluboké vrzání a celé auto se začalo pohybovat. To Lovec lebek vyboulil střechu, která se na nás nepříjemně namáčkla. Nic nedbal, že auto právě na té střeše leží a že tak vlastně celý dvou-tunový kolos zvedá.

S mým řetězem v ruce se vyplazil ven, vytáhl mne a vtiskl mi hlavu až do tvrdého přemrzlého sněhu pod čerstvým prašanem:

„Nějaký sráč po nás střílí, upíre. Jaký sráč, upíre...?! Jaký zasraný sráč...!? Co o tom víš, upíre?!“ vztekle, jako nějaký obludný ještěr, mi syčel do ucha. Z jeho slov čísel smrt. Ležel vedle mne, čezetu v ruce, můj řetěz v druhé a kroutil s ním tak, že jsem bolestí omdléval.

„Tak kurva, Salazare! Jolkine!“ zařval Ammyl. To bylo poprvé, co jsem slyšel, že nad svým medovým hlasem ztratil kontrolu.

„Nevidím, Ammyle. Já neřídím!“ ozval se zoufalý Jolkinův hlas a tlustý Lovec se v praštění pantů vytržených z karoserie vyvalil z trosek BMW. A postavil se.

Proti bílému pozadí zasněžené louky pod lesem na opačné straně dálnice musel být i v té tmě viditelný na půl kilometru.

Něco tak krátce syklo, ozvala se rána, jako když plnou silou praštíte perlíkem do kovadliny, a najednou bylo onu louku za Jolkinovými zády vidět i skrz jeho hrudník. – Spíš místem, kde míval hrudník.

„Kurva!“ zaklel Ammyl a v hlase měl něco... Ne, strach to nebyl, spíš údiv

„Vím, kde ten hajzl je,“ zašeptal zpoza převráceného BMW Salazarův hlas. Zadní kolo auta, trčící k černému nebi, se konečně přestalo točit.

„To je snad poprvé, co tě rád slyším, Salazare,“ z Ammylova hlasu se tentokrát zřetelně ozvala úleva. „Vem si Ottisův samopal a

zkus toho hajzla přinutit, aby se pohnul, já ho sejmu tady přítelovou pistolí. A dávej bacha – ten parchant má něco tak neuvěřitelného jako protitankovou pušku!“

Ozvalo se zařinčení a drhnutí skla po plechu, a Salazar začal krátkými dávkami ostřelovat nedaleký cíp lesa. Vždy vypálil pět ran a přesmekl se na jiné místo.

Když kolem bez povšimnutí prohučel obrovský tahač s chromovaným nápisem MACK na kapotě, znovu roztřálo vzduch to ostré zasyknutí a BMW pod nárazem těžkého projektilu nadskočilo. Místo, kde střela rozervalo plech, krátce zasvítilo hořícím lakem.

„To víš, na to tady zrovna čekám!“ ze Salazarova hlasu radost a pýcha nad vlastní „úskočností“ přímo čísel.

K místu, odkud střílel onen tajemný odstřelovač, to bylo necelých sedmdesát metrů – Salazarovy kulky ho musely pěkně tísnit. Ottisův samopal byl starý americký Thompson .45 s dlouhou hlavní – zbraň, která na sedmdesát metrů prostřelí i půl metru tlustý dub. – Natož nějaký třiceticentimetrový smrk.

Přestože mi Ammyl zarazil obličej do sněhu, vytočil jsem oko a mohl tak sledovat, co se děje.

Mezi stromy, z nichž Salazarovy dávky otloukaly kůru, se právě mihl stín.

Ammyl, doposud napjatě ležící vedle mě, rychle třikrát za sebou stiskl spoušť. Výstřely nebylo se zapnutým tlumičem slyšet – slyšet zato bylo, a to zcela zřetelně, jak titanové kulky štípají dřevo stromů. Tedy doufal jsem, že dřevo, alespoň nebyl slyšet žádný výkřik.

Střelec v lese měl tolik soudnosti, že palbu neopětoval. Přestože výstřel, kterým zabil Ottise za volantem rychle jedoucího vozu, byl opravdu bravurní, podle toho, jak se před okamžikem stín mezi stromy „míhal“ pomalu, to byl pouze obyčejný člověk.

Salazar se za převráceným autem postavil a dlouhou dávkou začal kropit les.

„Víc vlevo!“ křikl Ammyl, poklekl a pálil ránu za ranou.

Pak se úplně z druhé strany lesa ozvalo rachocení dalšího samopalu. Kulky praskavě přeběhly po podvozku BMW a z prostřelené nádrže zabublala nafta.

„Do pr...!“ nestačil ani zaklít Salazar, když ho kulky nabraly a mrštily jím přes auto.

V tom okamžiku jsem začal jednat já. Zvuk toho nového samopalů na scéně bych poznal mezi tisíci – a kdo tady asi tak mohl střílet z mého oblíbeného mini uzi.

Ammyl, soustředěný nejprve na odstřelovače a nyní rychle přeorientovávající palbu na ohýnek, zářící u hlavně samopalů na opačné straně, na mne poněkud pozapomněl.

Přes omračující bolest rozdírající zápěstí jsem si poručil, že to vlastně není tak hrozné – sevřel jsem spoutané ruce a jako kladivem jimi udeřil Ammyla do hlavy – ze všech sil.

Na to, že jsem do úderu opravdu vložil celou svou současnou sílu, byl pouhopouhý dvacet centimetrový odskok Ammylovy hlavy opravdu až hrozivě chabý. Podíval se na mne spíš překvapeně – určitě mě to bolelo víc než jeho. Ale svému účelu to posloužilo: jak se ke mně otočil, rozhrnul se mu oděv na hrudi – a volící kolečko na malém ruském granátu od Krysy Rollse bylo nastaveno na zpoždění jedné vteřiny už dobře osm desetin. Vrazil jsem Ammylovi granát do výstřihu a skočil mu na záda.

„Teď se ukaž, ty...!“ poslední slovo se ztratilo v explozi, při které mne pojal pocit, jaký musí zakoušet artista, kterého pro pobavení diváctva střílejí kanónem do břicha, akorát, že mně nějaký nedouk to dělo naládoval ostrým nábojem.

15

Ležím zabalený v tlustých peřinách na starodávně vyřezávané posteli a vedle mě na židli sedí Klára.

V nízké místnosti se roztahuje přítomný pozdního zimního odpoledne a vládne příjemné teplo; voní dřevo a někde mimo mé zorné pole právě Pumlíč řekl: „Huh! Gá gá!“

„Kláro?“ zkusil jsem promluvit. Docela mě překvapilo, že to jde. To Klára mě překvapila ještě o něco víc: vyskočila jako na pru-

žině (je mi až hloupé o tom psát) a začala mě objímat a plakat a líbat... Takové to „návrat ztraceného syna“.

„Adolfe, Dolfiku... Františku! Franto! Probral se, on se probral!“ vystřídala nepochopitelně jména – to druhé vykřikla za sebe; stále mě hladila po vlasech a v očích jí svítily ty hvězdičky. Do místnosti vdupal... ale samozřejmě, kdo jiný:

„Rád vás vidím, pane Votočku,“ napřáhl jsem ruku, ale moc mi to nešlo.

„Že vy mě – ale já vás! Adolfe! Nebýt vaší paní, tak už jsem domlouval místo s hrobníkem!“ Pan Votoček měl zavázanou dlaň levé a rameno pravé ruky – někdo mu ji pověsil na šátek.

„Musím se najíst, Kláro,“ řekl jsem, „ihned. Ty ruce...,“ podíval jsem se na místa, kde mi zápěstí ještě nedávno obepínala stříbrná pouta. Stočil jsem oči k panu Votočkovi, kterému do obličeje vstoupil takový zvláštní výraz. Vousatý muž se otočil, oddusal, a ještě než jsem stačil cokoli říct, opět přidusal – v košíku dva dobře osmikilové králíky.

„Jinak se jmenuju František, lorde Richarde,“ odmlčel se. „Předevčírem večer, když sem vaše žena přiběhla a nebyla po tom patnáctikilometrovém běhu ani udejchaná, a hned do mě začala přechovávat nějaký zvěsti o tom, že její muž – jako vy, jste ve smrtelném nebezpečí, nebral jsem ji moc vážně. Tak položila Pumlíče na stůl, chytla mě za ruku a zeptala se: ‚Věříte na upíry, pane lesníku?‘“ pokusil se svým bručivým barytonem napodobit Klářin zvonivý hlas. „Nejdřív jsem se smál... No a pak mi tu ruku zmáčkla. Ne, tohle nemám od ní!“ burácivě se zasmál a zamával obvázanou dlaní, „ale od té chvíle radši věřím na upíry. No,“ položil králíky na zem, „myslím, že bysme se s Pumlíčkem měli podívat, jak nám hořej kamna.“

„Ještě si půjčím skleničky, prosím,“ řekla Klára tak nějak ostýchavě. – Lesník měl na ruce, zavěšené na pásce (těsně nad klouby), čtyři dlouhé, tenké, ale velmi tmavé modřiny. Jako od nějakých velmi vychrtlých prstů.

A pak jsme jedli. Většinou tedy jen já – a pak jsem opět spal.

* * *

Když jsem se za dva dny probudil podruhé, byl zase večer. Vyskočil jsem z postele – tedy pokusil se vyskočit. Klouby a čerstvě srostlé kosti si na svou dřívější pružnost budou muset chvílku zvykat. A že jich bylo.

Po koupeli – voda se ohřívala v nádherném starodávném kotli, pod kterým se topilo poleny – se mi hýbalo mnohem lépe.

Oblékl jsem se do pečlivě vypraných a pozašíváných šatů a usedl ke stárím zčernalému stolu v nízké světnici, s hicující kachlovou pecí v rohu. Dřevo popraskávalo žárem, ve vzduchu voněl dýmkový tabák a svazečky sušeného koření, visící na trámech pod stropem, a venku za malými dvojíty okny se rychle stmívalo.

„Česnek sem hodil do kůlny,“ řekl s nejistým úsměvem František, sedící u stolu na hrubé, léty vyhlazené židli, když spatřil směr mého pohledu.

„To nebylo potřeba, pane Františku, je to dávno překonaná pověra,“ usmál jsem co nejsrdečněji: „Připomíná mi to tady dětství, úplně neuvěřitelně... Takhle to vonělo v rodném domě mé chůvy – i ta pára z koupelny – oni ale měli... teď se tomu říká sauna,“ snažil jsem se navázat co nejlidštější a nejpřátelštější kontakt. Ono sedět u stolu se dvěma lidmi, co možná jsou upíry..., opravdovými upíry... Po těch domáckých slovech se lesník viditelně uvolnil. Klára seděla na lavici zády k oknu, nohy pohodlně natažené na židli naproti, pod zadkem polštář, a na klíně chovala spícího Pumlíče.

„Myslím, že vy dva byste mi měli o něčem vyprávět. Třeba jak se jeden člověk dostal z dálnice do postele v jedné krásné hájovně,“ řekl jsem.

„Hmmm,“ František se odmlčel – zapaloval si hnědou porcelánovou dýmku a mohutně u toho bafal. Ruku v pásce už neměl a baskuli obvazu na druhé nahradil decentní pásek gázy, obtáčeující dlaň. Hodil sirku do popelníku, vzal mne za paži a vyhrnul mi rukáv: „To je neuvěřitelný,“ zakroutil hlavou, „tehdy v noci vám lezly kosti, včera ráno tam byly ještě aspoň jizvy, a teď...“ bedlivě si prohlížel proužek jenom o odstín světlejší pokožky, na které už rostly i chloupky.

„Takže jo,“ stáhl mi rukáv nazpátek a vypustil mračno voňavého dýmu: „Jak jsem říkal, nejdřív jsem Klárce nevěřil ani slovo – myslel

jsem, že jí z té zimy venku a ze strachu o kluka trochu přeskočilo,“ výmluvně si poklepal na spánek, „no, pak mi zmáčkla tu ruku, a tak jsem teda zapnul rádio...“

„Nejdřív mu řekni, žes byl voják, Franto, takhle si bude myslet, že sis pustil nějaký písničky z luhů a hájů,“ skočila mu Klára do řeči.

„Pravda. Mám starší armádní vysílačku – paragánskou, dalekosahovou širokopásmovku. Tak jsem si naladil pražský policajty – co mi Klára říkala vo tom hotelu, tak by to tam mělo jenom vřít. A taky že jo,“ ukázal na mne troubelí dýmky. „To už jste museli bejt chvíli pryč, protože měli přepočítaný mrtvolý. Pětatřicet plus jedna divná bez hlavy, plus jedna přebytečná, ještě divnější hlava – zohavená říkali.“

„Hůlka a Masařka,“ kývl jsem.

„Takže jsem si přeladil na dopravníky. Tam se zrovna bavili o těch bouračkách na křižovatkách, a že je půl Prahy rozstřílený ze samopalů – dvacet policajtů prej hodinu a půl běhalo, jenom aby škody obhlédli! Vpadnul jim do toho nějaký pěšák, že se zase střílí, a za chvíli další, že nějaký šílenec v terénním chevroletu prorazil zátaras směrem na Plzeň. Moment...,“ zvedl se lesník a za okamžik se vrátil s lahví PILSNER URQUELL, „když o tomhle městě mluvím, vždycky dostanu žízeň!“, zasmál se a pivo mu zakloktalo v krku.

„Tááák,“ utřel si vousy. „Potom hned následovalo druhý hlášení od toho samýho zátarasu o dvou velkejch německejch bourácích, který se ženou za tím chevroletem. Pak se chvíli nic nedělo, sem tam nějaká obyčejná bouračka a pravidelný hlášení od hlídek, který jely za váma a naproti vám. I to přestalo, a další zpráva byla – až za hodně dlouho – že někdo na dálnici pozabíjel dvanáct dopravníků. To začali všichni policajti šilet. Pak, z toho zajímavýho, hlásili už jenom auto, v kterým měli sedět chlapi z americkýho FBI, a který prej ve spolupráci s českou dálniční hlídkou chytli nějakýho masovýho vraha tak aby je všichni na zátarasech nechali projet. Klára mi řekla, že za toho vraha vydávají prej vás...“

„Už mi sakra tykejte, Františku!“

„...dobře, díky, je mi ctí, lorde...“ vstal a podal mi obřadně ruku, „...ééé, že za toho vraha teda vydávají prej tebe, Adolfe. Dál mi

řekla, že tě ty chlapi určitě držej násilím, protože prej bys s nima dobrovolně nikdy nejel, a že tě vezou na Východ. Tak jsem vzal motorový sáně, za ně vlekl, na půdě za trámem flintu a jeli jsme se s Klárou podívat k dálnici – kdyby měla tvoje paní pravdu, tak jste museli jet kolem. Pumlíč spal jako dřevo, tak co...“

„Co to bylo za flintu?“ zarazil jsem ho.

„No vona eště je, počkej moment,“ odešel někam dozadu a vrátil se s krátkou, velmi odřenou celokovovou puškou – měla oprýskaný infradalekohled, dvounohou opěrku pod hlavní, úst'ovou brzdu s tlumičem ohně a obrovskou ráží – něco takového jsem ještě neviděl.

„Říkal jsem, že sem byl voják?“ pohladil si František vousy. „Přesněji v Legii – v Africký válce.“

Hvízdl jsem překvapením. Legie, potomek francouzské Cizinecké legie, je už dobře patnáct let nejtvrďší vojenský útvar v současném světě. Zabijáci v prvních liniích válek, z nichž nejhorší je právě ta nekonečná Africká. Vojáci, držící nápor afrických žoldáků, sami ještě krutější než domorodci.

„Ranili mě – mám železný koleno a to dál v botě je převážně taky protéza – proto tak dupám,“ usmál se a znovu si pohladil vousy – byl kolem něj najednou jakýsi opar hrdinství: Legie nemívá vysloužilce. Pro takhle těžce raněného má jeho bratr (tak si v Legii říkají) jenom kulku z milosti. To, že ho zachránili, znamenalo, že pan František Votoček musel být svého času v Legii opravdu mimořádná osobnost.

„Takže pak už jsem nemoh chodit moc rychle, natož běhat, tak jsem si vzal starou protitankovou pušku, trochu ji poupravil,“ zat'ukal dýmkou na hrozivou zbraň, „a střílel ty parchanty na dálku... No a už dobře osm let jsem zase doma. Tady,“ zat'ukal tentokrát do stolu.

„Na ty chlapy, co mě vezli, by obyčejná protitanková – natož zkrácená!, puška nestačila...,“ zakroutil jsem hlavou.

„Ale jo, jenom musíš používat protipancéřový patrony do letectvého kanónu,“ pokrčil lesník rameny, „když mi Klárka řekla, že na toho jednoho v hotelu jí uzi nestačilo, pár jsem si jich k dálnici pro jistotu vzal...,“ na oko pyšně se poklepal na prsa: „To víš, starej voják – nic nesmíš ponechat náhodě, pokud to jde.“ Odmlčel se a nakrčil čelo: „Pak už se nestalo nic zajímavýho, u toho střílení na silnici

jsi nakonec byl. Chytnul jsem dvě pecky vod toho chlapa s thompsonem – našťestí mě jenom lízly – a to je celý. Teď bys moh třeba ty něco povídat mně – jestli teda můžeš, myslel jsem,“ řekl jedním dechem, „třeba jak je to s těma chlapama, co tě honěj...,“ významně zmlkl.

Nic neříci by bylo neslušné, a stejně už toho věděl tolik... Přestože jsem mu docela důvěřoval (kdo by ne, po tom, co pro mě udělal), tak onen nával absolutního... nevím, jak ten pocit popsat, ale přesně nával toho, co ve mně vzbudil Leszek nebo Klára – tak ten jsem tentokrát nepocítil. Ale to nevadí – starý legionář byl prostě poznamenaný, tak trochu jako já, přitom úplně jinak – a takoví lidé se přes vzájemnou úctu a opravdu i velkou náklonnost nikdy navzájem neotvírají. To už je znak člověka, který viděl a sám způsobil mnoho, mnoho smrti.

Vyprávěl jsem tedy o Azzopardovi a o těch věcech kolem; jakmile se František v hloubi duše smířil s tím, že upíři existují, alchymisté, měníci živé lidi na válečné stroje, už ho nepřekvapili.

„To by se sakra hodilo chlapům v Africe,“ posteskl si.

„Obávám se, že každý předělaný za to krutě zaplatí. Já sice nejsem žádný dobrák, natož lidumil, ale oni jsou opravdové bestie – všichni bez výjimky. A bojím se, že přesně to s sebou přeměna v Lovce nese.“

„Nic není bez chyby. A stejně jim to nakonec bylo houby platný,“ nakrabatil lesník čelo, hned se zas spokojeně zakřenil: „To mi vrtalo hlavou, že sem nemoh‘ skoro spát. – Hlavně ten chlap s copem, cos mu hodil granát za flígr a skočil mu na záda – díval jsem se na to flintou. Podle díry v hlíně – zmrzlý hlíně – z vás obou mělo zbejt trochu červený kaše naplácáný křížem přes Měsíc – ale ten copatej jenom neměl břicho... Ty jsi, když jsem tě sbíral, sice chřestil jako sešrotovanej žebříňák – to je fakt neuvěřitelný jak se hojíš,“ odbočil obdivně, „– odlítnuls‘ skoro dvacet metrů, a jak v tobě křupaly kosti, bylo slyšet po celým lese. A teď tu sedíš, pár dní potom, a seš jenom trochu bledej.“

Už jsem ho téměř neposlouchal – teprve když to řekl nahlas, s plnou silou mi došlo, že většina důležitých Lovců, které znám – jsem

znal, je po smrti. ‚Ten copatej neměl břicho...‘ ozývala se mi v uších stále dokola Františkova slova. Snad jen...

„Ten poslední chlap – kratičké vlasy, rozervaný, prostřílený oblek – měl toho thompsona; zastřelils‘ ho, Františku?“

„To byl ten druhej z vily a taky jedinej, co nás viděl vycházet z hotelovýho pokoje, že jo?“ řekla Klára.

„Slizoun. Starý slizký Slizoun Salazar...“ Z lesníkova provini-lého výrazu bylo zřetelně poznat, že starý slizký Slizoun Salazar opět uprchl.

„Nic si z toho nedělej,“ potlapkal jsem Františka po zdravé ruce, „nevím, jak to dělá – je na první pohled nejneschopnější ze všech významnějších Lovců. Každý ho někdo někam shodí, skopne, přejede, převálcuje, ale on se ze všeho dostane – to je snad to, čím budí strach. A také, že je vždy ten první, kdo tě najde – asi jenom proto ho Azzopard najímá znovu a znovu,“ otočil jsem se ke Kláře. „Mě natchytal nejen teď, ale minule také..., snad dá pokoj aspoň na čas – nejlíp zase na šedesát let!“

V hlavě mi stále pulzovalo a tepalo cosi jako pýcha, a cítil jsem se povzneseně: sám samotinký – dokonce se spoutanýma rukama! – jsem oddělal Ammyla Strašného.

„Jo,“ skočil mi do myšlenek František, „ty pr‘avý granáty jsou zajímavý – a dost dobrý, že vydržely tu petelici. Máš je tady schovaný ve sklepe. A posbíral jsem taky všechny kvéry, co jich tam bylo. A japonskej meč.“

„No výborně! Vlastně, nebyli tady policajti? Vždyť stopa po skútru musela mířit rovnou sem!“ napadlo mě.

„Vono krátce potom zase začalo pořádně chumelit za tu noc skoro metr. A než si někdo všiml, že ta hrouda sněhu v poli je převrácený auto, pche. A já na tom skútru tady po lese dost jezdím; stopy se křižujou a splétají, a u krmelce a pod posedem... To víš, že tady policajti byli – zeptat se, jestli jsem neslyšel nějaký střelení; tady seděli,“ v oblíbeném gestu zaťukal dýmkou do stolu. „Řek’ jsem jim, že jsem z války nahluchlej; že i když si chci pšouknout, tak si musím vzít naslouchátko... Pardón dámo!“

Z povinnosti jsem se zasmál.

Ještě chvíli jsme si povídali a šli brzo spát.

Rozhodl jsem, že v hájovně zůstaneme minimálně do jara. František rozhlásí po vesnici, že jsem syn jeho známého z války – American, který do klidu Vysočiny přijel se svou mladou rodinou psát knihu. Příslušné pasy pro sebe i pro Kláru jsem vyrobil pomocí ze Švýcarska dovezených polotovarů a padělatelské soupravy. – Pancéřový kufřík, nepočítám-li Pumlíče, bylo to jediné, co Klára z hotelového pokoje zachránila (sám jsem jí ho vrazil do ruky) .

Lovci, i kdyby nás ještě nějací hledali (a hlavně byli schopni nalézt), mohli asi těžko předpokládat, že zůstanu v zemi, kde mne málem dostali, a navíc pár kilometrů od místa, kde jsem jim byl vyfouknut. Podle zkušeností jsem se měl odsunout někam minimálně do Mexika.

* * *

Protože smlouvu na vedení účtu u Komerční banky jsem uzavřel na jiný pas, než na jaký jsem měl pronajaté auto a na jaký jsem se ubytoval v hotelu, kde mne Lovci vystopovali, fungovala moje platební karta bez problémů. Trochu jsem si změnil vizáž a snažil se vypadat tak, jak si asi český horal představuje začínajícího amerického spisovatele. Párkrát jsem na běžkách zajel do nejbližší vesnice (tři kilometry doleva od místa, kde v zatáčce na vyhrnutém parkovištiátku nechávají auta lidé, jdoucí k Votočkově hájence), nakupoval jsem v tamnější konzumu zeleninové konzervy, mluvil lámanou češtinou a srdečně se s místními lidmi (kteří se do obchodu natlačili jako na atrakci) smál, jak mi to nejde. Po třetí návštěvě už mě někteří z dálky zdravili, děti za mnou přestaly pobíhat a pokřikovat a jeden strýc mne pozval do hospůdky „U KRUTÁKA“ („Pod’ na pivo, spisovatel-skej!“ tahal mě za rukáv). Šel jsem a v zadýmané, krásně klidné a usedlé krčmě přednesl (svou lámanou češtinou) dlouhou a vypjatou řeč o škodlivosti alkoholu a vůbec jakéhokoli jídla a pití, které není konzumováno v předem pečlivě vytyčeném a kaloricky propočítaném harmonogramu. Zírali na mne s otevřenými ústy a po straně si tūkali na čelo (Jasnej americkej prdlouš!), ale vzali to, a já byl uchráněn od jejich neuvěřitelné pohostinnosti. Když jsem zahrál na

omláčené řinčivé banjo pár tklivých písniček z Divokého Západu; svorně se (česky) rozezpívali s sebou, a jeden z opilejších (říkej mi Jarrrouši, amerriikánskej,) se dokonce rozplakal a hučel mi do ucha, že to zpívám, jako bych na tom Divokým Západě „tu krrrásnou Marrion voprrravdu, ale voprrravdu viděl umírrrat.“

A já ji „voprrravdu“ viděl – to jsem mu ale neřekl. Dvakrát jsem byl v hospodě i s „panem domácím“ vždycky jsem ho vzal na záda a hnal se s ním lesem, až vítr hučel („Seš lepší než motorový sáně, Adolfe na to, že seš šlechtic.“). Takže, když jsem se ve vesnici zavedl, domluvil jsem si s majitelem hostince – panem Kříšťákem, že mi občas půjčí svou dodávku (proč né, když to řekneš předem a koupíš naftu).

Tak jsem se jednou domluvil a vyrazil do Prahy na velké nákupy.

* * *

Dokočíroval jsem prastaré omláčené mitsubishi do velkoměsta, kapsy plné seznamů, co mám koupit pro Pumlíče, pro Kláru, pro Františka, pro pana hostinského, pro pár strejců z hospody...

Vracel jsem se mrazivou nocí domů a auto, nebezpečně pokleslé v pérech, bylo narváno až po střechu.

Nejdůležitější bylo, co jsem já nakoupil pro Kláru. Když jsem to na skútru s vlekem odvozil do hájovny, byla toho kupa přes půl místnosti.

Byl totiž nejvyšší čas udělat z ní opravdového upíra: „To není jenom běhat po lese a pít krev srncům!“ zakřikl jsem její nafrněný obličej.

Nakoupil jsem počítač se spoustou výukových programů a simulátorů, plus obrovskou (obrovsky drahou) hypertextovou encyklopedii (VELKÁ SVĚTOVÁ ENCYKLOPEDIE) – univerzální to vševěd plný dokonale provázaného textu, názorných obrázků a animovaných sekvencí (Klára jako první věc na klávesnici vytukala slůvko ‚sex‘, a pak se u velmi živě animované sekvence hihňala jako jelito). Dál jsem koupil video a kompletní kurzy němčiny a angličtiny. Nezapomněl jsem ani na spoustu knih: Chováme se ve společnosti, Já dáma,

Nesmrtelná Móda, plus asi třicet kilo dalších poučných i zábavných svazků.

„Kniha dělá člověka,“ řekl jsem mentorsky na Klářina slova, že v životě přečetla jen školní čítanku, a to „eště s vodporem!“. Tak jsem jí podal další knihu – Mluvíme správně česky.

„Pche,“ udělala na mne, „tak Pygmalion!“ V duchu jsem se usmál: od úplné nuly to nebude.

Všechno jsem to v jednom z našich pokojů v patře hájovny nainstaloval, připojil na prozíratelně zakoupený agregát a hned druhého dne ráno zahájil výuku.

Nakrmený Pumlíč (je strašně tlustý, ale řekl bych, že i strašně spokojený) spal ve starodávné kolíbce a Klára se po té první počítáčové instruktáži hihňala a kroutila na židli. Hned po mé další větě ale zvažněla:

„Možná ti to vše připadá zbytečné, ale jenom, opakuji, jenom znalosti a vědomosti ti umožní přežít – tobě i Pumlíčovi – dokud nevyroste.“ Na Pumlíče jsem ji samozřejmě dostal.

„Musíš se naučit přežít, i kdybys vypadla z letadla uprostřed Pacifiku.“

„To asi nedokáže nikdo, né?“ řekla se zjevným despektem.

„Ty si musíš uvědomit, že jsi upír, oprostít se od lidského pohledu na možné a nemožné, oprostít se od toho ‚To nejde – to není možné – to neexistuje...‘ Vím, že to zní trochu hloupě, ale to už je osud mnoha pravd.“

„Tak naschvál, jak by to bylo s tím mořem?“ nakrčila vyzývavě (drze) nos.

„Nejdřív musíš chytit delfína a pít jeho krev, pak plavat rychleji než žraloci, směr nejbližší pevnina. – I kdyby to bylo tisíc kilometrů!“ zvedl jsem prst na její naprosto nedůvěřivý úšklebek: „Na všechny tyto tři věci teď stačíš. Jenom o tom musíš vědět a musíš tomu hlavně věřit. Pak to není až tak velký problém.“

„Ale dyť seš se mnou ty a Lovci jsou po smrti – co teda hrozí?!“ ještě naposledy to zkusila.

„Klárko, víš, asi tě trochu vyvedu z iluzí... Ted' se máme hodně rádi, ale nezapomínej, že jsme nesmrtelní... Déle jak sto let spolu

nevydržíme – v tom jsme prostě pořád lidé. A ještě k tomu přidej upírů individualismus... Za čas si prostě začneme lézt na nervy.“

„Myslím, že jeden z nás s tím právě začal!“ řekla a výhružně se zvedla ze židle.

Na hodnou chvíli jsem musel výklad přerušit a podat několik obšírných vysvětlení, že její podezření je zatím liché.

Naštěstí se učila velmi rychle, a tím ji to začalo i bavit. Cizí jazyky...

(Alespoň anglicky a německy! ‘,Ne, ne a prostě ne!!!‘)

...se naučila po tom, co jsem z Prahy přivezl hromadu časopisů o módě – v angličtině a němčině. Když jsem jí pak „prozradil“, že nejlepší v módě byli vždy Italové, pustila se do italštiny už bez řečí – o audiovizuální kurz mne dokonce poprosila(!), a musel jsem pro něj extra zajet do Brna.

Jak ubíhaly týdny, vše přicházelo samo – nejdříve začala číst knihy: z Červené knihovny (děsný sračky) přešla na mnou pečlivě vybrané romány, jež prověřil čas (Den trifidů ji úplně uchvátil), pak konečně otevřela i učebnici spisovné češtiny (to jsem jí v citově vypjatém vystoupení sdělil, že anglicky hovoří lépe než svým rodným jazykem a že tedy není divu, že lépe česky než ona mluví i poslední opilec od Kruťáka).

Na jaře, jen co trochu slezl sníh, jsem ji začal učit řídit.

„Nemysli, že boj je ta nejlepší cesta; boj je vždy až ta poslední cesta. Útěk je mnohem praktičtější.“

„Hmmm,“ odpověděla kysele. Celou zimu jsme ji spolu s Františkem tvrdě trénovali ve střelbě ze všeho, co jsme v hájovně měli; naučil jsem ji vyrábět výbušniny z věcí koupených v drogerii a až hrubě jsem jí dával do těla při výcviku všelijakých sebeobránných technik (nejdřív ji zaujala Leeho kniha o karate, pak už to šlo zase samo) .

Rízení příšerné hostinského dodávky byl ten pravý výcvik ovládnání dvoustopých vozidel: i na suché silnici se dala udržet jen stěží – a já nutil Kláru, aby s ní létala po rozmočených, místy ještě sněhem pokrytých lesních cestách. Stálo to sice pár blatníků a jednou i přední sklo a přední nápravu (Klára nevybrala zatáčku a zasekla auto o pa-

řez. Tím sklem jsme prolétli jako z praku vystřeleni.), ale jinak dobrý.

„Počkej, až si sedneš do něčeho normálního!“

„A kdy, konečně?!“

„Brzo, to víš že brzo.“

Takhle a podobně jsem chlácholil její stále častější vztekly výlevy – chtěla velkým důstojným automobilem odsvištět do nějakého velkého důstojného města a tam pomalu, s kočárkem před sebou, skoupit polovinu zboží ve všech obchodech. Není divu – v hájovně už byla zavřena víc než čtyři měsíce.

Zatím jsem za tři tisíce korun koupil omlácený terénní motocykl (,Opravdová soutěžní JAWA!‘ ubezpečoval mě prodejce) a naučil jsem (bublavící) Kláru základní opravy i tohoto druhu vozidel.

„To umět prostě musíš!“ skoro vztekly jsem usekl to věčné fňukání (,Když mě to nebavííí!‘). Příští týdný jsme se tedy ze zběsilých jízd po lese vraceli jako dvě koule bahna, ale Kláru jízda na motorce chytila. Když zvládla i koně, za odměnu jsem přivezl krásnou obrovskou limuzínu – mercedes z půjčovny – samá automatika a posilovače, a jeli jsme na ten vytoužený nákupní výlet – do Brna.

Tak užaslou Kláru jsem ještě neviděl: „Ono se to dá řídit jedním prstem!“ (v dodávce bylo třeba svírat drnčící volant oběma rukama a rychlými škuby ze strany na stranu kompenzovat vůli řízení). „A jak to jede rychle!“ To nás po několika okamžicích dojela divoce houkající dálniční hlídka – tak prošlo prvním zatěžkávacím testem i Klářino padělatelské umění – americký řidičák si vyráběla už sama – po pouze třídením intenzivním školení a dvou nepodařených pokusech.

„Šťastnou cestu, madam,“ salutoval policista, tvářil se trochu nepřítomně (až nepřičetně) a na nějakou pokutu si ani nevzpomněl – a to se na něj Klára jen trochu usmála a koketně zamrkala (narostly jí krásné dlouhé řasy).

„Nemysli si, že se nebudeš muset učit koncentrační gesta, když umíš tohle – na ženské ti to fungovat nebude...!“ Šlápla na plyn, usmála se a trochu koketně na mě zamrkala. Najednou mi byl nějak těsný límeček.

* * *

Po návratu z Brna... (Nakoupila si skříň plnou šatů, ale stejně jí podle mě šlo jen o to, jak takové ty starší dámy, vysedávající po cukrárnách, nahlížely do kočárku a dělaly na Pumlíče: „Ťu ťu ťu“, a říkaly: „To je ale krásný miminko, mladá paní.“) ... tedy po návratu z Brna se Klára uklidnila a stále se jenom usmívala.

Už dokonce ani neprotestovala proti mým (bohužel pouze teoretickým a pomocí počítače simulovaným) kurzům: jak ovládat vrtulník, malé letadlo, tank, plachetnici, motorovou loď... Když počítačové simulace jednotlivých dopravních prostředků zvládala pomalu se zavřenýma očima, nechal jsem ji být.

„Konec, zvonec,“ řekl jsem jednou. Chvilí se na mě dívala nechápavě.

„To jako konec trápení?! Úplný konec? Konečně!“ spráskla ruce a vyvrátila oči k nebi.

„Jsi drzý a nevďěčný fracek,“ řekl jsem přísně, „ale přesto si tě na dnešní večer dovoluji pozvat ke Kruťákovi na Výroční bál dobrovolných hasičů a...“

„A kdo bude hlídat?“ zeptala se udýchaně, když mi dovolila vstát z podlahy, na kterou mě radostí (aspoň doufám!) porazila, a když ustaly její nácvikem bojových technik dost vražedné projevy náklonnosti.

„Je to domluvené – u Křišťáků mají na návštěvě dceru, tak Pumla bude spát s jejím dítětem – má stejně starou holčičku.“

Klára se až do večera malovala, šlechtila, oblékala a svlékala, převlékala a zase oblékala...

„Prosím tě, to není ples v Opeře, dámo,“ sadisticky jsem zavrhl poslední kreaci, v které už se (konečně!), těsně před odjezdem, rozhodla jít. Tak se za posledních pět minut oblékla do něčeho, co jí opravdu slušelo a v čem bude na vesnickém bále působit přirozeně (to je mimochodem dlouhými staletími osvědčený recept na ženy, které i přes plné skříň šatů nevědí, co si vzít na sebe. Bohužel jen na některé ženy).

„Přece jen ti ta Nesmrtelná móda k něčemu byla,“ zašklebil jsem se, vykryl dva smrtelné kopy a jeden zabijácký úder kabelkou, a už jsme se hrnuli k autu. Nápadný mercedes jsem v půjčovně vyměnil za nenápadnou škodovku – opět LANDLORDA tentokrát v barvě

holubičí šedi a s náhonem na všechna kola. Auto tak pohodlně dojde až k hájence i když je bláto.

František s dýmkou a s pečlivě nakadeřenými vousy, které ve večerním slunci svítily jako staré stříbro (Brrr!!!), v nažehlené lesnické uniformě a s krásně vyřezávanou holí v ruce, se usadil vedle mě a za třicet minut naplněných drcáním jsme byli u Krutáka.

* * *

Slavnostně nastrojení strejcové a mladé slečny a jejich nápadníci alespoň-tuto-noc-bud'-mou, důležitě pokuřovali a rozmlouvali před dveřmi hospody – zrovna hlasitě komentovali a přátelsky popichovali malého brunátného mužíka, kormidlujícího ke vchodu obrovský chromovaný buben.

„Jirko, ten buben je větší než ty...!“

„Nesplet sis to s nočníkem...?!“

„Kde máš paličky? Ne abys do toho zase mlátil pind'ourem...!“

Všichni se spokojeně šklebili, a na mne z toho zase dýchlo rané dětství, kdy mě chůva brávala sebou na podobné slavnosti. („Jen ať ví, jak se lid baví,“ řekl prý tehdy můj otec – hlídali mě dva převlečení vojáci z jeho osobní gardy – ale nenápadně.)

„Nazdááár Františkúúú! Servus amerikánskej! Ruku líbám, mladá paní!“ strejcové, břicha přetékající přes opasky pečlivě vykartáčovaných svatebních obleků, nás zdravili jako staré známé. – Srdečně, opravdu srdečně – lepší slovo neznám.

* * *

Místní kutálka hrála opravdu ryčně a s maximálním nasazením. Tančil jsem se zářící Klárou, se silně napařfémovanými manželkami spolusedících („Tady snad voní pravé Lesní květy,“ začichal jsem a vykryl další z Klářiných smrtonosných úderů) .

Jediné nebezpečí – tu nezdolnou snahu nalít do mne a do Kláry alespoň ,malilililičkatýho frťánečka jsem zažehnával tím, že jsem své pití tajně vyléval a na oplátku kupoval obrovské frťany, jimiž jsem nutil neodbytné pokušitele zapomínat i jak se jmenují. Klára se vždy vymluvila, že se musí podívat na kluka.

Tím, že jsme odmítli ochutnat domácí klobásky, „Něco takovýho v Emerice nemáte!“, jsme asi několik lidí trochu rozzlobili, ale Klára se v umění vymlouvat se a lichotit (tentokrát mě v tom nenechala) stala tak zběhlou, že se to obešlo bez uražených obličejů – mluvila navíc tak nádherně lámanou a zkomolenou češtinou, že se všichni smáli (až jim ty klobásky padaly po zemi), a chtěli si s ní povídat jen kvůli jejímu půvabnému vyjadřování.

Ke druhé ráno, kdy už totálně unavenou kutálku nahradilo mládežnické punkové „SDRUŽENÍ DIVOKÝCH RYTMŮ“, jsem byl požádán, abych vzal banjo a zahrál nějaké: „Ty americký, kovbojský, Žor-Žorži,“ škytl a zkomolil mé místní falešné jméno mluvčí žadatelů. Ke členům SDR strýcové tak přívětiví nebyli: nebohé ocvočkované mladíky po krátké přestřelce púllitry vyházeli z hospody.

„Jen pojď, Kláro, potřebuju druhý hlas,“ dotáhl jsem ji za ruku na pódium – chovala se přitom jako pes, kterého vedete do zvěrolékařovy ordinace.

Přehrál jsem všechny „ty pravý dojemný amerikánský“. Dámy v kytičkovaných šatech i pár strýců si zaslzelo a ti ostatní zpívali tak statečně, že se i Klára přidala – a šlo nám to nakonec docela hezky. Pak jsem vyměnil banjo za kytaru a spustil věčně zelené Beatles – to se vrátili i mladí, snovající přede dveřmi krutou pomstu za zhanobení kultovních SDR. Zaklesli se do svých přítelkyň a nyní kroužili parketem, v klidnějších dobách sloužícím jako tělocvična.

Připojil jsem španělku na elektřinu a na chvíli si zahrál na Elvise (už v šedesátých letech minulého století jsem se jen tak z nudy u televize naučil ty jeho slavné krokové variace) . Klára málem spadla z pódia, jak se smála, ale pak sama seskočila a začala vířit v pot střikající mase rock & rollových tanečníků. Stará paní Kříšťáková matka hostinského, vylezla na židli, šedé vlasy jí vlály a točila hůlkou, až srazila hořící lampion i s papírovými girlandami...

Byl to prostě krásný bál. Nakonec, když už se starší rozcházeli (Vy měkejšíí, eště nejni ani ránóóó!), jsem vyměnil španělku za „pořádněj nástroj“ a zahrál si se SDRUŽENÍM DIVOKÝCH RYTMŮ i několik fláků „vod Pistolí“ či „Kennedy’s“. Když jsem jim předtím řekl, že jenom v punku jsou ty pravé, prvotní rytmy, okamžitě mi nabídli angažmá.

Jak jsem tam tak v saku hrál mezi svíjejícími se, jako o život do svých nástrojů bušícími členy SDR, Klára u stolu se smála, až jí slzy z očí přímo stříkaly a trochu si slintala na bradu.

Když odpadli i SDR, sedl jsem si s kytarou ke stolu, kde mimo Kláry vydrželo už jen několik „nejdrrrrsnějších horalů“ a spolu se strašlivě opilý Jaroušem a svou ženou zpíval a zpíval. Klára mě pak držela za ruku a v očích se jí leskla vzpomínka na jinou noc – na zimu, na jednu pražskou vilu, na smrt...

Beze slova jsme se zvedli a šli se projít. – Do pozdním jarem vonícího vzduchu, do mnohohlasně vzdychajícího lesa... Klára se zase začala hihňat a ta tísnivá zimní vzpomínka byla rázem pryč – naštěstí – a možná nadobro.

Když nás cesta dovedla zpět k hostinci, už se rozednívalo, a ve vchodu stálo několik (mnoho) přespolních (zákopčáků), kterým se nezdálo být správné, že si takovou „pěknou kočku přivlastňuješ, vole“ – byli opravdu hodně opilí – jejich zarudlé oči připomínaly kousky ledu těsně před rozpuštěním ve sklenicích plných (velmi oblíbené) griotky.

Hostinský Kříšťák přestal mýt sklenice, Jarrrouš se probudil a zaostřil krvavé oči – zvedli se jako jeden muž a zákopčáci už jen vířili vzduchem. Nás – mě a Kláru – kryla široká záda hostinského, o nějž se protiútoky přespolní přesily tříštily jako o útes; Jarrrouš kolem sebe mával těžkými, v lese zkornatělými pěstmi... Když odněkud zezadu přispěchal i František, bitva byla ukončena slavným vítězstvím.

„Bez pořádný rvačky by to nebyl pořádněj bál,“ radovali se „naši bojovníci“ a názorně si předváděli, jak ji ten který komu ze zákopčácké přesily vypálil.

Klára a paní hostinská jim ovazovaly rozbité nosy a otlučené klouby: „Ste blázniví dědci!“ lamentovala paní hostinská, ale Klára se na ně dívala tím svým zářivým obdivným pohledem, že se nafukovali jako balóny a pýchou div nestoupali ke stropu. Víím, že si se zákopčáky už zítra v hospodě, nebo v pondělí v práci, budou o rvačce vesele povídat; agresivita se vybouřila a klid na Vysočině nastane až do příštího bálu – který tentokrát bude tam „Za kopcem“.

Jeli jsme ránem domů a František (měl pěkně nakoupeno) hlasitě chrápal na zadní sedačce. Klára chovala spícího a mlaskajícího Pumlíče a bylo na ní vidět, jak je jí krásně. Mrzelo mě, že to musím pokazit:

„Tak, a to byl náš večer na rozloučenou, Klárko,“ řekl jsem. „Na rozloučenou s tímhle místem!“ rychle jsem dodal, aby si to nevysvětlila špatně. „Jsme tady moc dlouho, někdo by mohl něco začít tušit (pověsti o tom, že nějaký úchylák běhá nocí po lese a honí laně, už se táhly okolím), a ani na Azzoparda, a hlavně toho zatraceného Salazara, nesmíme zapomenout...“

„Kam?“ řekla Klára jediné slůvko, a bylo slyšet, jak najednou jen tak tak že nepláče. Chápal jsem ji chtěla zapustit kořeny, vidět sousedovi do talíře, všechny ty vesnické klevety a radosti – ona po tom toužila. Z mého hlediska to je obyčejný hloupý přežitek pro obyčejné lidi. – Co ale bezesných nocí mne přesvědčování sebe sama o správnosti tohoto názoru stálo!

„Kanada.“

* * *

Krátce po poledni, po tom co se František s třetící hlavou a brokovnicí na rameni (hlavu měl na krku – ale sám to, myslím, nevěděl moc jistě) vydal do lesa („Les je na vopici to nejlepší“), Pumlíč poprvé promluvil. Seděl Kláře na kolenou a řekl: „Máma“ – sám od sebe a docela zřetelně.

Klára to nevydržela a místo aby skákala radostí, rozplakala se.

„A bude se mi tam líbit?“ řekla mezi vzlyky a byla zase tou malou holkou, co jsem před půlrokem viděl ve vytahaném svetru opřenou o špinavou zeď.

„Hluboké lesy, medvědi, sobi, dálnice, vysoká modrá obloha...“

„Ale ta je tady taky!“

„... a daleko, daleko od Azzoparda.“

Vím – dobře vím – jak těžké je vzdávat se domova. „Ty bys asi nedělal nic, co je pro nás špatné,“ odpověděla až za dlouhou dobu. A mezi slzami jí v očích probleskly ty staré hvězdičky. Ve vzduchu voněl les a bzučely včely. „Řekni táta, Pumlíku, no řekni!“

„Prrrr! Guh – Hummpf!!!“

* * *

Druhý den jsem jel do Prahy zrušit konto, vybrat bezpečnostní schránku a nakoupit nějaké věci. Zamluvil jsem dvě dospělé a jednu dětskou letenku do Mnichova u LUFTHANSY. Pak jsem si zjistil předpokládané obsazení dálkového autobusu do Frankfurtu nad Mohanem a spokojen s odpovědí sedl do šedého LANDLORDU a naposledy se vracel po Brněnské dálnici na Vysočinu.

Nebe bylo jak modrý kýč z pohlednice, bílé obláčky jako nadýchaná šlehačka a hřejivé slunce se sklánělo k obzoru, podobné zlatému talíři. Byl jsem rád (přímo šťasten), že se Klára s odjezdem smířila tak rychle; začínal jsem mít v hájovně divný pocit – ne snad kvůli Františkovi, mě má rád a Kláru s Pumlíčem přímo miluje – ale nedávným Lovem zostřené instinkty mi nějak nedávaly pokoj. To pátrání ustalo až moc snadno.

Odbočil jsem z dálnice a začal se proplétat rozbitou asfaltovou silničkou, klikatící se lesem podle potoka. Volant hřál do rukou, mé pohvizdování se mísilo s vrčením motoru.

U odbočky na lesní cestu k hájovně jsem si pískat přestal. Motor divoce zaječel, jak má noha zadupla pedál do podlahy, a protestující LANDLORD začal divoce skákat po kořenech a výmolech.

V blátivé kaluži u odbočky bylo příliš mnoho stop po autech.

* * *

František ležel za rozstřílenou lavicí, vedle na kusy rozbité pece. V tom, co zbylo z jeho těla, jsem ho poznal jen podle zkrvavených vousů a zohýbané protézy.

Nepřipadal jsem si jako ve zlém snu – to zlý sen byl. Lovci nás museli sledovat už delší dobu – má dnešní cesta do Prahy a shánění letenek je přinutila k akci.

Ve zdemolované hájovně už nikdo jiný nebyl – zbylo tam jenom pět krvavých skvrn, vpíjejících se do prken podlahy.

Slovo „zdemolovaný“ zcela nepostihuje stupeň zdevastovanosti, jenž panoval v horních pokojích a částečně i na chodbě. – Tam se bránila Klára. Pochopil jsem, že ji nechtěli zabít – chtěli ji živou. A povedlo se jim to.

Na zdi v naší bývalé ložnici byl kuchyňským nožem připíchnut otřepený list papíru. Nepřipíchli ho tam z nějakých rádoby strach nahánějících příčin. Po Klářině obraně v patře nezbyl jediný kousek nábytku, na který by se ten papír dal položit:

MÁM JE OBA.

gruppenführer SS H. MÜLLER

bylo na tom papíru napsáno německy. Německy! Svezl jsem se podél zdi na troskami pokrytou podlahu. Müller!!! Ted' už jsem věděl, co mi tetička Kirsten chtěla tak moc říci; ted' už jsem věděl, před kým mne měl varovat páchnoucí tulák na molu starého přístavu v Malmö. Žádný Harrych. Ani Himlich.

Müller Heinrich, gruppenführer SS; od r. 1942 šéf nacistické Tajné státní policie (gestapo); válečný zločinec, člen NSDAP Spoluzodpovědný za zřizování koncentračních táborů a masové vyhlazování neárijců; od května 1945 nezvěstný.

Sadistický vrah – na konci Druhé světové zmizevší vrchní šéf gestapa, sama Smrt v lidské podobě. „Prohlášen za mrtvého,“ řekl jsem a hlas se mi zlomil.

Azzopard si své Lovce umí najít. „Prohlášen za mrtvého!!!“ zařval jsem a škubal papír se zprávou na kousíčky a dupal po nich a dupal...

Na Františkovu zmasakrovanou mrtvolu se slétaly mouchy a z lesa už k ní čile proudili malí rezaví mravenci. Nevím, jak jsem se dostal dolů – podle díry ve stropě mé dupání přerostlo nějakou mez. V hlavě jsem měl prázdno a tak zvláště studeno.

Všechny zbraně byly na místě – v temném přístěnku vzadu ve sklepě. Chudák František se bránil jen brokovnicí.

Uložil jsem své věci do batohu, katanu do odřeného pouzdra na kulovnici, a z kůlny vytlačil zablácenou JAWU. Auto jsem nechal stát s otevřenými dveřmi tak, jak jsem z něj vyskočil – jenom pancéřový kufřík s penězi a zbytkem nevyplněných dokladů jsem si vzal.

Oheň se krásně rozhořel.

Nikdo nemá šanci poznat, že nevznikl sám v pradávné litinové troubě – a nikdo nemá šanci poznat, kolik lidí v hájovně uhořelo. Žár léty vyschlého dřeva si vezme i kosti.

Průhledný štít motocyklistické přilby mi zaklapl před očima jako víko od rakve. To, že jsem se za poslední půlrok skoro naučil žít s lidmi – téměř jako jeden z nich, že mne spadlo jako skořápka.

Nebe mělo barvu očí čtrnáct dní starého utopence a slunce nad obzorem viselo jako krvavý plivanec. Řítil jsem se na motorce zpátky do Prahy.

Únosem Kláry a Pumlíče poslední Lov skončil. Teď byla řada na mně – a Azzopard s tím určitě počítá. Na celém světě bych nenašel jediného člověka, který ví kde Kláru ukrývá, či kde je jeho sídlo. Nepočítá ovšem s tím, že já to vím: poslední země neomezených možností je sice široký pojem – ale od jeho zužování to právě země neomezených možností je.

17

Přestože vztek mi říkal na nic nečekat a okamžitě vyrazit; rozum velel: nic neuspěchat a pořádně se připravit. Rituál Formule sedmého zubu může podle legendy proběhnout úspěšně jen ve dvou okamžicích v roce přesně o půlnoci jarní nebo podzimní rovnodennosti. A jak znám pověřivost starých alchymistů, Azzopard si netroufne riskovat neúspěch jen proto, že nedodrží zřejmě nesmyslný, ale přesto v prastarých knihách určený termín. A do podzimní rovnodennosti zbývá něco přes čtyři měsíce času.

* * *

Důkladně jsem změnil zevnějšek a vybavení a ubytoval se v malém penzionu v městečku nedaleko Prahy – Alt Bunclau – našel jsem to v jednom turistickém průvodci. Borové lesy, klid, samota. – Stará Boleslav se to jmenuje česky.

* * *

Bod číslo jedna:

Tlačil jsem se v nacpané tramvaji a pozoroval svou oběť. Mladý muž v mém věku, stejně vysoký, stejně hubený – očividně z venkova. Ráno jsem ho zahlédl na ulici a poslední tři hodiny ho bedlivě sleduji: má světlou silonovou bundičku, ošlapané lakýrky a pytlovité kalhoty. Mezi tolika lidmi se cítí nesvůj.

Když určeně oběhl několik úřadů, zašel si (s chmurnou tváří) na pivo a sekanou do bufetu u stanice metra. Jakmile zaplatil, „neopatrně“ jsem do něj vrazil.

„Co děláš, vole!“

„Promiňte, moc, opravdu moc se omlouvám!“ rozmazával jsem mu s nešťastným výrazem hořčici a pivní pěnu kapesníkem po bundě. „Ještě jednou to samé. A decáka rumu!“ křikl jsem. Paní u okénka mi vše podala – na oplátku zacinkaly mé mince.

„Opravdu se za svou nešikovnost hluboce omlouvám,“ položil jsem tácek s novým plátkem sekané a půllitr piva, a nakonec malý plastický kalíšek s rumem, na zamaštěný pult.

„Příště bacha, vole, jo!?“ Má oběť to řekla celkem přátelsky – bylo na něm vidět, že je silně překvapený, jak jsou „ty Pražáci“ slušní. Odmítl jsem pozvání na „do druhý nohy“ a odporoučel se. Nebylo by zdrávo se u něj moc zdržovat: jeho pouzdro s doklady se nacházelo v mé kapse a v tom rumu byla koňská dávka léku se zcela specifickými účinky. Až se ten pán zítra k polednímu na záchytce probere, nebude si z dneška pamatovat ale zhola nic.

Doma v boleslavském penziónu jsem se vykoupal, oholil, zamkl, zatáhl závěsy a pod stolní lampou se pustil do úprav dokladů – byl tam občanský průkaz, pas a řidičák s oprávněním na těžké nákladní vozy (jak jsem očekával) – všechno české, trochu ušmudlané – naprosto autentické a věrohodné.

Pečlivě jsem si „nové“, náležitě upravené doklady schoval – pro majitelku penziónu jsem německý student na prázdninách.

* * *

Bod číslo dvě:

Na úřadě práce jsem dostal hromadu formulářů a dotazníků – a poslali mne na ministerstvo.

Utahaný ministerský úředník s naprosto otupělýma očima mi přidal druhou hromadu papírů a vydal několik nesrozumitelných instrukcí – pražské ulice se vařily v třicetistupňovém vedru a žhavý uprášený vzduch lidem očividně nedělá dobře.

„Jak to, chlape, děláte, že se nepotíte?“ úředník si otřel kapesníkem čelo a začal mávat plastikovými deskami, aby olejovitý vzduch alespoň trochu rozvířil. Na psacím stole před sebou měl mosazný štítek, zasazený v hranatém kousku bílého mramoru – ing. Pavel Pavlín, bylo vyleptáno v mosazi strohým hranatým písmem – trochu mi to připomínalo maličký náhrobek. Otevřeným oknem hlučela doprava a páchl spálený benzin.

„Nemyslím na to,“ usmál jsem se. Tyhle horké dny mám rád – pouze nesmím zapomínat kontrolovat oči, aby se mi nestahovaly do – pro člověka nezvyklých svislých čárek.

„Až budete mít všechno oběhané, přijďte s tím ke mně, zkontrolujeme to, dořešíme nedostatky... Abych nezapomněl, kupte si...“ jmenoval brožuru, která by mi měla další obíhání úřadů usnadnit. Ten nenadálý přerod z apatie k činorodosti zapříčinila malá (ale tlustá) obálka, položená na roh jeho stolu – nyní se nacházela hluboko v prvním šuplíku vlevo.

Tu brožuru jsem koupil – ukázala se být velmi užitečnou.

* * *

V noci, za zataženými závěsy svého pokoje, jsem se pustil do „obíhání úřadů“. Okolo jedné mne tichým zaklepáním vyrušila paní majitelka penzionu: zda se nechci „mrknout na video“. Nechtělo se mi, ale nemohu si tady komplikovat život – od studentů na prázdninách se podobné chování přímo očekává. „Promiň, Klárko!“ zamkl jsem padělatelské propriety do šuplíku, „dělám to jen pro tvoje dobro.“

Někdy bývám strašný pokrytec.

* * *

Druhý den po krátkém, ale naprosto očekávaném boji (Uvařila jsem ti snídaníčku, miláčku! – Brrr!!!) jsem v Boleslavi nakoupil

kolky a několik různobarevných fixů, a za dopoledne u stolu dokončil obíhání úřadů.

Celých příštích čtrnáct dnů jsem neměl na práci prakticky nic jiného, než ono „video“. Nemohl jsem na ministerstvo jít moc brzy – působilo by to nápadně, takhle rychle zdolat všechnu tu byrokracii.

* * *

„Vypadá to naprosto v pořádku, pane Jančařík!“ oslovil mne inženýr Pavlín mým novým českým jménem poté, co si pečlivě přečetl mé papíry. Občas něco dopsal či škrtl – bez jakýchkoliv nerudných připomínek – na mou obálku si zjevně docela dobře pamatoval.

„Takže...“, nakousl.

„Takže?“ zopakoval jsem po něm.

„Za čtrnáct dní?“

Položil jsem na roh stolu druhou, stejně tlustou obálku.

„Přijďte pozítří v půl desáté. Podepíšeme lejstra a uzavřeme to.“ Úředník se zvedl a srdečně mi podal ruku. Miluji agilní a schopné úředníky.

* * *

Bod číslo tři:

Pozítří v devět pětačtyřicet jsem se stal držitelem platné licence, vydané Českou republikou: Licence na mezinárodní obchod pro firmu JANIS EXPORT IMPORT tak se má nová společnost, jejímž jsem majitelem i jediným zaměstnancem, jmenuje.

„Hodně úspěchů v podnikání,“ potřásl mi rukou pan Pavlín. Střehl jsem se, byť jen úsměvem, připomenout oba úplatky. Zkorumpování to prostě nesnášejí.

Má licence mi dovoluje obchodovat s veškerým povoleným zbožím po celém světě.

Prázdniny skončily. Naštěstí.

* * *

Bod číslo čtyři:

Po „srdceryvném“ loučení jsem se odstěhoval ze Staré Boleslavi. Těch uplynulých čtrnáct dnů jsem jenom neprozahálel. V zaprá-

šené a špinavé průmyslové čtvrti na okraji velké Prahy jsem našel jedno nádherné místo: starou zavřenou továrnu ze zčernalých droli-vých cihel pronajal jsem si v ní nevelkou halu (spíš takovou hodně velkou garáž). Naprosto mi ale vyhovuje – když jsem vápnem zabílil už tak neprůhledná, mnohaletou špínou osleplá okna z vlnitého, dráty vyztuženého skla, nebylo dovnitř vidět naprosto odnikud.

Elektrorozvodné závody mi na počkání (bez úplatku!) zapojily elektřinu a revizní technik (za úplatek, skoro dvakrát převyšující mez slušnosti!) mi to zkolaudoval. „A budiž světlo.“

Nakoupil jsem několik bezpečnostních zámků a přidělal je na rozměrné ocelové dveře v čele haly. Pak jsem pevně zavřel, zamkl a prkny zatloukl oba boční vchody a bylo.

Bývalou kancelář jsem upravil na ložnici a pracovnu (zamést + spací pytel + starý stůl + ještě starší židle) a vydal se shánět auto.

Za dva dny jsem v bazaru narazil na dostatečně otřískané a ne-nápadné vozidlo – obrovský nákladák z armádní výprodeje – starý valník TATRA. Měl sice rok výroby 1985, ale podle všeho celou tu dobu stál někde na dvoře a moc se s ním nejezdilo. Pravda, byl reza-vý a opršelý, ale motor měl zdravý zvuk, převodovka chodila lehce. Nějaké opravy mne neminou, to jistě ne...

Tak jsem se za čtyřicet tisíc českých korun stal vlastníkem „Těžkého nákladního terénního automobilu TATRA 138“. Barva je rezavo-khaki.

Hned potom jsem tedy dořešil své záležitosti na úřadech a odstěhoval se z Boleslavi.

* * *

Postavil jsem tatra do haly a začal shánět příslušné pneumatiky, oleje, návody na údržbu, katalogy... Potřeboval jsem pod omšelou karoserií dokonalou funkčnost.

V továrně, kde se tato auta kdysi vyráběla, mi vyšli plně vstříc: získal jsem i návod, jak do tatříčky vbudovat turbodmychadlo z „liazky“.

„Ten motor vydrží asi vo sto tisíc míň, ale když do toho budeš lejt pořádněj volej, tak tě eště přežije, mladej,“ starý pán, s rukama zčernalýma zažranou špínou, mi udělil dlouhou instruktáž, na co si

mám dávat „bacha“, s čím se nemám moc „srát“ a kde to stačí „pochcat“. – Vše jenom za to, že jsem mu povolil několik matic, s kterými nemohl hnout. Ta hodinová lekce byla mnohem poučnější než všechny moudré knihy, co jsem nahromadil.

Po měsíci práce a shánění tatra zvnějšíku sice vypadala pořád stejně – ale startovala na první cvaknutí, byly na ní dvě přídatné pětisetlitrové nádrže, turbodmychadlo fungovalo naprosto precizně, stejně jako všechno ostatní.

* * *

Vedra pozdního jara vystřídalo deštivé léto.

* * *

Na seřízení jsem si zajel za tím starým mechanikem málem zaslzel: „Já už sem ten zsranej krám neviděl dobře dvacet let – a to sem na nich vyrůstal!“

Když mi malou dodávkou dovezli i pečlivě zalátanou, vybledlou (původní) plachtu, přešitou podle pravidel mezinárodní přepravy, nastal čas na speciální úpravy; o těch nikdo nic nemusí vědět.

Na dalších několik dnů jsem se do haly zamkl spolu s autogelem a tlustými plechy zušlechtěné pevnostní oceli.

* * *

Koupil jsem kvalitní počítač (HP vyrobený pro nejtěžší průmyslové prostředí). Museli mi ho dovézt až odněkud z Anglie. Dále skoro půl kilometru stíněných drátů a spoustu elektronického harampádí (vše náležitě kvalitní). – Pro některé věci jsem si osobně zajel do specializovaného armádního výprodeje v Mnichově.

Přestože jsem se vším spěchal, jak jen to šlo, pomalu mne začínal tlačit čas. Proto jsem se rozhodl k jednomu poněkud (poněkud velmi!) riskantnímu kroku.

* * *

Bod číslo pět:

Akci jsem zahájil masivní přípravou – připojil jsem si tajnou odbočku na telefonní linku sousedního velkoskladu a pomocí počíta-

če prozatím instalovaného v mé „kanceláři“ se v noci naboural do místních sítí, jimiž jsem se prodral až do armádního informačního systému. Zjistil jsem, co jsem potřeboval (adresu, na níž se nachází požadovaný inventář + přesné rozmístění tohoto inventáře – buď pochválena armádní preciznost, nebudu muset vůbec nic hledat) a nakonec vojenskou síť infikoval krátkým programem, který má nejdříve zabezpečit výpadek určitých bezpečnostních opatření, potom smazat stopy po mém šťourání (čili všechny bezpečnostní soubory – to vojákům, zodpovědným za chod systému, opravdu nezavídím) a na závěr zničit sám sebe. Byl jsem docela napjatý, jak se to povede; samozřejmě jsem si bezchybnost všech funkcí nemohl nijak nasimulovat. – Když tak budou mít u sousedů ve velkoskladu docela veselo.

Zrušil jsem telefonní přípojku, schoval počítač...

Jak by se chlap ve špinavých montérkách, lezoucí po starém nákladáku, mohl prosekát vojenským bezpečnostním jištěním? A kde by na to vzal čas?

Ležím mezi rozbitými přepravkami na ložné ploše nenápadné (ukradené) skříňové dodávky a otvorem vyvrtaným v boční stěně pozoruji vojáka, obcházejícího průčelí hnědého zaprášeného domu nedaleko centra pražské čtvrti Dejvice. Je hluboká noc – kolem druhé ráno a já mám oblečenu uniformu majora České armády, vypůjčenou z divadelní rekvizitárny.

Kdo by to byl řekl, že pod tím domem je přísně tajná zkušebna (plus obrovské sklady), kde česká armáda experimentuje s tzv. pěchotními zbraněmi. Výhradně s dovozovými, nakoupenými v jediném exempláři jen k tomuto účelu. Pro přirozenou fascinaci vojáků zbraněmi ale kupují skoro všechno, co je ve světě nové. Když jsem si předevčírem na monitoru počítače prohlížel ten neuvěřitelně rozsáhlý seznam smrtelných položek, docela jsem zaplesal.

V okamžiku, kdy se střídaly stráže, jsem vyskočil z auta a proběhl jim za zády dovnitř – to oni si vždy stoupli do stínu stromu, vrhaného do okolního přitmí ostrou bílou výbojkou, zapálili cigarety a dobře pět minut tiše žvanili.

* * *

Cestou do podzemí jsem na odpor nenarazil a nikdo by při pohledu na monitory ve strážnici neřekl, že všechny kamery zabírající schodiště, po němž jsem sbíhal, už dobře třicet vteřin nesnímají skutečnost, ale že můj zabezpečovací program do vnitřního televizního okruhu pumpuje obraz, který si předtím uložil na diskovém poli jejich hlavního počítače, místo několika starých, dlouho nepoužívaných záložních souborů.

Podle toho, že zatím nebyl spuštěn poplach, to tak skutečně funguje.

Mám deset minut čas.

Nadechl jsem se a zmáčkl tlačítko vedle zelených pancéřových dveří v mínus pátém patře. Ústilo k nim schodiště i dveře od výtahu.

„Heslo!“ ozvalo se z reproduktoru.

„Tráva je železná!“ Jaká to výhoda, když hesla vojákům podle složitého algoritmu vymýšlí počítač – pomocí jiného počítače stačí zjistit, jaká že to pseudonáhoda v ten který den nastane (tak jednoduché to samozřejmě není, ale nějak podobně to funguje).

„Nikdo mi shora nehlásil, že jedete dolů, pane majore,“ zabručel starší obtlouklý nadporučík s nezdravě bledým, těstovitým obličejem. Měl oblýskanou, ve švech roztřepenou uniformu a páchl tabákem a potem. Smutný knír mu visel pod nosem a z hnědých očí se vytratily jakékoliv sny či iluze už hodně dávno.

„Rád chodím po schodech, nadporučíku, musím trochu hubnout,“ poplácal jsem se po mohutném břiše, naditěm složenou celtovou taškou.

Zavřel za mnou a zamkl – až mi bylo líto, že jsem ho musel praštit. Už tak toho od života asi schytal dost a dost.

V hlubokém suterénu voněl spálený střelný prach a strojný olej – stejně jako u Krysy Rollse. Odepnul jsem zhroucenému strážci svazek magnetických klíčů.

Osm minut.

Betonová podlaha mi jenom duněla pod nohama.

* * *

Hromada zbraní a střeliva, zabalená v obrovské celtové brašně a pevně převázaná horolezeckým lanem, vážila něco kolem půl čtvrté-

ho metráku (možná trochu méně). Prostrčil jsem ruce držadly, nadhodil si ji na ramena a se supěním vyrazil nazpátek.

Dvě minuty.

Do těch pět pater vysokých schodů jsem tedy opravdu neběžel. V duchu mnou ale lomcoval smích: až ten omráčený strážný bude vyšetřovatelům vyprávět, že to všechno ani ne za šest minut odnesl jeden jediný obtloustlý major. Chtěl bych vidět jejich obličej.

Nahoře začaly komplikace. Přitiskl jsem ucho k pancéřovým dveřím vedoucím do chodby a ze strážnice jsem uslyšel rozčilený hlas:

„...říkám vám, že to je, jako by ten obraz na videu někdo pouštěl pořád kolem dokola... Ano, ano. Pepa se přesně každý tři minuty zvedne vod stolku, a jde na haj... teda na WC. Jo...! Ano!“ klapl telefon a vzápětí se rozječela siréna a někdo do jejího kvílení řval: „Poplach! Poplach!“

Tak tenhle strážný tlustého majora, nesoucího tři a půl metráku zbraní, dokonce uvidí.

Vrazil jsem do chodby.

Asi přesně ten voják, co před okamžikem dotelefonoval, stál před prosklenými dveřmi strážnice, služební pistoli v ruce a oči mu zdivočele jezdily ze strany na stranu.

„Stůj!!!“ najednou mi mířil do obličej. Dál to bylo jako v kovbojce: zavířil jsem prsty pravé ruky a vytrhl z pouzdra patřícího k uniformě svou čezetu. – Vystřelil jsem vojákovu zbraň z ruky. Bohužel ji držel tak křečovitě, že mu v lučíku zůstal ukazováček. Jeho bolestný výkřik zanikl v dunění samopalu.

Vnější strážce se asi moc díval na válečné filmy. Neřekl povinné „Stůj, kdo tam!“, natož nějaký varovný výstřel. Otočil si čepici štítkem dozadu a pokrčen v kolenou, stál uprostřed chodby, kalašnikov u pasu, a divoce kosil okolí.

Díky ti, Kryso! Díky za neprůstřelnou vestu!

Voják přestal střílet sám od sebe – brada mu padla na prsa a začal couvat. Nějak se asi nedokázal srovnat s tím, že pořád stojím. Abych pravdu řekl, měl jsem s tím jisté problémy - a nejen proto, že mi dvakrát prostřelil lýtko a jednou stehno. Do vesty jsem jich schytl šest – a ony to jsou pěkně tvrdé pecky.

Vyrazil jsem k východu a cestou bacil už zase závěrem lomčujících vojáka do prsou. Zafuněl, narazil do zdi, až spadly dva kachlíky, a svezl se na podlahu.

* * *

Kulhavě jsem doběhl k dodávce, hodil balík zbraní dozadu a nastartoval. Až mě vyděsilo, jak auto pod tou hromádkou železa pokleslo.

Teoreticky bych měl mít trochu náskok – můj program spolu se stopami po průniku zničí i soubory ovládající a kontrolující jednotlivé dveře – než si počítač vytvoří pomocí zálohovaných dat nové, nebudou fungovat magnetické klíče, a než vojáci najdou příslušné mechanické.. .

Nebyla to s tím zdržením pravda. Asi výpadek počítače pro případ požáru trénují, nebo co, protože ještě než jsem zajel za nejbližší roh, už vprostřed silnice stáli dva střelci a jejich kalašnikovы vyráběly z karoserie mé ukradené dodávky jemný cedník.

Honička se střílečkou – to si teď nemohu dovolit. Ale co s tím?

Točil jsem volantem a přetížená, rozpadající se dodávka hlasitě úpěla, a přitom skoro nejela. Kdo to mohl tušit, když jsem ji kradl: byla krásně nalakována, vyleštěná – jinak, s nákladem, neuvěřitelný krám. Sedmdesát km/h rychlostní mez – z kopce. Kdybych se v této (vražedné) rychlosti pokusil jenom trochu vybočit z přímého směru, to auto by dokázalo, věřím, klidně i deset salt bokem.

„A já si myslel, že horší auto než má Kruták Kříšták už být nemůže!“ řekl jsem rádoby klidně a vztekle tiskl vibrující volant.

* * *

Hranatá světla pronásledovatelů ve dvou zelených jeepech mi ve zpětných zrcátkách rostla nehezky rychle.

Vojáci určitě zburcují policii po celé Praze: hlídky, zátarasy...

Kdybych mohl, začal bych se potit. Copak já, já bych utekl – ale ty zbraně prostě potřebuju – jak jinak zaútočit na Azzoparda. A nebude čas někde získat jiné, podzemní rovnodennost nepočká.

„Vňááá!“ hvízdla kolem okénka kulka. V zrcátku se několikrát oranžově zablesklo. Voják na sedadle spolujezdce prvního jeepu mi

střílel na kola. Několik pozdních chodců okamžitě zalehlo – jaká to sympatická změna oproti poslední přestřelce – přece jenom tisk na lidi působí výchovně.

Další kulka prolétla zadním čelem dodávky, sklouzla po trubce opěradla mého sedadla a s děsivým zakňučením vylétla předním sklem. Jestli ten chlap opravdu míří na pneumatiky, tak má mimořádně špatnou mušku.

Pak jsme se vřítily do málo obydlené vilové čtvrti a vojáci se přestali ovládat: dlouhým dávkám můj vůz dlouho odolávat nemohl.

* * *

Pneumatiky mi prostřelil téměř ihned a všechny skoro naráz. Jedině zdařilým a děsivě vyhlížejícím kličkováním se mi dosud dařilo udržet si jeepy za zády – to jsem většinou jezdil ze strany na stranu po dvou kolech s rozstřílenými pneumatikami to ale nelze.

„Takže tak,“ řekl jsem, strhl řízení zmítajícího se vozu a dupl na brzdy. Dodávka se smykem otočila do protisměru a převrátila na bok. Musel jsem to udělat i proto, že bylo jen otázkou času, kdy mne někdo zasáhne do hlavy – nezabílo by mě to sice; pouze na pár dnů omráčilo. Ale i tak by to byl konec – už jen za tu pistoli, kterou jsem tady a v Německu pozabíjel hezkou řadu lidí, by mne zavřeli někde, odkud bych se určitě nedostal. Europol funguje, co se zabíjáků týče, až nechutně intenzivně. A teď ještě krádež zbraní... Nehledě na mou fyzickou odolnost, která by jistě také někoho zajímala.

Očividně jsem vojáky hlídající podzemní zkušebnu hrubě podcenil. Což hodlám v následujících okamžicích urychleně změnit.

Rozmotal jsem lano kolem balíku zbraní – někde v něm je i rotační kulomet s připojeným zásobným zásobníkem. Hledal jsem ho tam dole ve vojenských skladech nejdéle, protože byl připraven ke střelbě na palebném stanovišti, a nikoli ve skladu C1 na pozici 15, jak udával počítačový výpis. A jak se to teď hodí! Jakýmsi zásahem jasnozřivosti jsem si v podzemí vzal i hranatou kuklu, kterou používají pyrotechnici při zneškodňování výbušnin.

„Otevřete dveře a okamžitě vyjděte s rukama nad hlavou!“ Mimo těchto povzbudivých slov se zvenku ozývalo jen houkání mnoha,

opravdu mnoha policejních sirén. Zavázal jsem zbraně nazpátek do cely a hodil si je na ramena.

„Otevřete dveře a vyjděte z vozidla s rukama nad hlavou! Ihned! Je to poslední varování – jinak zahájíme palbu!“

Stiskl jsem tlačítko vedle spouště kulometu – elektromotor roztočil svazek hlavní se zvukem, jaký vydává silný větrák. Pak už stačilo jenom rozkopnout zadní dveře převrácené dodávky.

Stáli s namířenými samopaly v půlkruhu kolem.

„To je terminátor, vole!!!“ řekl ten voják s čepicí štítkem dozadu. Já vždycky říkal, že nadměrné sledování starých filmů je škodlivé. Byl to jediný z vojáků, který po mně (ke své smůle) vystřelil; ostatní se jako jeden muž vrhli do příkopu. Rotačním kulometem, bohužel, nejde jenom ranit.

První jeep v neuvěřitelné smršti střel nadskočila vybuchl v ohlušující kouli plamenů a dýmu.

Nasedl jsem do druhého – na konci ulice zrovna policejní auta zablokovala křižovátku.

Prorazil jsem hlavněmi kulometu přední sklo a předvedl jim, co to je sto padesát výstřelů za sekundu (opravdu za sekundu, nikoli za minutu). Když máte dostatečně pevnou ruku, funguje to podobně jako laser.

V další ulici jsem jeep schoval do zahrady a zcizil obrovské luxusní volvo. Vůbec se nezdálo, že mu ta přetěžká hromada železa na zadních sedadlech vadí.

* * *

Prostřílel jsem se ještě několika zátarasy – v tom posledním byl dokonce obrněný transportér, který po mně vystřelil z děla. Granát vyval do asfaltu metrovou díru.

Já bohužel nemohl jinak – rotační kulomety snad vojáci vymysleli přímo na rychlé ničení nepřátelských obrněných transportérů.

Sledoval jsem, jak kulky v sršení jisker a oblaku kouře z hořícího železa trhají pancíř stroje, a těch lidí uvnitř mi bylo upřímně líto.

Potom už mi žádný zátaras do cesty nepostavili.

* * *

Hnal jsem volvo po rovných, nocí vyprázdněných silnicích směrem na Starou Boleslav. A asi právě z boleslavského vojenského letiště proti mně odstartoval bitevní vrtulník.

Bitevní vrtulníky mívají stejné rotační kulometry jako já – pouze s delšími hlavními a větší ráží – a protitankové rakety.

Jakmile jsem zaslechl dunění rotoru a v dálce zahlédl rychlý stín, rázem jsem pochopil, že je zle. Bitevní vrtulníky létají až nehezky rychle.

Najednou byl u mne – sotva sto metrů vpředu. Kulomet vrtulníku začal párat silnici, až asfalt stříkal do nebe. Vůbec jsem nezpomalil, a až když proud střel dopadal sotva metr před kapotou volva, trhl jsem volantem a minul ocelovou smršť snad jen o pouhých deset centimetrů. Po rozstřílené silnici se jelo špatně.

Druhý nálet byl zezadu.

Nechal jsem zuřivě střelící vrtulník přiblížit a dupl na brzdy.

V autě vypukl neuvěřitelný chaos. Projektily rozervaly střechu a semlely část luxusního interiéru na jemný prach – rozstřílenou podlahou bylo zřetelně vidět ubíhající cestu.

Volvo srdnatě jelo dál (inu – švédské stroje).

Jak jsem dupl na brzdy, vrtulník mne přelétl, a ačkoliv jej pilot okamžitě strhl do sebevražedné zatáčky, na několik vteřin mi odkryl záď, ale hlavně výstup hnací turbíny. Můj kulomet začal chrlit smrt.

Pancíř tmavého, burácejícího stroje vzplál šlehanci jisker, motor několikrát zakašlal, vyplivl oheň, a zřetelně jsem zaslechl ostré zvonění kulek, bušících do lopatek rotoru.

Vrtulník se zapotácel, propadl o deset metrů a už už to vypadalo, že se roztříští o pole – pilot byl ale opravdu dobrý: vykopl předeek do výšky, až se těžký stroj div nezaryl ocasem do země – tím se vrtulník ve vzduchu skoro zastavil – pilot ho zhoupal nazpět do vodorovné polohy – to už se zastavil motor, vrtulník se zatočil kolem dokola a přistál na rotoru jako na padáku: Tak měkké to asi nebylo – pozurážená kola se rozlétla po okolí a závoj hlíny na okamžik zastřel hvězdy, jak by (asi) řekl básník.

Pilot se ale nevzdal tak lehce. Ještě než jsem zmizel za horizontem, vypálil po mně z rampy zmrzačeného letacího stroje dvě protitankové rakety – infračerveně naváděné.

Motor mého auta byl sice jediný cíl široko daleko, ale lidé rakety nekonstruuji na střelbu po autech, která řídí upíři. Věřím, že pilotovi musely mé reflexy vzít chuť do života.

Než mne stačily najít stíhačky, které burácely oblohou (poslali na mě rovnou tři!), už jsem byl kilometr od volva zapíchnutého v roští a prchal lesem s přetěžkým nákladem železa jako šílenec.

Po půlhodinovém zničujícím běhu jsem zastrčil balík zbraní pod vývrat a sám se tam nasoukal za ním. Zahrnul jsem se hlínou a kamením tak, že mne zvenčí nikdo nemohl najít.

* * *

Ještě že upíři, jejichž dávní předci spali v těsných rakvích, netrpí klaustrofóbií. Vydržel jsem tam nehnutě v absolutní tmě tři dny a čtyři noci (a to mne průstřely, jichž bylo nakonec šest, svědily takřka neuvěřitelně).

Nejdřív byl les plný řvaní a štěkání psů – potom se jím plížily tiiché nohy speciálních jednotek – celý dnešek už byl klid. To nicnedělání mne ničilo – měl jsem sotva dva a půl měsíce času a tolik, tolik práce...

Bezměsíčnou nocí jsem doběhl do Prahy (pod uniformou, kterou jsem nechal pod vývratem, jsem měl normální šaty), cestou vypil krev mladého srnce, nepozorován proklouzl do své továrny, kde jsem se ve strašlivě oprýskaném, špinavém a zrezivělém korytě (kdysi snad dělnické umývárňě) vykoupal a zbavil se tak všech přischlých sedimentů.

* * *

Další den bylo pondělí. Věnoval jsem ho práci na tatře a četbě Blesku:

...naše zdroje v řadách Policie a Europolu potvrdily, že tajemný zločinec, který vyloupil přísně střežený vojenský sklad se zbraněmi, dislokovaný na území hlavního města (přísně střežený?!), použil proti vojsku a policii, které se ho snažily zadržet, zbraň podobnou, ne-li stejnou, jako pistole české provenience, kterou bylo ke konci loňského roku zabito několik lidí v přístavní restauraci v německém Lübec-

ku, či jakou použil prchající vrah, známý jako Plzeňský Kat, při přestřelce s policií a agenty americké FBI, na kterou si jistě čtenáři našeho listu i všichni obyvatelé Prahy dobře pamatují.

Tato experimentální zbraň však údajně existuje pouze v několika přísně (jak přísná ptáme se!) hlídaných a utajovaných prototypech – a prý pouze v sejfech jedné nejmenované české továrny.

Jak dlouho ještě?! ptáme se. Platíme daně snad za to, abychom se nechali masakrovat na ulicích?

O dalším průběhu vyšetřování vás budeme podrobně informovat.

Na to, že jsou dnes čtyři dny po činu, komentář nezvykle ostrý – žádné noviny, závislé na policejních informátorech, do policie obvykle takhle neryjí. Budu si muset přečíst i předešlá čísla. Jestli novináři vědí o tom zničeném obrněném transportéru a sestřeleném vrtulníku, tak to jen tak usnout nenechají.

Převlečen za houbaře jsem se s košíkem, hůlkou a zavíracím nožem brouzдал lesem. Při nalezení hříbu jsem nadšeně juchal a opatrně se rozhlížel, zda mne nikdo nesleduje – les byl totiž houbařů plný – akorát, že polovina z nich měla vojenské kanady a nenápadně se jim v podpaží bouřily bundy. Vojáci to také jen tak nevzdají správně asi tuší, že těch tří a půl metrů zbraní je tu doposud někde ukryto. Sítím velmi nevrlych, nepříjemně pracovitých a těžce ozbrojených hlídek na všech silnicích se to prostě provézt nedalo – alespoň v osobním autě ne.

S mokřýma nohama a košíkem plným hub jsem se do své továrničky vrátil až dlouho po setmění.

Byl nejvyšší čas trochu protáhnout taturu.

* * *

„Vaše doklady, pane řidiči,“ hlídka, složená ze dvou policistů a tří vojáků, mne zastavila v místech, kde bych žádnou hlídku nečekal ani já (ani při své stále úspěšněji se rozvíjející paranoi).

„Copak vezete?“ posvítil mi policista baterkou do obličeje, a pečlivě porovnával fotku v řidičáku s originálem. „Vystupte si prosím!“

S náležitě mrzutým výrazem jsem sklouzl na rozbitý asfalt:

„Co se děje?! To ste dneska už třetí... Já s tím krámem za pár dní jedu poprvé do světa – tak tady po okolí dělám něco jako zkušební jízdy.“

„Prázdněj?“

„No zatím. Zejtra to narvu něčím... asi pískem. Musím vědět, jak se to chová i zatížený.“

„Tak se podíváme. Otevřete ložný prostor!“ rozkaz práskl až okolní les zahučel. Policista mi zjevně nevěřil. Vojáci zvedli samopaly a zacvakali závěry. Neochotně jsem rozplétal ocelové lanko kolem nakládacího otvoru v plachtě.

„Už to votvírám potřetí!“ brblal jsem temně.

„To je větší než náš celej byt,“ potichu vzdychl jeden z vojáků.

„Vidíte, prázdnó,“ pokrčil jsem rameny. „Co vlastně tak plašíte? Kontrolovali mě cestou fakt už třikrát...“

„Nestarejte se, příteli, jen se nestarejte!“ uklidnil mě druhý policista, přestal prohlížet kabinu, seskočil a začal svítit baterkou po podvozku tatro. „Co je tohle?“ zaklepal na jednu z přídavných nádrží.

„Přídavná nádrž.“

„Přídavná nádrž?“ řekl podezřívavě.

„Helejte, jestli jste si všimnul, to auto má vzadu takovou malou modrou cedulku – TIR je na ní napsáno. To znamená dálková doprava a dálková znamená, že se přitom vyjede hodně nafty, a na hodně nafty musej bejt hodně velký nádrže...!“

„Občane!, nebud'te drzej!“ do obličeje mi rázem svítili oba policisté a ten menší svíral rukojeť obušku.

Trochu jsem ucouvl: „Já prostě nemám čas – ale zato mám nervy v kýblu,“ nasadil jsem zkroušený výraz, „v pondělí bych měl odjet; s tím autem sou furt nějaký problémy, tak ho chci pořádně vodzkoušet; už tři dny jsem se pořádně nevyspal – podívejte jak vypadám!“ nastrčil jsem policistům do světla ruce až po lokty špinavé zažraným šmírem. „Jestli jsem se trochu utrhl, tak se omlouvám, ale fakt je toho na mě moc.“

„Hmmm, moc je toho poslední dobou na víc lidí, nejen na vás... a my máme trochu větší pravomoci, pane řidiči... tak příště víc re-

spektu! Vemte si to a padejte,“ vrátil mi policista doklady. Zatvářil jsem se patřičně vděčně.

„Dík!“ vyšplhal jsem do kabiny.

„Nezaděláte si tu celtu vzadu pořádně?“

„To už bych to dělal počtvrtý... Vona se takhle neotevře, a stejně mě budou zase kontrolovat, než dojedu domů, tak co.“

„Jak myslíte.“

* * *

„To ste zase vy?!“

„Říkal jsem, že to musím zkusit naložený.“

„Nemůžete jezdit někde jinde, prosimvás?“ menší policista se zatvářil nešťastně. Je zase noc, před hodinkou přestalo pršet a oni jsou zjevně unavení, ale nemohou si dovolit, aby jim něco proklouzlo. Tisk aféry se zbraněmi stále nafukuje a nezdá se, že mu nějak dochází dech. Odpoutává to pozornost od stále znovu a znovu propukajících a stále větších a větších otáček nabírajících rasových nepokojů na Severu.

„A kde, prosimvás? Všade jinde jsou zákazy vjezdu a tady je to takový ouzký a rozbahněný – prostě dobrá testovací dráha.“

„Ach bože,“ posvítil si policista na tatra – tentokrát nacpanou pěti tunami písku a zablácenou až po střechu. „No jen do toho,“ povzbudil se unaveně: „Otevřete ložný prostor, pane řidiči.“

Svítili si na hromadu mokrého písku a tvářili se nešťastně.

„Jak jste to do toho dostal?“

„Shrnul jsem na boku celtu a šoupli mi to tam nakladačem – zejtra večer to musím složit na nějaký stavbě v Neratovicích – jako protislužbu.“

„Ach jo... Kluci vemte si lopaty a...“

„To ne, šéfe, dyk je toho písku zasranejch pět tun a my tu trčíme skoro tři dny a...!“ voják, který mluvil se rozpaloval víc a víc.

„Do prdele, jako bych tu netvrđnul s váma!“ praštil policista pěstí do bočnice. Voják ztichl jako gramofon zastavený kladivem.

„Neviděl jste cestou něco podezřelýho?“ otočil se policista na mě.

„Co jako?“

„Člověče, jste snad tak blb...!“ ovládl se, „třeba jak někdo vleče káru s něčím těžkým nebo tak.“

„Ne, to určitě ne. A svítí mi to dobře! Mám vpředu dva páry přídavnejch halogenů – stodvacítek a...“

„Prosím vás, zmizte vocaď, a jestli tudy sakra pojedete ještě jednou, tak vás bez výstrahy a vlastnoručně odstřelím. Jedťe už!“ policista si unaveně mnul zavřené oči.

„Díky, pánové, díky! A nashle!“

„Bože, to je ale blbec!“ zaslechl jsem povzdech, který šel opravdu až z hloubi duše. Nad tím prvním slovem jsem se otrásl – ale zbraně jsou moje.

* * *

Bod číslo šest:

S pomocí počítače a odcizených zbraní jsem tatra přeměnil na pravé invazní vozidlo. Laserový zaměřovací systém, elektronikou ovládaný rotační kulomet, granátomet... a ještě několik automatizovaných zbraní podobně hromadného ničení; vše zvnějšku pečlivě zamaskované, už se mi ale nikdo nesmí moc šťourat pod kapotou.

V pondělí časně ráno jsem si sbalil věci: šaty, padělatelské propriety, pancéřový kufřík s penězi, připravil si pouzdro se všemi falešnými (i „pravými“) doklady, naložil to do tatry, naposledy se vykoupal v té příšerné ledové umývárně, zamkl továrnu a zahodil klíče.

Ve velkoskladu nad mým seznamem pomlaskávali hned tři skladníci naráz:

„Pane, to je sortiment, kam to vezete, jestli to není tajný?“ Hlavní skladník byl neuvěřitelný tlust'och. Faldy špeku se mu pod „vypasovanými“ montérkami přelévaly jako příboj.

„Kde se dá provozovat progresivní metoda invazivního prodeje nejlépe?“ odpověděl jsem otázkou.

„Invazivní prodej...? Aha! To jste jako cest'ák ve velkém!“

„No výborně! Kde vám dají za čtyři ruličky hajzlpapíru s Mickeymousem valounek zlata?“

„Takže dálný Rusko. Pane jo! Budť vám daj kus zlata, anebo kvůli tomu samýmu balíku hajzlpapíru kudlu mezi žebra. Tři z deseti

se vodtamtaď nevrátěj – a to jezďěj pro firmu, a ješřě někdy mají ozbrojenej doprovod!“

„Já věřím na přátelský vztahy. Trochu umím tamní nářečí, a hlavně tam mám pár známejch – řekněme klanovejch náčelníků. Když tak se z toho nějak vykecám, snad...“

„Tomu se říká odvaha!“ potřásl hlavní skladník hlavou, až se mu trojstupňový podbradek rozmlaskal. Na očích mu bylo vidět, že tomu soukromě říká blbost.

„Šéfe! Máme to tam nějak rovnat?“ zavolal na mě dělník v manévrující ješřerce.

„Jo! Tady máte plánek!“ seskočil jsem z rampy a podal mu ná-kres, jak si představuji rozložení zboží v nákladním prostoru. „Aby se mezi tím dalo projít, a abych to moc nemusel přerovnávat,“ strčil jsem mu do kapsy krabičku camelek.

„Jasná věc,“ posunul si čepici do zátylku a odvrčel pro další paletu.

Přešel jsem po rampě do špekounovy kanceláře: HLAVNÍ SKLADNÍK, stálo na zažloutlé papírové cedulce.

„Budete platit převodem?“ probíral se mými papíry, nad každým zafuněl, pak něco nacvakal na klávesnici počítače.

„Hotově, pane, vždycky hotově.“

„Ne že bych vám nevěřil,“ oddechl si, a bylo vidět, jak se mu od srdce ulevilo, „ale při vašich cílech... No víte, co chci říct.“

Udělal jsem z bočního okna tatry vztyčeným palcem jako že všechno je v pořádku, motor zaburácel, ješřerkář mi zamával, strážný v bráně zasalutoval, a bylo.

18

Bod číslo sedm:

„Máte něco na proclení? Alkohol? Papirosy?“ ruský celník v široké čepici napřáhl ruku.

„Ničtő,“ odpověďel jsem a položil mu na dlaň karton amerických cigaret.

„Dobře, pokračujte!“ vrátil mi pas a papíry od nákladu (aniž by se do něčeho podíval) a mávl rukou na kolegu obsluhujícího závoru. Tak proběhla celá celní prohlídka při vstupu na obrovské území státu, kterému se mezi odvážnými podnikateli říká „Poslední země neomezených možností“.

* * *

Známosti s organizovaným podsvětím, úplatky a osobní střelná zbraň – to jsou podmínky, které nastolují platnost individuálních zákonů pro toho kterého člověka, nacházejícího se v tomto nekonečném světě bezpráví. Nejvyšším zákonem tady jsou samozřejmě peníze a největším hnacím motorem lidských činů snaha za každou (jakoukoli) cenu je získat (v lepším případě tím motorem může být třeba i obyčejná nenávist, vztek a strach o své blízké).

To například v mém případě.

Hnal jsem tatra nedohlednými silnicemi mezi ještě nedohlednějšími celinami, stále na východ; počítal rychle ubíhající dny, kšeftoval se zbožím a přitom (a hlavně) se vyptával: „Starý muž v invalidním vozíku – po kolena mu chybí nohy. Neuvěřitelně bohatý, neslyšel jste o něm někdy, přáteli?“ Skoro měsíc už bylo stereotypní odpovědí: „Nět!“

Tam, kde bych čekal slušnost, jsem narážel na nesmyslnou brutalitu, tam, kde bych čekal vraždu kvůli rezavému knoflíku, jsem nacházel široká srdce schopná dát i poslední. Navazoval jsem kontakty s udřenými vesničany i s mafiány, jako vystřiženými ze starých amerických filmů. Ti se mne většinou snažili okrást. Zabil jsem několik milicionářů, kteří se pokoušeli na rozkaz oněch mafiánů zabít mě – to když „mafiánská“ přepadení mé tatry a pokusy o krádež soustavně nevycházely. Čas běžel. Až jednou.

* * *

Zastavil jsem na obrovitém parkovišti nedaleko Orenburgu. Mají to tady postaveno speciálně pro tiráky – za deset dolarů máte na dvanáct hodin zajištěnou ochranu místního gangu – to znamená asi tolik, že vám žádný člen tohoto gangu nevykrade auto. Posledních čtrnáct dní jsem skoro nespal, o místě Azzopardova úkrytu ani ta

nejmenší informace, beznaděj, únava, malomyslnost a do rovnodennosti šest dní.

„Davaj!“ ksicht v černé bundě zinkasoval mé dolary a ukázal přes nedohledné, přesto však slušně zaplněné, parkoviště až někam k lesu v dáli – tam si najdu místo sám.

Tady ta parkoviště nemusí mít žádné cedule, nic, co by na ně upozorňovalo – jsou cítit na deset kilometrů; po větru klidně i na třicet. Moč a výkaly. Hory hniјících odpadků, použité prezervativy – a v tom všem mělké hroby. Přesto je bezpečnější parkovat na nich – asi jako spát s černou mambou pod postelí a ne pod peřinou. Pro mne je důležité, že je tu velká koncentrace řidičů z celého světa, a tak se dají sehnat informace.

Zacouval jsem mezi očesaný vrak návěsu a albánský kamion – těsně k lesu. Zadní nápravy mi několikrát proklouzly ve vrstvě mazlavé špíny. Takhle parkovat má jednu velkou výhodu: nikdo k vám nepříjde odzadu. V tom „lese“ se totiž jako vlny ztuhlého moře vzpínají skoro pětimetrové vrstvy odpadu – jednou za čas to tam „správa“ nechá z parkoviště odhrnout buldozerem.

Protože bylo teprve krátce po třetí odpoledne, zamkl jsem dveře a s pistolí v ruce se natáhl na sedačky. Včera v noci jsem ulovil laň – jsem aspoň najedený.

Probralo mne bušení na dveře a několik opilých ženských hlasů. Venku už se smrákalo.

„Nado sex?! Hej!!! Sex?!“

Slušně jsem řekl, že ne. Prostitutky vypadaly ještě hůř než ty, co v dobách mého mládí sedaly u městských bran. Vrstvy líčidla zakrývající vředy, zčernalé vyviklané zuby, mokravé boláky po nesterilních injekčních jehlách prosakující skrz rukávy...

Říkají tomu tady ljek – podřadná, smrtelně nebezpečná syntetická droga. Jak ale jinak by pasáci své ubohé stádo na parkovišti udrželi. Žádná z těch dívek to nedělá dobrovolně, tady určitě ne. Ljek je tu drží a vodka pomáhá zapomenout. Dívky tak mají „životnost“ sotva třičtvrtě roku. Mnoho z těch mělkých hrobů v odpadcích patří právě jim. Pasákům pak stačí zajet někam na vesnici obnovit inventář.

Ve městech hezké holky prý loví jako zvěř, kterou chytí, pro tu není úniku: když se nenechá přesvědčit týráním, tak několik dávek

ljeku a na parkoviště. Kvůli droze jsou pak schopny dělat vše a s kýmkoliv.

Nakonec jednou za čas přijede buldozer a všechny odpadky odhrne do lesa.

„Hej, příteli, nechceš si na noc zajet k nám?“ vyskočil na stupačku, a zaklepáním na okno mne vytrhl z myšlenek, nějaký chlap v modré baseballové čepici s nápisem CALIFORNIA. Mluvil česky. „Budeme se v noci střídat při hlídání a čím víc lidí pohromadě, tím líp se to táhne, no ne?!“

„Fajn, díky. Kde parkujete?“ otevřel jsem dveře na druhé straně.

Chlap v čepici obešel předeek tatry a se zafuněním se vyšplhal na sedačku – byl to typický řidič – svalnatý tlustouch: „Já sem Lád’a,“ zabouchl a podal mi ruku.

„Honza Jančařík, rád tě poznávám.“

„Jed’ vlevo – asi dvě stě metrů. Máme bílýho terénního kenwortha,“ stáhl okénko: „Pásku, počkej tady. Jenom mu ukážu místo!“ křikl na svého partáka.

„To je strašnej smrad!“ povzdechl si Lád’a, když jsme vystoupili a já zamykal taturu. „Vem si cigáro!“ napřáhl ke mně krabičku.

„Dík, nekouřím..., ale zrovna teď toho dost lituju.“ Seděli jsme v dlouhém narvaném výčepu na kraji parkoviště. Je to „budova“ stlučená z prken, nalepená mezi několik papundeklových buněk, které jí krásu oplácejí stabilitou. Podlaha z udusané hlíny a cigaretových nedopalků.

„Tady je vajglů jako nasráno!“ udiveně řekl Lád’ův parták.

„Počkej, až pojedeme zpátky u Moskvy – to teprve uvidíš, co to je vajglů jak nasráno. Tam se musí chodit se skloněnou hlavou a v gumákách!“ svěťácky zvedl obočí Lád’a. „A pak si jedno nedej!“ zamnul si ruce a zařval na barmana, kmitajícího za dlouhým dřevěným pultem: „Tříkrát stakan vodky a kolu!“

Ačkoli mám v odmítání nápojů a jídel dlouhou praxi, vysvětlit tomuhle Lád’ovi, že s ním opravdu nemohu pít, bylo snad nejtěžší vysvětlování v mém předlouhém životě.

„Copak sem prašivej?!“ překřikoval randál a neustále mi cpal skleničku za skleničkou. Vypadalo to na těžký večer. Radši jsem

zahájil oblíbenou konverzaci o autech a cestách a nákladech a špeditérech a policii a mafiánech...

„Tos ještě nic neviděl, příteli!“ zasvítili mu oči po jedné z mých historek (namluvil jsem mu, že po Rusku jezdím teprve pár dnů). Jeho parták – Jirka se jmenuje a vůbec nemluví, jenom valil bulvy, A Lád'a vyprávěl o tom, jak v okolí města Norilsk na východní Sibiři, kam někdy před rokem vezli z Německa jakýsi speciální náklad, má nějaký chlap svůj vlastní soukromý malý stát („No malej – jenom to voplocený území – jeho soukromej pozemek – je prej větší než celá Praha!“). Zavěřil jsem. Lád'a si záblesk v mých očích vysvětlil jako opravdu nefalšovaný zájem – a měl pravdu. Vyprávěl tedy (s náležitě rozsáhlou a plastickou gestikulací), jak na ně u ruských hranic čekal chlap, který zajistil, že nemuseli vystát dvoudenní frontu, jak za hranicemi čekaly dva terénní mercedesy („Ty chlapi v nich měli úplně veřejně samopaly!“), jak jeden mercedes jel před nimi a druhý za nimi, jak jeli víc než pět tisíc kilometrů téměř bez zastávky („Střídali jsme se u volantu div ne za jízdy!“) a mnoho a mnoho jiných informací.

„Poslouchej, a viděl's toho chlapa, co mu to patřilo, co jste mu vezli náklad – šéfa?“ položil jsem stěžejní otázku.

„To nevím. Ale když jsme projeli všema těma hlídkama (před oploceným územím prý jsou na silnici tři pevná strážní stanoviště, v nepravidelných intervalech tam poletují vrtulníky, a prý na okamžik v lese podél cesty zahlédl i nějaké vojáky), projeli jsme bránou v plotě – vostnatej drát, samá kamera, kulometry na věžích, dole koukal z takový velký hromady hlíny konec něčeho, co vypadalo jako lauf od tanku..., takže když nás pustili dovnitř, tam na takovým parkovišti jsme museli přepřáhnout návěs...“

„A viděl's teda toho šéfa?“ netrpělivě jsem ho přerušil.

„No zrovna jsem to chtěl říct!“ zvedl Lád'a obočí a plácl rukou o pult. Vodka už se mu blyštěla z očí. „Když jsme teda přepřáhali, přijelo z druhý strany – odněkud zevnitř, obrovský BMW a vylez z něj takovej chlap v černým kabátě, klobouku jako z válečného filmu, kožený rukavičky, narvanej brunátnej obličej,“ nafoukl Lád'a své už tak tučné tváře a naznačil před nimi pomocí rukou jak „narvanej“ ten chlap byl. „Tak tenhle chlap rozlomil pečeť na vleku, vlez dovnitř a

podle papírů si náklad zkontroloval. Všichni vostatní, ty co s náma jeli už od hranic i hlídky na věžích, stáli v pozoru a salutovali. Do konce i ten člověk, co nás dokázal protlačit přes hranici, ztuhl jako prkno. Když pak ten v klobouku zase vylez a řekl: „V pořádku!“, bylo vidět, jak se všem z našeho doprovodu ulevilo.“ Lád’a do sebe otočil další vodku, mlaskl, zašklebil se, udělal „pcháááá!!!“ a pokračoval: „Pak nám – mně a mému parťákovi – potřás rukou – rukavici si nesundal, poděkoval nám a dal nám každému obálku s profitem, jak říkal. Měl strašně studený modrý oči – to jsem fakt ještě neviděl. A i když se usmíval, šel z něj mráz – prdel jsem měl úplně staženou. – Jo, a na čele – pod kloboukem – mu koukala tlustá bílá jizva,“ naznačil si Lád’a na čele jak.

„A jak mluvil?“ zeptal jsem se a použil mnoho ze svých duševních sil, aby se mi napětím netřásl hlas.

„To je divný, že se ptáš zrovna na tohle – německy. To by člověk v takový ruský prdeli nečekal, co?“

Tím to je jasné – až mě zamrazilo.

Ten popis, co mi Lád’a dal, se přesně hodí na jednoho kdysi dávno zmizelého nacistického pohlavára-přesněji na bývalého vrchního velitele gestapa gruppenführera SS Heinricha Müllera.

* * *

Vymluvil jsem se, že jdu hlídat auta a odešel z dýmem zavaleného výčepu. Cestou jsem odehnal několik veksláků a těch hrůzostrašných šlapek.

Kdo by to byl řekl, tak přece jenom štěstí. V duši mi světélko naděje přestalo blikat a začalo jasně svítit netrpělivostí jsem se div netetelil. Bohužel nemohu odjet hned teď v noci – bylo by to nápadné, když jsem si zaplatil dvanáct hodin klidu. Nejdřív to půjde tak ve čtyři ráno, tedy za pět hodin.

Když jsem si našel Norilsk na mapě, rázem bylo jasné, že i těch pět hodin relativního volna možná bude málo: je to odsud totiž i vzdušnou čarou přes dva a půl tisíce kilometrů. A to musím ještě přejet Ural, celou Západosibiřskou rovinu... špatné, rozbité cesty, bahno, řeky... A mám na to pět dní – přesně. Vlastně čtyři, opravil

jsem se, jeden si musím nechat na obhlídku terénu... Takže pouhých pět hodin na přípravu.

Zachvátila mne horečná činnost. Rozběhl jsem se k vjezdu parkoviště, kde stávají tak zvaní ropáci. Vybral jsem si starý traktor s velkou cisternou na umaštěném vleku – snad to bylo původně určeno jako fekál. Teď podle zápachu, obráceně prohnutých per a rozčáplých pneumatik je cisterna plná nafty.

„Hej, příteli!“ vzbudil jsem řidiče, „mám zájem o pár litrů.“

„Charašó, gospodin, charašó...!“

„Jasně, jasně,“ zarazil jsem jeho nadšené litanie. Tomu říkám obchodník: vzbudíte ho o půl dvanácté a on okamžitě začne opěvovat své zboží.

„Nejdřív se kouknem na kvalitu,“ vyšplhal jsem na vlek a přidřepl k poklopu na vrcholu cisterny.

„Charašó, charašó!“ oddělal z poklopu visací zámek a odklopil ho. Intenzita zápachu nafty stoupla tak, že přerazila i hnilobný puch odpadků. Majitel cisterny cvakl zapalovačem a přidržel komíhavý plamínek těsně nad hladinou olejovité kapaliny. Trochu mi zatrnulo, on jenom pomlaskával, a na jeho vráskami zbrázděném obličejí bylo vidět, že kdyby bylo třeba, aby mi dokázal, že právě ta jeho nafta je nejlepší, byl by ochoten se jí klidně i napít. Palivo mělo ve světle zapalovače sametově modrou barvu – příznak kvality a navíc protimrazové úpravy. A tam, kam pojedu, už možná bude sníh.

„Tak, Choroši, jedeme,“ tleskl jsem a seskočil na zem. U tatry jsme naplnili (přes síto – že v naftě nebude písek, tomu jsem nevěřil) hlavní i obě přídatné nádrže a ještě šest dvousetlitrových barelů na ložné ploše – dohromady skoro dva a půl tisíce litrů.

„Kolik?“ zeptal jsem se spokojeného ropáka – kdy zase prodá polovinu cisterny naráz. Zadrmolil něco o milionech a milionech rublů.

„Mám jenom dolary.“

„Šest set,“ odpověděl kupodivu docela jasně anglicky. Ve světle přídatného reflektoru tatry se mu mezi rty leskl jediný přední zub – jako dravčí tesák.

Odpočítal jsem požadovanou sumu – ropák byl očividně šokován, že jsem se nepokusil smlouvat. Oči se mu lačně přilepily k mís-

tu, kde tušil mou náprsní tašku. Tím smlouváním jsem nechtěl ztrácet čas – teď bylo potřeba ozřejmit, že loupežné přepadení se ne vždy vyplácí.

„Víš, příteli,“ vzal jsem ho za rameno a mluvil zřetelně a rusky. „máš pravdu, já u sebe mám hodně peněz, asi víc, než kdy v životě uvidíš. Ale...,“ otočil jsem ho čelem k poloprázdné cisterně, tak, aby dobře viděl na rozhrkaný traktor, chytil jsem stroj za předeck a zvedl ho, až byla přední kola dobře dvacet centimetrů nad zemí. Jednou rukou jsem přitom ropáka stále držel za rameno (měl jsem co dělat – ten traktor byl o dost těžší, než jsem si myslel). Ropák hlasitě zapolykal. Povolil jsem a traktor s hlasitým zařinčením dopadl na zem. „A taky mám tohle,“ namířil jsem mu do obličeje čezetu.

„Charašó,“ řekl ropák, když přestal polykat, a znělo to trochu vyděšeně a trochu smutně. Nasedl a odhrčel. Pečlivě jsem přeskládal náklad, abych rozložil zatížení a snad ještě pečlivěji jej zajistil – na nějaké zastavování a rovnání už nebude čas – a že po rozbitých cestách pojedou nějak mírně, v to jsem opravdu nevěřil. Nakonec do-fouknout pneumatiky (už asi po tisíci padesáté šesté jsem si pogratoval, že jsem si dal práci a sehnal průrazuvzdorné speciálky GOODYEAR MILITARY). Pak jsem se převlékl z promaštěných montérek do maskovací kombinézy, vyndal z batohu vysoké boty, na blůzu natáhl neprůstřelnou vestu, postroj s mini uzi a pěti granáty, navrch krátkou černou bundu s polstrováním na loktech a ramenou, katanu připravil za sedadla, do kapes zásobníky, bezprsté rukavice.. .

„Začíná válka, Azzoparde,“ řekl jsem proti přednímu sklu a nastartoval. Bylo za pět minut čtyři.

19

Ta cesta byla ještě horší, než bych čekali v nejhorších snech. Přes Ural to po rozbitých, prašných, ale docela širokých dorógach ještě šlo. V nekonečné nížině za ním se ale sporadické komunikace proměnily v jednu velkou dlouhou odpornou bažinu. Zapnul jsem náhon na všechna kola, uzavřel diferenciály a sotva dvacetikilomet-

rovou rychlostí se prodíral vpřed, po nápravy v hustém hnědém bahně.

Byla tam místa, kde jsem si myslel, že je konec. Například jednou tatra zapadla tak, že bahno začínalo v polovině dveří a já musel vylézt okénkem. Naštěstí se to stalo v lese a tak jsem mohl ocelové lano od navijáku zaháknout za strom a nákladák vytáhnout. Těch dvacet metrů trvalo skoro půl hodiny – a stejným způsobem jsem musel překonat přibližně další dva kilometry: skočit do bahna, zaháknout lano, počkat, až skučící naviják auto přitáhne ke stromu... a znovu a znovu a znovu a přitom doufat, že něco nepraskne – to by byl konec a dál bych musel pěšky. Bylo to zoufalé.

Když jsem najel na pevnější půdu a z mazlavých hlubin se opět vynořila kola (připomínající nejspíš hliněné koláče) přišlo mi to trochu jako zázrak. Za autem byla dva metry hluboká a na dvaapůl metru široká rýha, rychle se zaplňující vodou. S úšklebkem jsem si vzpomněl, jak Láďa vyprávěl, že se to tady dá dojet jen těsně před zimou, s prvními mrazy: „A když tě nazpátek chytne sníh, tak tam musíš rok vydržet.“ A to jeho kenworth je osminápravový terénní speciál. „Ale nevěm to, za ty prachy,“ odpověděl na mou otázku, proč tak riskuje.

* * *

Když už jsem si opět zoufal – po třech dnech utopených v bahně byly přede mnou stále dvě třetiny cesty, začalo mrznout. Nejdříve jsem skoro tancoval radostí, ale pak mi nezbylo, než tatra, kolo po kole, sekerou vysekat ze ztuhlého bláta – to jsem byl dvě hodiny lovit. Energii jsem potřeboval doplnit opravdu akutně.

Stál jsem na plynu, tatra po hrbolaté cestě skákala, duněla a řinčela. – Jet někdo proti mně, tak jeho život neodvratně skončí na kolejnici, kterou jsem navařil místo předního nárazníku.

Hypnotizoval jsem zelená čísla, svítící na družicích řízeném navigačním přístroji: jeden číselník byly hodiny, druhý vzdušná vzdálenost mezi mnou a předvoleným cílem, třetí udával informace o směru.

Stejně tu vede jenom tahle jediná zatracená „lesní cesta.“

* * *

Prastarý vysušený muž seděl na invalidním vozíku a pozoroval červeně blikající světélko na velkém panelu před sebou. Za okamžik se rozsvítilo druhé.

„To je on, Heinrichu, určitě je! Lord Richard Adolf Ericksson, osobně – a na mém území! Přesně jak jsem chtěl.“ Hlas starého muže zněl podobně, jako když o sebe drhnete dvěma kusy polystyrenu.

„Jak si můžete být tak jist, pane?“

„Víte, Padre,“ otočila se olysalá, jakoby pergamenem potažená hlava na muže ve strohém černém obleku s bílým kolárkem, „jste dobrý Lovec, ale o lidech toho přesto moc nevíte.“

Brunatný, na kratičkého ježka ostříhaný muž stojící těsně za starcovým vozíkem se pousmál. Byl oblečen do kompletní černé uniformy vysokého důstojníka zbraní SS; vyleštěné stříbrné runy na límci a smrtihlav na čepici blýskly přítmím.

„Bůh vám o lidech nikdy neprozradí tolik co bolest, Otče,“ řekl německy. Kněz zachoval naprosto nezúčastněný, kamenný výraz, ale když se oči obou jeho společníků otočily na třetí blikající světélko, přeběhl mu po rtech téměř neznatelný záblesk nechuti.

„Zastavte ho. Když to půjde, zajmte ho živého. Když ne, stačí mi jeho hlava. – Je vás tady na to dost. Hlavně už chci, aby mi konečně zmizel z cesty!“ udeřil pergamenové soše podobný stařec do opěradla vozíku. Jeho oči svítily nezdravým kalným žářem a nohy od kolen dolů byly nahrazeny nejkvalitnějšími protézami, co jsou na světě k mání.

* * *

Tušil jsem, že v lese podél cesty budou – mimo strážných stano-
višť – i nějaké fotobuňky, snímače hluku nebo podobně.

Do půlnoci dne podzimní rovnodennosti chybí osm hodin, čili na nějaké jemné průzkumnické nuance není čas. Před hodinou, kdy mi k hranici Azzopardova panství zbývalo sotva padesát kilometrů, jsem zastavil a zakryl kola a okna tatry pláty pancéřového plechu.

Vodorovně prořezané a pro lepší odrážení nepřátelských střel do ostrých úhlů (dolů) naohýbané lamely na oknech nepropouštějí mnoho světla – skrz úzké štěrby mezi nimi je vidět jen jakž takž. Od-

kryl jsem také falešný panel nad ovládáním počítače a aktivoval palubní zbraně.

Několikrát probliklo slůvko READY – Počítač mi zprávy zobrazuje zeleným písmem na přední sklo – kousek níž, než aby mi bránily ve výhledu.

* * *

Podle navigačního přístroje cesta končí deset kilometrů přede mnou, hranicí rozsáhlého soukromého pozemku. Hnal jsem tatru na plný plyn, turbo hlasitě pískalo a stromy po stranách cesty se slily do tmavé rozmazané masy.

VRTULNÍK SEVERO-SEVERO-ZÁPAD, rozsvítila se světle-zelená písmena na skle.

KULOMET AKTIVOVÁN. POTVRDIT.

„Ano,“ řekl jsem hlasitě a na okně problikl nápis: POTVRZENNO.

Nad tatrou se mihl stín a do pečlivě opancéřované kabiny zabušily první střely. Ten vrtulník byl maličký sikorsky – takové to umělohmotné vejce, a někdo z něj střílel obyčejnou M-16.

Tož to mne hrubě podcenili.

Při druhém přeletu se tatra otřásla, jak spustil můj rotační kulomet, ukrytý ve falešném prostoru těsně nad kabinou.

Byla to kratičká dávka.

Zařinčely nábojnice sypající se na podlahu a někde venku se ozvala exploze – oranžový blesk prošlehl štěrbinami v pancíři, zakrývajícím okno – uvnitř to na chvíli vypadalo jako uprostřed stáda oranžových zeber.

Minul jsem poslední strážnici a ceduli s ruskými nápisy:

SOUKROMÝ POZEMEK
VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN.

Po padesáti metrech následovala další:

HLÍDÁNO PSY A AUTOMATICKY OVLÁDANÝMI
ZBRANĚMI SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ!

Tento nápis byl doprovázen černou lebkou se zkříženými hnáty.

* * *

Kolem tatry začaly dopadat ruční granáty. Mezi stromy se ale špatně hází a ještě hůř trefuje.

Můj kulomet se ozval znovu. Tentokrát už si počítač potvrzení ke střelbě nevyžádal. Když tatra zezadu zasáhl výstřel z ručního granátometu, zřetelně jsem řekl:

„Volná palba mimo bodu tři.“ To znamená, že počítač bude likvidovat cíle už při jejich zjištění, aniž by nás musely nejprve napadnout, a využije k tomu všechny dostupné prostředky – samozřejmě mimo „bodu tři“.

Rítíl jsem se po úzké cestě a horoucně si přál, aby nebyla zamínována – ale když tudy projel i Lád'ův kenworth...

„Prááásk!!!“ tatra poskočila a zavlnila se ze strany na stranu – levý přední blatník, jak jsem škvírami zahlédl, zmizel a zbyl po něm jen čadící plechový žmolek. Tím se odhalil rezavý pancéřový plát, který jsem do blatníku na ochranu kola ukryl – jsou na obou stranách, přivařené k rámu vozu.

Chlap ve flekatých maskáčích a ocelové přilbě vyskočil na cestu, zaklekl a znovu zvedl pušku s kouřícím granátometem pod hlavní.

Můj kulomet krátce zařval.

Zvedla se rudá mlha a prach – z toho člověka zbyla jenom špinavá kaluž.

Granátomet, ukrytý kus nad kulometem a schopný střílet jen dopředu, zlikvidoval šedesátimilimetrové dělo, které několik vojáků ve spěchu, ale disciplinovaně, vytahovalo na konci dlouhé rovinky z lesa. Ještě nezačali ani mířit a už z nich zbylo jen pár cárů masa škvařícího se na potřhané a zohýbané oceli.

Nějak mi jich nebylo vůbec líto.

Kolejnice na přidi tatry odmrštila krvavou skulpturu zpátky mezi stromy.

Pak přišly ještě dvě serpentiny, pár vojáků s granáty, a na konci rovinky za další zatáčkou už byla velká brána, propletená ostnatým drátem.

Začalo přituhovat.

Ze dvou kopečků hlíny nalevo před bránou vyšlehl dým a oheň: automatická palebná stanoviště, vybavená velkorážnými kulomety.

Těžké projektily s dunivými kovovými nárazy prohýbaly pancíř před sklem. Když prasklo, skrčil jsem se. V kabině panoval tak ohlušující randál, že jsem ani neslyšel, zda střílí i moje zbraně.

Pak oba kulomety – jeden po druhém – utichly. Granátomet nad mou hlavou znovu houkl a levá strážní věž vybuchla jako gigantická ohnivá květina.

Odněkud z lesa za plotem vylétla protitanková raketa a současně se v zákopu zdvihli dva muži v helmách, ověšených větvičkami – oba bazooky na ramenou.

Zasyčelo to, vzduchem se mihla bílým plamenem žhnoucí pyro- patrona a samonaváděcí střela se místo do motoru zabořila do ní.

Exploze tatru přesto div nepřevrátila a bokem ji odhodila dobře dva metry vpravo, do křoví podél lesa. Kola se nekonečnou chvíli smýkala po kraji cesty, než se mi podařilo vyjet zpátky.

Celé auto se třásl, jak rotační kulomet chrлил kilogram oceli za kilogramem a ničil stále nové a nové živé cíle (tak se ve vojenské terminologii říká lidem).

Z mužů s bazookami tak stačil vystřelit jenom jeden. Dupl jsem na brzdu, ale malá raketa tatru zasáhla pod ostrým úhlem do boku: prolétla plachtou, zakousla se do beden s nákladem a vybuchla.

Do pancíře za zády mi zabušily střepiny a zvenčí to zaburácelo, jak exploze utrhla výfuk.

* * *

Jel jsem dál na plný plyn, motor hromově duněl, turbo ječelo. Z druhé, dosud stojící strážní věže se vyklonil muž a sebevražedně práskl z granátometu, přichyceného pod puškou.

Věž se v příští sekundě změnila na oblak prachu a třísek, šlehaných do stále větších výšek mým kulometem. Granát vybuchl někde pod motorem. Tatra nadskočila, zavlnila se a řízení rázem šlo pekelně ztuha.

Prorazil jsem bránu a volant se mi tím nárazem ohnul v rukou. Tlusté ocelové trubky, omotané kotouči rezavého ostnatého drátu, se

vyrvaly z betonových základů a nákladák to vše vlekl za sebou. Kolejnice na místě nárazníku teď nejspíš připomínala surrealistický preclík viděl jsem ji, protože celý čenich tatry se nárazem ohrnul jako pysky útočícího vlka.

„... a je tam takový parkoviště a vedle kopeček hlíny, z kterýho kouká něco jako konec lafu vod tanku...“ na tahle Lád'ova slova jsem nezapomněl ani na okamžik.

A opravdu tam byl tank – a ne jeden. Ten zakopaný po mně střelil hned za bránou – to, jak mě náraz na ni zbrzdil, mne zachránilo – obsluha děla počítala s dosavadní rychlostí a tak pětaosmdesátimilimetrový granát ohlušivě hvízdal malý kousek před tatrou a vybuchl v lese.

* * *

Druhý tank stál kus dál, v zatáčce uprostřed cesty, a právě zaměřoval.

„Uvolňuji bod tři!“ zařval jsem.

Odněkud zezadu do tatry zabušilo několik granátů z ručních granátometů. Zkroucený volant se mi zaškubal v rukou a zád' nákladáku se opět, tentokrát mnohem divočeji, roztančila ze strany na stranu – odneslo to několik pneumatik.

U lesa za parkovištěm se zvedl maskovaný muž a na hlavní pušky měl nasazenu protitankovou střelu. Namířil přímo na mě. Jak také jinak.

Někde za hlavou se mi ozvalo hlasité „PLOP“, následované drásavým hvízdnutím. Druhý tank, sedící jako ocelová hora na silnici přede mnou, zmizel v bílém blesku a oblaku dýmu. Celý svět se otřásl.

To „PLOP“ byl ‚bod tři‘ – stopadesátimilimetrový minomet. Bohužel jsem z vojenského skladu ukořistil pouze tři miny.

Tank se změnil na hromadu dýmajícího kovu. Urvaná věž s pokrivenou hlavní se válela na straně – trčely z ní nohy, které byly zkrouceny a zohýbány jako u gumové loutky,

„PLOP.“ V okamžiku, kdy minomet vypálil podruhé, narazil do boku tatry granát ze zakopaného tanku.

Těsně po něm i baňatá střela z hlavně pušky toho muže u lesa. Kulomet nad mou hlavu už se jenom naprázdno točil a bezmocně vrčel – i tak jsem si myslel, že náboje dojdou mnohem dřív.

* * *

Tatra se vznesla do vzduchu jako nabraná na rohy hvězdného býka. Kabinu naplnil dým a zápach hořícího železa.

Obrovský stroj s randálem, překonávajícím všechny popsateľné randály, dopadl na bok a začal rotovat přitom lámal smrky podél cesty a rozrýval zmrzlou zem hlubokými jizvami.

* * *

Když po odíraném a muchlajícím se kovu přestala bušit hlína a kamení, a když zároveň utichl i ostatní hluk, pochopil jsem, že se všechno zastavilo a že, chápu-li to správně, stále ještě žiju (i když jsem to neuvěřitelné ticho na okamžik přičítal temné smrti).

Tak důvěrně známá kabina tatry se změnila v kladivem rozmlácenou konzervu se sardinkami při pohledu zevnitř.

Dveře se mi podařilo vykopnout až na třetí pokus. Tatra skončila částečně na boku a částečně na střeše. Někde vzadu praskaly plameny a mě od toho kopání bolely nohy. Vzal jsem katanu a přesmekl se z ohnuté sedačky na zmrzlé hnědé jehličí venku.

Ve vzduchu vonělo čerstvě našťípané smolné dřevo, zima a spálené výbušniny. – Vše to přebíjela nafta, vytékající z rozbitých nádrží, a mastný kouř z ohně, který ji zachvacoval.

Krátce jsem pohlédl zpátky, směrem k vyvrácené bráně – posledních padesát metrů cesty se změnilo na oraniště, vroubené utrhanými nápravami, pozuráženými stromy, krabicemi s nákladem, cary ostnatého drátu a částmi karoserie mé nebohé tatříčky.

Několik desítek metrů na druhou stranu se kouřilo z vraku tanku, jehož podvozek stále rozšafně spočíval uprostřed cesty – stejně bych ho tatrou neodstrčil.

Vyšplhal jsem zpátky na zohýbané trosky bývalého nákladáku a opatrně přehlédl prostor za nimi. Na parkovišti, tam, kde byl zakopán druhý tank, šlehaly z velkého kráteru plameny a stoupal černý dým – ani druhá mina neminula (hezke spojení slov – mina neminula). Od

lesa se klusem blížilo šest příkrčených, větvemi maskovaných vojáků. Jeden z nich na hlavní pušky protitankovou střelu neměl.

Natáhl jsem závěr mini uzi a přes podvozek tatro zahájil palbu – mimořádně úspěšnou palbu – byli už dost blízko.

Pak jsem seskočil z ocelové mrtvolky stroje, otloukané kulkami z několika nelokalizovatelných samopalů, a lesem podél cesty se rozběhl do nitra Azzopardova území.

20

„Ještě pochybujete, Padre?! Tohle by žádný člověk nedokázal!“ stařec v invalidním vozíku tentokrát seděl před stěnou, pokrytou snad dvaceti monitory – kamery snímaly les nebo dlouhé chodby s dveřmi na konci. „Pronikl do druhého okruhu,“ Azzopard zaklonil hlavu a sykavě se nadechl, „Heinrichu, vezměte si k ruce pana Salazara a pana Snydera a ujměte se osobně velení, nerad bych, aby mi tady jeden jediný upír dělal takový nepořádek, prosím...“

„Jistě, pane!“ muž v esesácké uniformě srazil paty a ruka se mu šklubla v náznaku nacipozdravu. Knězi, stojícímu stranou, přelétl po obličej mrak nechuti.

„Je velmi výkonný, tenhle náš Heinrich, Otče,“ se zabzučením elektromotoru otočil invalida vozík ke knězi. „Všiml jsem si dobře, že vy k němu velké sympatie nechováte?“

„Rád bych se vrátil do své země, pane Azzopardi,“ kněz na starce upřel oči, ale před žhnoucími víry v hlubokých důlcích, stíněných laloky svrasklé kůže, sklonil hlavu, „vaše pohostinnost je jistě velmi milá, ale až zničíme tohoto upíra, pak bych se chtěl plně věnovat vymítání těch méně nebezpečných ďáblových zplozenců...“

„Vám se u mne nelíbí, Padre?“ přešel nesmrtelný stařec, že mu kněz neodpověděl na otázku. „Nezapomeňte, komu vděčíte za svůj..., za svůj neobvykle dlouhý život, který můžete tak krásně vyplnit šířením Božího slova, Padre,“ ze starcova hlasu zněla neskrývaná ironie. Crumly na oko nedbale pohlédl na tlumeně zářící monito-

ry, a tak ani Azzopardův vševídnoucí zrak ten divný záblesk v jeho očích nezahlédl.

* * *

Na mrazem vymetené obloze mezi korunami smrků pomrkávaly hvězdy, a vějíř vojáků, pročesávající les, prošel tak těsně kolem, že bych si na jednoho z nich mohl sáhnout.

Plížil jsem se dál a houstnoucí večer mi jen nahrával. Bylo třeba dávat velký pozor, kam pokládám nohy v mrazivém vzduchu se praskání větviček rozléhalo široko daleko. Že jsem opravdu na správné adrese (a hlavně že vědí, kdo jsem), mi potvrdilo i to, že proti mně nenasadili PSY

Teď ležím v mlázi na okraji lesa, je tma, a snažím se vstřebat co nejvíc podrobností. Uprostřed velké, přesně do kruhu vymýcené paseky je nízký složitý komplex z šedého betonu – zřetelně cosi po vojácích. Odhaduji to na bývalé řídicí centrum raketových vojsk celé oblasti někdy ze sedmdesátých let minulého století. Rozměry půdorysu – přibližně jako standardní fotbalový stadión i s tribunami. Část střechy odklopná – vevnitř bude i hangár pro vrtulníky. Kolik pater to má pod zemí, jsem si netroufl ani odhadnout. Azzopard byl ve výběru svých sídel vždycky megaloman – i jeho hrad tenkrát v Anglii byla jedna z největších staveb, co jsem kdy viděl.

Mýtinu v nepravidelných intervalech přejíždějí ploché paprsky světlometů a pod jejich oslepujícíma očima se lesknou objektivy kamer. Namrzlá tráva na pasece se v ostrém světle studeně blyští.

Obešel (lépe „obplížil“) jsem celou budovu a objevil patero možných vstupů.

Široká zásobovací vrata jsem vyloučil hned; a teď tedy ležím proti vchodu, kolem kterého není ani nejvíce, ani nejméně světlometů a ani nejvíce či nejméně hlídek je takový průměrný. Několik metrů přede dveřmi – po obou stranách – jsou kryté okopy; za neprůstřelnými okénky nad hlavními kulometů se občas rozežhne plamínek cigarety.

Podle všeho jsou v každém okopu dva muži. Byl jsem si tím už docela jist, a tak nebylo proč otálet.

* * *

Zastrčil jsem do čezety předposlední zásobník s titanovými střelami, vsunul jednu patronu přímo do hlavně (šestnáctá kulka někdy může rozhodnout), zkontroloval a k okamžité střelbě připravil uzi, utáhl popruh katany, pověšené tentokrát na zádech, a do jehličí před sebou položil dva granáty:

„Zase doma,“ tiše jsem poznamenal nad bílými nápisy: SDĚ-LÁNO V ROSSII.

Pevně jsem uchopil čezetu do obou rukou, přepnul na střelbu jednotlivými ranami a zapnul tlumič. Počkal jsem, až přejede paprsek světlometu, vztyčil se na kolena a čtyřmi rychlými ranami prostřílel pancéřová okénka kryjící okopy. Hlasitě to zakřúpalo a obě v té chvíli svítící cigarety zhasly. Tak uvidíme.

Odjistil jsem oba granáty a sevřel je levou rukou, abych držel zpoždovače. Místo čezety mi do druhé ruky vklouzla drsná pažba samopalu a už jsem po zmrzlé trávě běžel přímo proti dveřím.

Cestou jsem dvěma dávkami zničil dva světlometry, které se na mne upřely, přestál jsem několik zásahů do neprůstřelné vesty – čtyři z automatického (jehož jsem si předtím nevšiml) a dva z ručně ovládaného kulometu (někdo v okopu nalevo od vchodu mou střeleckou přípravu očividně přežil). Na každý kulomet stačil jeden granát.

U dveří (na poklep solidní pancíř) jsem z popruhu strhl další granát a silnou oboustrannou lepicí páskou ho připevnil nad kliku. Kolečko zpoždovače nastavit na dvě sekundy...

Kulky od lesa a současně zpoza rohu vpravo začaly tlouct do betonových zdí a do zmrzlé hlíny kolem. Po hlavě jsem skočil do kráteru, který zbyl po okopu, zasaženém mým granátem.

Protože kolečko časovače u granátu na dveřích jsem nastavit nestihl, vytrhl jsem z pouzdra čezetu a střelil do něj.

Obyčejný člověk už by hlavu schovat nestihl.

Měl jsem pocit, že mne tlaková vlna roztrhla jako vykuchanou makrelu a nějaká střepina mi z lebky strhla pruh kůže i s vlasy – vsadil bych se, že mi chvílku koukala holá kost.

* * *

Pancéřové dveře výbuch (naštěstí!) nevydržely. Samopalem jsem pokropil okraj lesa, odkud stále divočeji pálilo stále víc a víc střelců, přehoupl se přes okraj kráteru a skočil do dýmajícího otvoru po dveřích.

Až k prvnímu zlomu chodby to bylo dost zlé – běžel jsem ze všech sil, přesto mě několik odražených střel, které dravě hvízdaly úzkým betonovým koridorem, nabralo do zad.

Potřeboval jsem se dostat k nějakému počítači, abych zjistil podrobnosti o uspořádání stavby; hlavně jsem potřeboval vědět, kde je vězení a kde asi tak může být místnost, v níž za slabých pět hodin začne obřad Formule sedmého zubu.

* * *

„Heinrichu?!“ Azzopardův skřípavý hlas zrůzněný zlobou zněl ještě hůř než obvykle, ale sluchátko telefonu v kostnaté ruce se ani nezachvělo: „Heinrichu?, slyšíte mě?!... Ano, ano,“ stařec netrpělivě poklepal prsty na pult, „já samozřejmě vím, že je někde uvnitř. Zklamali jste mne, Lovci moji, jeden upír... Co je mi do toho, že utíká rychleji, než vy dokázete přemýšlet!“ Padre Crumly až ucukl před intenzivní brutalitou, najednou čišící ze starcova hlasu – jak to asi působí na Herr Müllera, pomyslel si.

„... je mi jedno, co si o tom myslíte vy, Heinrichu!“ pokračoval stejným tónem Azzopard, „stáhněte vojáky, ať hlídají východy a zatláčí ho někam dolů, zavřete dveře a vypustíte mé válečné psy...! Ano!!!“ stařec praštil sluchátkem a Crumly se radši zabýval svou zbraní, než aby mu musel pohlédnout do očí.

„Slyšel jste už o mých válečných psech, Padre?“ Azzopard to řekl najednou tak klidně – tak nenápadně; Padre se střehl byt' i jen přivřením očí naznačit zájem, který v něm ta zmínka probudila – zájem a hlavně strach. Azzopard vytáhl zpod deky, v které byl zabalen, revolver – osmatřicítku s kratičkou hlavní: „Zase bude vonět horké stříbro, Padre... zase...!“ zkontroloval bubínek a schoval zbraň. Pak prudce klepl do ovladače jedné kamery na pultu před sebou: „Tak tohle jsou moji váleční psi, Otče!“

Padremu se nevěřícně rozšířily oči.

Běžel jsem podél pavučinami opředeného svazku světlovodných vláken. Když zatočil do zdi, vykopl jsem papundeklové dveře a ocitl se v jakési už na první obhlédnutí dlouhá léta nepoužívané strážnici. Samý prach, špína, povalená rozbitá židle, zaprášená žárovka na dlouhém drátu – na stole u šedé betonové zdi, v níž byla jasně otláčená nehoblovaná prkna bednění, stál počítač jedno z pozdních AT – tak pětatřicet let stará záležitost. Přesto do něj z druhé strany vedl pramen světlovodných vláken.

Vypálený monitor se matně rozžehnul a kdesi v hloubi přístroje se neochotně rozškrundal disk. Blahořečil jsem si, že se o výpočetní techniku zajímám od jejího zrodu.

Přesto se mi ani po deseti minutách intenzivního klepání do klávesnice nepodařilo systémem hesel proniknout na významnější úroveň místní sítě.

Na chodbě se ozval hluk běžících nohou – mnoha běžících nohou.

„Sakra!“ Vyběhl jsem z místnosti a za stále palby se řítit pryč. Po půlhodině naplněné střelbou, křikem raněných a bušením a hvízdáním odražených kulek, vyrážejících ze zdí obláčky cementového prachu, vše utichlo. Vojáci, kteří mne pronásledovali (a pěkně tiskli), se stáhli.

Protože předtím jsem naprosto nevnímal, kudy běžím, teď jsem nevěděl, kde se nacházím. Sice jsem tušil, že buď ve čtvrtém nebo třetím patře – počítáno od shora dolů, ale jak se odtud dostat...

Jedno schodiště vedlo nahoru, druhé dolů, a vpravo na mezaninu byly pootevřené dveře.

„Dolů už radši ne,“ zabručel jsem a vyměnil v uzi zásobník. Po schodech shora žbluňkala stružka krve – ještě před minutkou tu probíhala naprosto zběsilá přestřelka; – pak se ti vojáci stáhli – tak zatraceně nečekaně, a to mě tlačili stále níž a níž. Když jsem se holým prstem dotkl hlavně samopalu, zasyčelo to.

„Co máte za lubem?“ opíral jsem se o zeď podobanou kulkami a snažil se něco vymyslet. Přestože ty pootevřené dveře se přímo nabízeły, moc se mi do nich nechtělo, až příliš to vypadalo jako záměr. Ve vzduchu páchlo něco zneklidňujícího – bylo to cítit i přes dráždi-

vou vůni čerstvé krve a dým ze střelného prachu – bylo ho tolik, že se plazil po schodech jako řídká mlha. To zneklidňující cosi se šířilo zpoza těch dveří.

Právě když ve mně vyvstala tato jistota, ozval se na schodech pode mnou nějaký rychlý, přesto však podivně šouravý zvuk. Zjeřily se mi vlasy a cítil jsem, jak se mi vzadu po krku plíží cosi jako panika – to mě vyděsilo snad ze všeho nejvíc – panika! – to neznám už dobře dvě stě šedesát šest let!

Nadechl jsem se a kotoulem proskočil těmi pootevřenými dveřmi. Nechtělo se mi tam, ale po těch schodech dolů se mi nechtělo ještě mnohem víc.

Ještě jsem střílel a už jsem věděl, že je to zbytečné za těmi dveřmi byl onen znepokojivý zápach cítit zcela zřetelně: škvařící se maso; přesněji: škvařící se upíří maso při kontaktu se stříbrem.

* * *

Zbraň mi šokem vypadla z rukou: „Sigrid... ???!!!“

Matka mé krve, kterou jsem dvě stě šedesát let považoval za mrtvou, stála proti mně. Ale ani nevím, podle čeho jsem ji poznal.

Byla oblečena do černých svršků, pobitých kovovými pancíři a chrániči, kolem krku ostnatý obojek, vlasy stažené do vysokého drdolu a zápěstí rukou jí nad lemem okovaných rukavic obtáčely těsné náramky, zpod kterých stoupaly obláčky masem čpícího kouře.

To je stříbro, ona má na holé kůži stříbrné náramky!!! Ten pohled mne doslova zmrazil.

Tak jsem propásl její první úder.

Noha v cvoky pobité botě mi roztrhla tvář. Narazil jsem na zeď a samopal mi znovu vylétl z ruky. Instinktivně jsem zachytil blížící se pěst a zblízka pohlédl Sigrid do očí. To mne zasáhlo snad ještě hůř, než noha předtím. V těch očích nebylo nic z mé matky, dokonce ani nic z člověka – byly kalné, prázdné... vlastně spíš plné nekonečné bolesti, která rozlomila všechna pouta ke světu a přerodila se v planoucí šílenství a nepřičetnou nenávist. – Ke všemu a všem.

Chtěla jenom smrt.

„Co s tebou udělali, Sigrid?!“ zkusil jsem na ni promluvit – zavřela jako pes a mezi rty jí probleskly zuby. Tam, kde měla mít horní špičáky, zely černé mezery.

Pokusila se mne kopnout do rozkroku. Odhodil jsem ji a začal utíkat – nemohu zabít Sigrid (a ani nemám jak!). Než jsem udělal tři kroky, vyrazily ze dveří, kterými jsem před chvílí „vstoupil“, dvě bytosti oblečené stejně jako Sigrid – její další dva synové – moji bratři ztracení při posledním velkém Lovu v polovině minulého století – 1963 to bylo. Ten vyšší se jmenuje...

Ze zadu mi do hlavy narazilo něco tak nepodstatného jako parní lokomotiva a všechno zhaslo.

* * *

Probral jsem se snad za dvacet vteřin – moji bývalí příbuzní nade mnou právě urputně zápasili – nejspíš o to, kdo mne bude moci osobně roztrhat na kusy.

„Dost!“ ostrý hlas s německým přízvukem práskl chodbou.

A tak mi Heinrich Müller zachránil život. Ani nevím, jestli z toho mám nějakou radost.

21

Sedím přivázán v křesle a stříbrné okovy se zařezávají do zápěstí a kotníků. Bolí to tak strašně, že nemohu ani omdlít. Jsem ve velké pětiúhelníkové místnosti, jejíž jedna stěna je pokryta sledovacími monitory tlumeně žhnoucími přitímím. Pod nimi je pult s klávesnicemi a mikrofony – mnoho kontrol, vypínačů, červených vykřičníků... podobně jako ve velínu elektrárny. Ostatní stěny jsou ozdobeny starými zbraněmi, vypreparovanými lebkami jelenů, medvědů, losů a lidí; vlčí a tygří kůže se vsazenými skleněnými zraky cení vybělené zuby; ostří krásných (dozajista originálních) chladných zbraní se studeně lesknou, stejně jako cizelované kování na pažbách zbraní střelných. Vypadá to jako expozice loveckého muzea křížená s řídicím můstkem jaderné ponorky. Na dlouhých stolech jsou nakupeny al-

chymistické propriety a podlaha je posázena barevnou mozaikou, v níž jsou ukryty nejružnější magické symboly.

„Co říkáte mým válečným psům, lorde Richarde?“ Azzopard se usmívá a vede konverzaci v rámci těch nejvybranějších salónních tradic. „Panu Ammylovi dlouho trvalo, než mi je vycvičil; a slečna Sigrid zabrala času nejvíce...“ Azzopard se zakřenil, jako by hovořil o kvalitě máslových koláčků, „...snad proto, že jsem jí nějak nemohl odpustit tohle...“ zaklepal si na jednu protézu. „Ale už nemusíte mít strach, drahý lorde, ta zloba mne přešla rychle, sotva za dvacet let...“ Poslední větu následoval také úsměv, ale krutý, strašně krutý úsměv. Teď jsem málem omdlel – při pomýšlení, jak příšerně musela Sigrid v Azzopardových rukou trpět – a léta a léta a léta.

„Věřil byste, lorde Richarde, že pan Ammyl musel slečnu Sigrid po některých mých zákrocích dokonce léčit? S těmi vašimi upířími regeneračními schopnostmi ...? Škoda, že nás pan Ammyl tak tragicky opustil...“ Azzopard smutně pokýval hlavou. Kdybych nevěděl, co je zač, možná bych mu ten smutek i uvěřil. „Ale pan Müller dospěl právě včas, aby převzal jeho povinnosti,“ zase hlavu zvedl, „sice se ještě musí hodně učit,“ stařec přísně pohlédl na v pozoru stojící černou uniformu, „ale má ze svého posledního zaměstnání celkem solidní průpravu!“ Azzopard se krákoravě zasmál; ostatní Lovci, stojící půlkruhem za ním, se přidali.

Vedle Müllera, ale o krok vzadu, stál Slizoun Salazar. Vlasy mu dorostly, oko se zahojilo, zuby měl nové a pokožka získala normální barvu. Vedle Salazara je kdosi, komu říkají pan Snyder (v životě jsem ho neviděl) a na konci řady Padre Crumly – je nezvykle bledý a kolem očí má široké černé kruhy.

„Milý Azzoparde, tvá vybraná společnost, jak sleduji, poněkud prořídla,“ odpověděl jsem stejným konverzačním tónem. „Pana Ammyla, stejně jako těch ostatních, mi naštěstí líto není – dokonce mi působilo jisté nemalé potěšení, přiznávám, pozorovat, jak Ammylovy vnitřnosti chladnou ve sněhu.“

„Ano, pan Salazar mne informoval,“ nakrčil Azzopard obočí a kývl hlavou, „a nejen o smrti pana Ammyla – informoval mě i o jedné mladé dámě a jednom rozkošném miminku...“ Azzopard zvedl ruku a luskl prsty.

Zaškubal jsem pouty tak strašlivě, až se propálila na kost. Snyder, který na lusknutí svého pána odběhl do jedné z trojice dveří vlevo, vtlačil do pentagonální místnosti pojízdnou postel.

Ležela na ní Klára. Má Klára.

Byla sešněrována širokými řemeny a hlavu měla staženu v bílé umělohmotné masce bez otvorů pro oči. Nemohla nic vidět, nic slyšet, pohnout ani prstem na ruce.

„Víte, lorde Richarde...“ Azzopard zatočil rukou, jako by nevěděl jak dál: „V hloubi duše jsem tušil a pevně doufal – a snad ještě pevněji věřil, že nás svou návštěvou nakonec pocítíte... Tak jsem vaší dámě prozatím vzal jenom tohle...“ strčil mi před oči dlouhý tenký zub. Byl bílý a hladký jako glazurovaný porcelán. „Další práce na její převýchově jsem tedy zarazil až do doby, než si je spolu s námi budete moci vychutnat i vy, – Pro pana Müllera to i tak byla potěšující činnost... Ale opravdu – hlavně jsem chtěl, abyste vy, drahý lorde, mohl podrobně sledovat, jak probíhá přeměna obyčejného upíra v mého válečného psa – než se jí podrobíte sám.“ Výraz v Azzopardových očích najednou pozbyl všeho, co by se s velkým sebezapřením dalo nazvat „člověk“:

„Heinrichu, prosím...!“

Müller z pultíku připevněného k posteli strhl bílé plátno – jako když kouzelník ukazuje, že v klobouku je opravdu králík.

Na podnosu ležela sada stříbrných chirurgických nástrojů. Stříbrných, nikoli chromovaných – ten odporný lesk a zápach čistého stříbra poznám kdykoli.

Klára sebou bezmocně zaškubala – na zápěstích sevřených stříbrnými okovy (zbytečně – jen kvůli bolesti) měla hluboké černé jizvy. Snyder na Müllerův pokyn odstranil části její masky – v místech, kde má uši.

Müller založil ruce na prsou a zhluboka se nadechl jako profesor na začátku přednášky:

„Podle záznamů, které pan Ammyl o převýchově upírů – velmi pečlivě! – vedl, stačí učinit přibližně toto:...“ S nelidským úsměvem a naprosto brutálně vyličil něco nepopsatelného. Klára sebou škubala a já hlasitě řval střídavě prosby a střídavě všechna sprostá slova, která znám.

Azzopard se spokojeně rozvalil ve vozíku: „Prosím, začněte hned, Heinrichu, do Obřadu máme ještě čas... Víte, lorde Richarde, co je na tom nejzajímavější?“ naklonil se ke mně a vůbec si nevšímal, že jak sebou škubu, skřípou mé kosti o pouta, „nejzajímavější na tom je, že necháte-li někoho ve stavu tak popisně naznačeném panem Müllerem patřičně dlouho – řekněme deset let, potom si subjekt na bolest tak zvykne, že se bez ní nemůže obejít – jistě jste si všiml stříbrných náramků na půvabných zápěstích vaší bývalé družky... Nuže, Heinrichu, jen do toho!“ zvýšil Azzopard hlas a zasněně se usmál, a Müller zvedl stříbrný skalpel – postavil se nad Kláru s takovou rutinou, že něco podobného jistě nedělal poprvé.

Ječel jsem, plival jsem, ztrácel vědomí, Klára se prohýbala jako luk a z masky svírající její hlavu se ozývalo bublání, hrozné bublání, příšerné bublání...

Trvalo to nekonečně, nekonečně, NEKONEČNĚ...

„Všichni jsme boží děti!“ ten výkřik místností zaduněl jak chrámovou lodí; zabořila mne po něm kůže...

A následovalo něco tak neuvěřitelného:

Padre Crumly, než zemřel, odkopl Müllera, převrátil Azzopardův vozík a katanou, vytaženou z hromady mých věcí na stole, mi přesekl pouta na ruku i nohu. Potom mu Salazar – zezadu – probodl hrudník korsickou píkou strženou ze zdi.

K zemi padající Padre měl v očích to, co jsem tak často vídal v očích kněží za svého mládí – smíření a dobrotu:

„My jsme ta zvěř, ne vy...! Snad mi Bůh odpustí.“ zašeptal do téměř třeskutého ticha a hlava mu křápla o podlahu.

Pak vypuklo peklo.

S katanou, kterou jsem mrtvému knězi vykroutil z prstů, jsem skočil k posteli s Klárou. Cestou jsem Snyderovi usekl ruku i s velkým revolverem – oboje jsem hodil Kláře na nohy a tryskem – postel před sebou – vylétl z místnosti.

Ostatní Lovci byli silně dezorientováni, a tak mi zoufalý čin prošel – nevěděli, jestli mají nejdříve honit mě nebo vzteky řvoucímu Azzopardovi pomáhat do vozíku.

* * *

Hnal jsem se po chodbách; pojízdnou postel jsem používal jako koloběžku, překonával dlouhými vražednými lety strmá schodiště – dolů, dolů, pořád dolů... Zmatený hluk pronásledovatelů se brzy rozplynul a roztříštil kdesi ve spleti koridorů za mnou.

Pak, po dlouhé době, jsem v šeru mezi rzivými trubkami zahlédl obrys dveří. Vtlačil jsem postel s Klárou dovnitř a látkou, která předtím zakrývala mučící nástroje, zametl stopy v prachu.

Někde v nepostihnutelné spleti chodeb se slabě ozýval a rezonoval halas pronásledování – ale opravdu velmi slabě. Setřel jsem stopy po kolech postele až k nejbližší mnohaúrovňové křižovatce a vrátil se dolů

Skloněn nad pošukávající se Klárou jsem se snažil nevnímat Müllerovu „práci“ na jejím těle. Strašně se mi třáslы ruce.

Řemeny stačilo rozvázat a stříbrná pouta šla roztrhnout – jen je bylo potřeba obalit hadrem. Umělohmotná maska byla z boku zajištěna třemi rychlosvorkami.

Klára měla stejně nepřítetné oči jako Sigrid. Hýkavě naříkala, křeče jí pošukávaly tvářemi, třásla se...

Zvedl jsem ji – byla snad ještě lehčí než tehdy v Praze, když jsem ji nesl do schodů v nemocnici – a posadil ji zády k velikému, rzí a prachem rozežranému elektromotoru. Koncentrační gesto zabralo snad za pouhou pikosekundu – něco uvnitř Klářiny hlavy samo chtělo uniknout do nebytí:

„Zavři oči,“ rozkázal jsem, „ted’ nebudeš cítit bolest.“ Opatrně jsem vnořil ruku do hluboké rány a vyndal to, co jí tam Müller dal. Rána se začala okamžitě zatahovat. Roztrhal jsem svou blůzu na pruhy a ovázal jí zranění hlavně ta poničená zápěstí.

Pak jsem zhypnotizované Kláře vyprávěl uklidňující litanie, a znova a znova a znova...

Probud’ se, Klárko. Probud’ se!“ luskl jsem prsty. Čas neúnosně tísnil.

Jestli její oči neztratily ten hrozný, prázdný výraz... Zamrkala... Nepřítetně se rozhlédla...

„Adolfku!“ padla mi kolem krku a rozplakala se. Ani já k tomu neměl daleko. Houpal jsem ji v náručí a strojovna plná mastného prachu mi v tu chvíli připadala nádherná.

„Čekala jsem, pořád jsem čekala a ono to tak strašně, strašně bolelo, a ta tma, hrozná, strašná tma, a Pumlíček...“, slova, trochu syčící mezerou po vytrženém špičáku, se na okamžik ztratila v slzách, „musím, musíme ho dostat zpátky, on tu někde je, přece by ho nezahlubili, takové malé děťátko..., že ne?“ Uslzené oči se na mne úpěnlivě upřely. Neměl jsem odvahu říci jí, že SS Müller by ze zabití dítěte měl nanejvýš velmi příjemnou erekci.

„Najdeme ho, Klárko, to víš, že ano... Teď ale můžeš chodit?“ zeptal jsem se s obavami.

Opřela se o zeď, trochu se zapotácela, ale ustála to: „Musíme najít Pumlíčka! To je hlavní!“ Do stále ještě uslzených očí Kláry už během vstávání zapadly dva kusy modrozeleného ledu. Nesmlouvavá smrt pro každého, kdo by se jí postavil do cesty. Na sebe už nemyslela – ty měsíce utrpení byly prozatím zapomenuty.

A tak jsem v chladné špinavé strojojně, kdesi hluboko pod povrchem Sibíře, konečně pochopil, co znamená vztah ženy k dítěti. V případě Kláry se to dá shrnout asi takto: jedno mimino, jeden chlapec, jeden Pumlíček – a až dlouho, dlouho potom začíná ostatní Svět.

Díval jsem se do jejího vychrtlého, umazaného, ale odhodlaného obličejce a zaléval mne pocit, že vše snad ještě může dopadnout dobře.

„Nejdřív musíme zastavit Obřad sedmého zubu. Jinak bychom už proti Azzopardovi neměli šanci a...“ Moje strašlivě hubená Klára se usmála, černou mezeru na místě pravého horního špičáku, vytrhla mi zpoza opasku Snyderův revolver a vystřelila mi do obličejce.

Za mnou se ozvalo podivné vrčivé zabublání, následované neklamně známým zvukem, doprovázejícím pád kulkou sraženého těla. Než jsem se vůbec stačil otočit, Klára vystřelila ještě dvakrát.

„Azzopardovi váleční psi...“, trochu jsem se zajíkl. Snyderova zbraň byla – jak jinak – nabitá stříbrem a Klára je dostala naprosto čistě – všechny do srdce.

„Adolfe, co tvoje reflexy?“ použila větu, kterou jsem ji tak často mořil při výcviku v lesích kolem jedné hájovny na české Vysočině. Pak se usmála – poprvé normálně – a mně se z duše odvalil těžký balvan – tam někde hluboko za tím úsměvem je pořád moje Klárka... Snad mi ještě bude dán čas vytáhnout ji na světlo celou.

To, že jedna z podivně oblečených mrtvol je Sigrid, jsem jí neřekl – stejně, jako že všichni tři dříve byli naší krve – její pokrevní babička a strýcové.

* * *

Bloudili jsme neuvěřitelně členitým podzemním komplexem skoro tři hodiny, než jsme vůbec narazili na používané chodby – jinak samé krysy výkaly a prach, prach a zase prach – vířivá špína pohlcující zvuky kroků, zanášející nohy až po kolena a škrábající v krku. Jediné, co se za celou tu dobu ozvalo, bylo několikeré Klářino tiché: „Musím, musím!“ Ale vzpamatovávala se až obdivuhodně rychle – každým krokem byla její chůze jistější, obličej odhodlanější a stopy po bolesti v něm mělčí.

* * *

Ve frekventovaných částech byly zase samé hlídky a kamery. Vklouzli jsme před jednou do skladu zaplněného starým nábytkem – ulomil jsem kliku.

„K Pětiúhelníkovému sálu se jen tak nedostaneme... ani neprobojujeme,“ řekla Klára a revolverem ukázala na můj meč.

„To máš sice pravdu, ale... je to tak prošvihlá metoda, že by mohla i vyjít,“ ukázal jsem já mečem na mřížku klimatizace. Byla těsně pod stropem, a po rozeschlých kancelářských policích se k ní dalo pohodlně dostat. Zarazil jsem čepel katany do spáry a zapáčil – křuplo to a byli jsem uvnitř. Klára za sebou nasadila mřížku zpět.

Plazili jsme se trubkami, ne širšími než má ramena; ty svislé, jimiž jsme překonávali jednotlivá podlaží, byly nejhorší. Občas jsem se musel doslova prokousat (rozřezával jsem to mečem) starými zaprášenými filtry.

„Na co to tady sakra je?!“ šeptala zuřivě Klára. Filtry nás zdržují, a do půlnoci zbývá sotva devatenáct minut. Jenom jsem doufal, že směr plazení, který jsem zvolil, je ten pravý.

„To jsou protichemické filtry; vojenské jištění...“ v tom okamžiku mě to přímo uhodilo mezi oči:

„Musíme se dostat k počítači! Určitě tu je globální autodestrukční systém!“

„Na globální destrukce zapomeň, dokud nebudeme mít Pumlíčka!“ Proti tomu se nedalo nic namítnout.

Nahlížel jsem větracími mřížkami do jednotlivých místností dole, a povědomé mi nebylo nic (jak by také mohlo). Nedokázal jsem ani byť jen odhadnout, jak daleko to k Pentagonálnímu sálu je – akorát poschodí je správné – výš už to nešlo.

* * *

„Raz, dva, tři: Ted!“

Vyrazil jsem mřížku a Klára skočila šipku dovnitř. Než jsem stačil slézt za ní, byli už dva z vojáků mrtvi (kopem rozdrčený krk a hlava otočená o sto osmdesát stupňů), třetího Klára držela tak, že modral a bolestí mu tekly sliny. Po Klářině výhrůžce, co ho čeká, jestli řekne jediné slovo hlasitěji než šepem, mi tichounce odpověděl na všechny otázky. Já bych Klářině výhrůžce, položené takovým tónem, uvěřil také bez váhání – zvlášť, když během předchozí půlvečery zabila dva muže ve výsadekářských kombinézách.

„Tak fajn,“ šeptla Klára a s minimálním rozmachem ho udeřila do spánku. Voják se s povzdechem složil.

„Začínáš se chovat jako Old Shatterhand; na to bychom mohli doplatit,“ řekl jsem nespokojeně, zatímco jsme se oba převlékali do maskovacích overalů. Navrch každý jednu tlustou neprůstřelnou vestu – stejnou, jakou nosí všichni členové hlídek na chodbách.

Klíše na téma „filmový průnik hrdinů do nepřátelského objektu“ zatím fungovalo až obdivuhodně dobře.

„Proč ho zabíjet, je to jenom žoldák... a řekl mi, kde je Pumlíček,“ Kláře svítily oči tím..., tím, jak už jsem o tom mluvil.

„Zbývá devět minut,“ zastavil jsem ji ve dveřích, „nejdřív jdeme do Pětiúhelníkového sálu zničit Azzoparda, až potom pro Pumlíče – nechci, aby se mu při tom něco stalo...“

„Nejdřív jdeme pro kluka a potom do Sálu – zabalím ho do vesty – a to si piš, že se mu nic nestane!“ Klára zarachotila závěrem brokovnice – dvanáctiranná, typ winchester. Já jsem si ze skříně, kde měli vojáci zbraně, vzal výkonnou automatickou pušku ráže .338 a granáty.

„Dobře,“ zvedl jsem ruce, „ty pro kluka, já do Sálu, ale švihni sebou, na jednoho to bude dost práce – přerušit to zvládnou, ale...“

Dala mi pusu a vyběhla do chodby.

Ten omráčený voják nám dal přesný popis chodeb v okolí – které vedou kam, které ven... Sklonil jsem se k němu a přestože čas tlačil téměř zoufale, svázal ho a dal mu roubík.

Než jsem se rozběhl chodbami, pečlivě jsem za sebou zamkl.

Tři minuty.

Podařilo se mi dostat až na začátek širokého koridoru, vedoucího k Pětiúhelníkovému sálu – měl jsem na výložkách docela šarži a obličej jsem si pomocí mimických svalů vymodeloval co nejpodobnější původnímu majiteli uniformy – tak mi všichni salutovali, a když viděli, jak spěchám, nikdo se neodvážil – i přes dozajista přísné rozkazy, na něco se vyptávat – pro jistotu jsem občas (na ty nejnedůvěřivější, co zvedali zbraně) štěkl cosi o „neodkladných zprávách pro pana Azzopardiho“ a ukázal přitom na holý meč, který mi visel přes rameno. Nevím, jak si to vysvětlovali, ale nechávali mě v klidu.

V chodbě k Pentagonálnímu sálu to tedy skončilo. „To je on, střílejte!“ zařval někdo, ještě než jsem se stačil rozhlédnout. A už kolem mě svištěla kulka za kulkou. Zápach horkého olova a stříbra mi naplnil nos.

Byl to Slizoun Salazar v neprůstřelné vestě a s hranatou pyrotechnickou kuklou na hlavě. Vedle něj, přede dveřmi do Sálu, se za pytlů s pískem krylo několik střelců měli kulomet a čtyři samopaly.

Bez zaváhání jsem se rozběhl proti nim.

Někde za zády se mi ozval dusot nohou – že tu budou čekat, se dalo předpokládat – dokonce jsem s tím i počítal.

Ti přede mnou nemohli počítat s tím, že v té úzké chodbě, kde se není za co ukryt, začnu házet granáty. Měl jsem jich u opasku deset – standardní, kulaté, útočné – velký rachot, poměrně nepatrný účinek. Ale na lidi to stačí – navíc, když se kryjí za nízkou hradbou pytlů s pískem.

Když jsem k nim doběhl, vypadalo to tam jako špatně uklizená podlaha na jatkách. Já měl zalehlé uši a v plicích pocit, jako bych vdechl roztavené olovo.

Salazara výbuchy vymrštily před pytle. – Kouřilo se mu z šatů a právě se mátožně zvedal. Vlasy měl seškvařené – kuklu i neprůstřelnou vestu stržené na bok.

„Tak konečně na neshledanou, Slizoune,“ řekl jsem, ale neslyšel ani svá slova, ani poděšený křik Salazarův přece jenom, ty exploze před momentem...

Katana je nejúčinnější meč proto, že se s ním dá nejlépe provozovat cosi, pro co neznám vhodnější výraz než „sekořez“ – to je ten zvláštní druh úderu, kterým ti japonští vojáci za Druhé světové války sekali hlavně čínských kulometů.

Slizoun se v prvním okamžiku zatvářil pobaveně – to když viděl mou pušku – řvát strachy začal tehdy, když jsem ze zad strhl katanu.

Meč mu do těla zajel na rozhraní ramene a krku, šikmo prot'al hrudník (praskající žebra vydávala zvuk ne nepodobný tomu, přejíždíte-li měchačkou po valše) a vyjel v pravém podpaží.

Tak konečně zemřel Slizoun Salazar. – Rozpadl se na šikmou jednorukou bustu a zašpičatělé cosi, připomínající bleskem rozpolcený strom.

Dvě minuty.

K ustupující hluchotě se přidala tupá, znečitlivující bolest rukou – brněly mne až po ramena – do toho vztekem poháněného úderu jsem vložil opravdu velkou sílu; ani z takovéhle blízkosti bych Slizouna – ani tou výkonnou puškou – neprostřelil; pokud by nebyla (což samozřejmě není) nabita titanovým střelivem – a já ho přesekl vejprůl mečem.

Otočil jsem se na patě a plnou silou kopl do dveří Pětiúhelníkového sálu. Byly široké, dvoukřídlé a vypadaly jako dřevěné – podle zvuku, s nímž se od nich má noha odrazila, to byl minimálně dvacetimetrový pancíř z tažené oceli (to z toho zvuku samozřejmě poznat nebylo, ale...!). Vsadil bych se, že Azzopard uvnitř nemá o nějakých po chodbě vybuchujících granátech ani potuchy.

Jedna minuta.

Naprosto jsem nevěděl, jak se dostat dovnitř

Vedle dveří byla klávesnice kódového zámku a štěrbina pro magnetický klíč.

Prošacoval jsem Salazarovu mrtvolu a nějaký magnetický klíč našel. Přitom jsem schytl tři kulky do nohou a dvě do vesty – naštěstí obyčejné olovo. Další střely cupovaly pytle a rozstříkovaly zakrvácený písek. Odpověděl jsem jedním ze tří zbylých granátů.

Tricet vteřin do půlnoci.

Vedle klávesnice se rozsvítilo zelené světélko – teď bych měl vytukat tu správnou kombinaci. Téměř jsem před sebou viděl Azzoparda, jak začíná s obřadem Formule sedmého zubu – jeho vráscité ruce vzpínající se v rituálních gestech... Podle legendy by se z něj bezprostředním působením vznikajícího Kamene mudrců mělo stát cosi jako dokonalý nadčlověk – nejenže nesmrtelný, ale i odolný proti věku; definitivní regenerace + všechny další upíří schopnosti. Dorostly by mu nohy... Ale hlavně by měly – a to téměř neuvěřitelně – vzrůst jeho duševní schopnosti: telepatie, masivní telekineze možná i průhledy do budoucna... Vzhledem ke všem ostatním bytostem na Zemi by se nejspíš stal tím, čemu se obyčejně říká bůh.

Ale dobrotivý by určitě nebyl, to tedy ne.

„Dostanu tě!“ zařval jsem bezmocí na pancéřové dveře. To jsem zase jednou sprostě lhal sám sobě.

Pak jsem zvedl pušku a vystřílel do klávesnice zámku celý zásobník – po tlačítkách zbyl jen kouřící kráter a... ...a ty zatracené dveře se rozjely do stran!

„Ty filmy!“ zašeptal jsem a skočil kotoulem dovnitř katanu v rukou.

* * *

„Říkal jsem si, jestli to dokážeš, parchante,“ Heinrich Müller seděl v širokém koženém křesle před stěnou s monitory, nohy na stole, pistoli v rukou. „Také jsem si říkal, jestli jsi opravdu tak hloupý a budeš se snažit to dokázat,“ Müller zaklonil hlavu a burácivě se rozesmál; přitom mi ani na okamžik nepřestal mířit do levého oka. „Ale ty jsi ještě hloupější!“ Švihem sundal nohy ze stolku a předklonil se, aby vstal.

Nebylo to mnoho času, co na mne přestal mířit, ale stačilo to.

Plynulým pohybem jsem z opasku utrl předposlední granát a hodil ho. Neodjištěná ocelová koule zasáhla Müllera do ruky, pro-

máčkla závěr pistole, a i se zbraní prolétla obrazovkou jednoho z monitorů. Vyšlehlý jiskry a zakouřilo se.

Müller saltem přeskočil stůl a hvězdicemi odrotoval ke stěně pokryté zabíjíčkou ocelovou dekorací. Chtě nechtě jsem se musel rozesmát – jen proto jsem ho nemohl dostat už při tom tělocviku.

„Tak upíre!“ strhl ze zdi obrovský obouruční meč přes metr a půl dlouhou nemotornou věc. Přestal jsem se smát a zaklínil stolem ty pancéřové dveře – ještě předtím jsem za ně vojákům hodil poslední granát – tentokrát odjištěný

Müller zašvihal mečem – na jeho mírně neohrabaných pohybech bylo zřetelně vidět, že se narodil na přelomu minulého a předminulého století. Někdy je datum narození, ležící v prvních letech století osmnáctého, výhoda k nezaplacení – obzvlášť, co se boje s meči týká.

„Kde je Azzopard?!“ řekl jsem a přestal se smát definitivně.

„Ale, lorde Richarde, no tak!“ našpulil rty Müller a zúžily se mu oči.

Když jsem k němu nakročil, ostražitě zvedl zbraň. Zacházel s tím dobře pět kilo těžkým mečem lehce jako s párátkem. A ani obratnost Azzopardovým Lovcům obvykle nechybí.

První pravidlo šermu o život: Nikdy nepodceňuj svého protivníka.

„Heinrichu,“ zastavil jsem se pět kroků před ním a dal si ruce v bok, „kdyby sis vzal tamhletu helmu,“ ukázal jsem na zeď, „přivázal si na pusu chirurgickou roušku a začal funět jenom o trochu víc, vypadal bys v té esesácké uniformě jako opravdový Dath Vader!“

Müller po mně bez varování sekl. Lesklá skobovitá jizva na čele mu rudě svítila.

Obouruční meč zničil a rozmetal dvě židle.

„Vedle, Heinrichu..., ale nechtěl by sis vzít radši pohrabáč? To je tvá oblíbená zbraň, slyšel jsem... Ale já nejsem svázaný co?“

Znovu zaútočil a já znovu uskočil.

Byl brunátný, cenil zuby, funěl a zle vrčel. Druhé pravidlo šermu o život:

Necháte-li se při boji na meče rozzuřit, či jinak vyvést x míry pouhými slovy, z poloviny jste prohráli.

Müller teď kýval špičkou dlouhé zbraně ze strany na stranu a snažil se ke mně malými nenápadnými krůčky přiblížit.

Přes „žertovný“ tón jsem v žádném případě (žádném případě!) nezapomněl, co před mýma očima dělal s Klárou. Ale na druhou stranu ani na to, že asi jedině on mi může říci, kde právě Azzopard praktikuje aplikovanou alchymii.

„Do střežu!“ křikl jsem, podklouzl pod jeho ostřím, právě hvízdaícím v dalším monumentálním nápřahu, udeřil ho jílcem katany na solar, přesekl mu meč půl metru od rukou a uskočil zpět. Půlčepel obouručáku zařinčela o podlahu.

Müller se zapotácel, lapal po dechu a rozhlížel se po zdi, kde by vzal novou zbraň. Během svých předchozích řečí jsem ho ale nenápadnými manévry odvedl dostatečně daleko a teď se rychle přesunul mezi stěnu a něj.

Další ze šermířských zásad, kterou já znám už od svých osmi let:

„Je-li to možné, odved' nepřítele co nejdále od všech případných zbraní.

„Příště to bude bolet,“ varoval jsem ho, „kde je Azzopard?!“ Něco v mém hlase Müllera přesvědčilo, že mluvím pravdu a přestože je určitě mnohem silnější než já, začal se bát. To tihle hrůzovládni sadisté vždy – bojí se. Bojí se vlastní bolesti, bojí se vlastní smrti; nikdy to ale nepřiznají – hlavně sami sobě ne – jak by se on, ten VELKÝ, který zlomil už tolik lidí, až plakali a na pouhé lusknutí prsty štekali jako malí psi; jak by se někdo takový mohl bát.

Vyrazil jsem dopředu, znovu ho jílcem udeřil na solar, a usekl mu pravou ruku v lokti. Kost suše lupla a paže dutě udeřila o podlahu – zbytek obouručního meče odlétl ke zdi.

„Ne, lorde Richarde, prosím, nezabíjejte mě! Prosím!!! Řeknu všechno!“ zhroutil se Müller na kolena, držel si pahýl a brada se mu neovladatelně roztřásla.

„Tuhle větu už jsi asi párkrát slyšel... že, gruppenführere? Tak spust'!“

Plakal, tiskl si pahýl ruky a mluvil jako zajímavý, ale dobře namazaný kolovrátek.

„Vstaň!“ rozkázal jsem, když skončil.

„Ne, prosím, nezapíjejte mě, lorde Richarde! Nezapíjejte mě!!! Řekl jsem vám všechno! všechno!!!“ úplně se rozsypal a kvílel. Nevím k čemu bych ho přirovnal – jak se plazil po mozaikové podlaze, vypadal v černé, stříbrnými distinkcemi ověšené uniformě a vysokých vyleštěných holinkách... opravdu neznám nic tak odporného, k čemu ho připodobnit.

„Vstaň, nebo tě připíchnu k podlaze!“ Müller nevěděl, že jedno z fundamentálních pravidel šermuje:

Nikdy nezapíjej poraženého nepřítele – to by byla vražda. Možná se vám to zdá divné, ale když v rukou svírám jílec meče... učili mne to opravdu od útlého dětství a jsem přece jenom šlechtic.

„Potřebuju se ti podívat do očí, Heinrichu. Poznám, jestli jsi lhal. – Jestli ne, nechám tě být a odejdu. Vstaň!“ Tak vstal.

Heinrich Müller měl v těkajících, plovoucích očích cosi zlomeného – pod nekonečným strachem ze smrti (vlastní smrti) tam byla nenávist, podlost, vztek..., ale lež ne.

„Takže jsi nejspíš mluvil pravdu, Heinrichu,“ našpulil jsem zamýšleně rty.

„Ano, lorde Richarde, řekl jsem vám pravdu, jenom pravdu!“ kýval horlivě hlavou, až mu čepice, kterou si automaticky nasadil, sjela na stranu, „A...“

„Chceš se zeptat, jestli teď můžeš odejít, gruppenführere?“ přerušil jsem ho.

Sklopil oči.

„Ano, můžeš,“ řekl jsem a jedním švihem mu usekl hlavu. Čepice se stříbrným smrtihlavem zavířila vzduchem.

Heinrich Müller neznal ani doplněk onoho fundamentálního pravidla rytířského šermu:

Někdy je lepší cizí vražda, než vlastní hloupost.

To přísloví o účelu, jak světí prostředky. Müller ale znal určitě.

Minus sedm minut dvanáct vteřin.

Zabít jednoho zavlého fašistu zase netrvá až tak dlouho.

* * *

Prohledal jsem Müllerovu mrtvolu – na řetízku kolem krku měla dva velmi zajímavé klíče (šly sundat velmi snadno). Na kraji velkého

stolu vprostřed místnosti stále ležela hromada mých věcí – čezeta se válela navrchu, poslední zásobník vespod. Připjal jsem si pouzdro a natáhl závěr. Přestal jsem se cítit nahý.

* * *

Pomocí počítače jsem vyhlásil poplach: „Všichni – opakují všichni vojáci zaujmou pozice v lese a budou připraveni na těžký pozemní útok, doprovázený nepřátelskou aktivitou ve vzduchu.“

Dal jsem jim na to pět minut.

Protože jsem používal Müllerovu identifikaci a oni byli vycvičeni opravdu dobře, dokázali to.

Vyhledal jsem autodestrukční program – odsud z velínu to šlo snadno. Na monitoru se objevilo schéma budovy s mnoha červeně blikajícími body. Stále pomocí Müllerovy identifikace jsem nejprve zjistil, a potom změnil přístup a aktivační heslo. Teď ho stačí naklepat na jakémkoli terminálu připojeném k místní síti. Čtvrt hodiny na opuštění budovy a – BUM.

Netrvalo mi to celé ani těch pět minut, co vojáci měli na to, aby se dostali do lesa.

* * *

Běžel jsem prázdnými chodbami směrem, kde podle Müllerových slov měl mít Azzopard laboratoř. Čím víc jsem se blížil, tím hroznější podezření ve mně rostlo nakonec jsem letěl obrovskými skoky a lampy na stropě se slily do doutnavé čáry

Bylo to přesně tam, kam zajatý důstojník poslal Kláru pro Pumlíče.

* * *

Dveře byly snadno poznatelné podle Azzopardova erbu – to tady zjevně znamená totální rozkaz nerušit. Nerespektoval jsem ho.

Zvedl jsem pušku a už osvědčeným způsobem ji použil proti klávesnici elektronického zámku. Dveře se rozlétly do stran, skočil jsem dovnitř...

„Hni se, a na slečnu budeš potřebovat škrabku!“ to řekl Snyder. Pahýl ruky měl ovázaný, v druhé držel malou vysílačku s vytaženou anténou – přesně takové vysílačky se používají k dálkovému odpalování náloží.

Místnost byla velká, podél zdí široké pulty plné křivulí a přístrojů – jak starých, tak velmi moderních. Bylo tam šero – pro mé oči ale světla víc než dost.

Na kovové židli v rohu seděl Azzopard a světlíkem ve stropu na něj padal proud stříbrného měsíčního světla (to je právě ta pověřivost – docela bych se vsadil, že by stačila pořádná, správně nastavená polarizační lampa). V dlaních napřažených rukou mu modře opalizovalo sedm dlouhých, jehlovitých nožů – za ten okamžik, co jsem se na něj díval, modrá záře prudce vzrostla, rozlila se kolem něj do vysokého válce a já spatřil, že na pultu přichyceném k židli nad jeho kolena něco leží. – Co něco – byl to nahatý, vyhublý Pumlič.

Klára se svíjela v troskách stolu přesně naproti dveřím. Zjevně se předtím pokoušela, v nedostatku znalostí „jak otvírat pancéřová vrata“, ty zdejší vyrazit – a oni jí je těsně před ramenem otevřeli, podrazili nohy a svázali ruce stříbrnými pouty. K čelu měla širokou lepicí páskou připevněnou malou kumulovanou nálož – taková se obvykle používá na rozbíjení zámků. Na náloži byla druhá anténka.

Přestože ji to muselo strašně bolet, neochvějně se plazila směrem k stále intenzivněji zářícímu Azzopardovi. Dva vojáci se jí v tom snažili zabránit – jeden z nich už skučel opodál, obě nohy přeražené v polovině lýtek; druhý se Kláru právě pokoušel připíchnout k podlaze dlouhou tyčí – jako to dělají lovci hadů.

Toto vše jsem zaregistroval na pouhé otočení hlavy. Snyder sáhl po pistoli – zjistil, že na to nemá volnou ruku.

Zář kolem Azzoparda přešla do opravdu intenzivní modré. Sesypal zuby, které se proměnily na kousky živého plamene, na dlaň levé ruky – v pravé se mu objevila vlnitá čepel rituálního nože. Jak jsem jen mohl zapomenout, že při pořádné alchymii nesmí chybět krev, lidská krev – a pro své chemické vlastnosti je právě ta z nevířnátky nejlepší.

Klára zachrčela, a tyč, jíž ji voják tiskl k zemi, se ohnula. Snyder malinko pozvedl vysílačku a na zlomek sekundy stočil zrak na svého intenzivně zářícího pána. Stačilo mi to.

Divoký Západ, ani žádné jiné podobné teritorium celého světa nevidělo tak rychlé tasení pistole.

Čezeta se zapnutým tlumičem tiše sykla.

Snyder rozhodil ruce – skrz jeho hlavu byly na okamžik vidět Azzopardovy světelné efekty.

To už jsem se odrazil, div mi nepopraskaly šlachy v nohou – podrážka z levé boty se utrhla. Azzopard právě Pumlíčovi přejel nožem po hrudníčku.

Mimo jakoby elektrického praskání alchymistova světla a Kláři-na bublavého funění (omotali jí tou leukoplastí i pusou) nebylo slyšet naprosto nic. Pumlíčův obličejík se kroutil, jak za světelnou stěnou bezhluchně vrískal, muselo ho to bolet.

Plnou rychlostí jsem narazil do modré záře. Odmrštila mne jako betonová zeď.

Azzopard se pod kapkami Pumlíčovy krve – v jednom jediném okamžiku – proměnil na oslňující sloup ohně: to se mu upíří zuby, v polarizovaném světle prudce reagující s dětskou krví, doslova vsákly do dlaně.

Člověka už nepřipomínal ani vzdáleně.

Sevřel jsem jílec katany – prastará japonská ocel v modrých odlescích Azzopardovy válcovité světelné bariéry bledě opalizovala. V duši se mi rozprostřel pocit, jaký jsem zažil jen jednou v životě – tehdy, když jsem vyskočil z toho strašlivě vysokého okna ve věži nad útesem v Azzopardově anglickém hradě – jak jsem chtěl vědět, zda se upír v tísní opravdu může změnit na netopýra. Dodnes to sice nevím – ale vím, že jsem se tehdy probral až večer, v lese, a dobře padesát mil od Azzopardových cimbuří.

Ted' to bylo to samé – katana v mých rukou najednou svítila, jako bych ji vyndal z kovářské výhně, světelná bariéra kolem zářící bytosti zmizela, Pumlíč mi ležel na levé ruce a jeho vrískání trhalo vzduch na kusy.

Bytost, bývalý dobrák Azzopard, otevřela oči – byly zelené, žhnoucí a lidského v nich nebylo ale zhola nic. Bylo v nich poznat

jen to, že chce Pumlíče nazpět, aby mohla dokončit přeměnu – a to hned teď a strašně moc. Nemohl jsem jinak.

Těsně nad zemí jsem vrhl Pumlíče ke dveřím jako takový ten ohlazený kámen s držadlem, používaný při lední metaně – curling se tomu říká.

Zařval jsem: „Sakra, Kláro, přestaň se tam válet a pojď...!!!“

Zářící bytost po mně sekla rukou.

Odlétl jsem jako takový ten ohlazený kámen s držadlem, používaný na lední metanou – akorát, než jsem se zastavil o zed' na druhé straně místnosti, odrazil jsem se od stropu.

Potlučený obličej na podlaze, a pocity snad ještě horší než tehdy, co mne Leszkova manželka probodla vidlemi. Nedalo se ale nic dělat – vstát jsem musel.

„Braň se, světluško!“ zaskuhral jsem na bytost, ztěžka kráčející tam, kde já jsem před okamžikem letěl střemhlav. Bytost šla přímo k Pumlíčovi, ležícímu nedaleko dveří – ječel jako navigační siréna.

Ta bytost na mne nebrala ohled – jasnozřivě jsem pochopil, že její současná rychlost je současně i rychlostí maximální.

„Nohy ti ještě nedorostly, co?!“ rázem jsem stál mezi bytostí a Pumlíčem, rozpálenou katanu před sebou. Bytost znovu švihla rukou. Tentokrát jsem to čekal. Přesto mne úder srazil na zem; a přestože jsem ránu kryl ostřím, ruka bytosti byla stále tam, co předtím a bytost šla stále dál. To už mne docela vyděsilo.

Plnou silou, meč v obou rukou, jsem rovnou z lehu sekl po jedné ze svítících nohou. Kdybych takovou sílu použil do seku proti Salazarovi, meč by ho nejenom rozpůlil, ale skončil by zaťatý hluboko v betonové zdi vedle něj. – Teď se jenom s kvílivým zvukem odrazil. Vibrace zbraně mi na okamžik rozostřily zrak.

Další švih svítící ruky a katana mi vylétla z dlaní a zabodla se do zdi.

Odkulil jsem se po zemi k ječícímu Pumlíčovi a sevřel ho loktem pravé ruky – zbytek paže jsem vůbec necítil. Nějak nebyl čas zjišťovat, zda ještě nějaký zbytek paže vůbec mám. Z lehu, Pumlíče na prsou, jsem se vymrštil proti spásným otevřeným dveřím...

A ty dveře se zabouchly – jako hydraulický lis.

Té bytosti, co bývala Azzopardem, na to stačilo jedno úsporné gesto rukou – vypadalo to buď na aplikovanou telekinezi, nebo spíš na dálkové ovládání elektrických obvodů.

Já jsem pro změnu nestačil zabrzdit, a jak jsem narazil do pancéřových veřejí a snažil se uchránit Pumlíče, rozlehlo se mi tělem praskání vlastních kostí – odrazil jsem se a padl jako bleskem podřatý strom – jenom Pumlíče jsem držel, abych mezi bytostí a ním byl stále já. Zrak se mi kalil a na jakékoli další pohyby už mi nějak scházel pohybový aparát.

Bytosti ke mně zbývaly sotva tři kroky. Na to, abych vytáhl čezetu, mi ale síly vystačily.

Šest posledních titanových kulek zaječelo místností, jak se jedna po druhé od svítícího tvora odrážely.

Pak už ta věc, co bývala Azzopardem, stála těsně nade mnou. Zakryl jsem Pumlíče a vycenil zuby.

Tak vypadá konec.

Ohnivá ruka bytosti mi stiskla rameno, v křupání drceného kloubu explodovala bolest...

23

Ležím na zádech někde v krásném slunečním světle. Povědomý rachot napíná ušní bubínky, povědomé pohupování dráždí vnitřnosti...

Stočil jsem hlavu doprava a krční páteř mi zřetelně zaskřípala.

„Nevěděl jsem, že do pekla se létá vrtulníkem, Charone,“ řekl jsem, ale povedlo se mi to až napodruhé, a než jako slova to znělo, jako když lopatou házíš zmrzlý sníh. V dunění motoru stejně nebylo nic slyšet.

Před očima jsem měl nějaká povědomá záda a bylo mi hrozně zle.

Když jsem se probral podruhé, už se mi povedlo zvednout ruku a těch zad se dotknout – Klára, obrovská sluchátka na uších, sebou

vyděšeně škulba, ale když otočila hlavu, v očích měla nefalšovanou, vřelou (opravdu vřelou!) radost.

„Spi!“ naznačily její rty přísně.

Posadit jsem se dokázal až čtvrtý den k večeru.

Právě jsme odlétali z dalšího zasněženého letiště tedy letiště – byl tam jeden vousáč, který měl pod palcem vysílačku a cisternu s vysokooktanovým benzinem. Před ním jsme se bavit nemohli, a tak, když už jsem se konečně posadil, přesunul jsem se (šlo mi to velmi, velmi ztuhá) na sedačku pro druhého pilota. Doposavad tam spícího Pumlíče jsem si položil na klín – byl vyhublý (od hájovny také pěkně povyrostl), měl odřený nos a košilku mu nafukoval obvaz. – I ve spánku se ale usmíval – on pozná, kdy je u svých.

Nasadil jsem si druhý pár sluchátek a přihnul si mikrofon ke rtům.

„To je dost, že se taky konečně posadíš. Moh‘ bys něco třeba dělat – třeba zrovna řídit!“

„Pilotovat se říká.“

„Je mi jedno jak se tomu říká! Já tady s tou zatracenou pákou zápasím už čtvrtý den, zatímco ty si tu vyvaluješ šunky!“ Při tom, jak to Klára říkala, jí ale v očích svítily ty krásné hvězdičky a smála se a trochu plakala naráz.

„Poslouchej, děvče, řekl bych, že mne docela ráda vidíš.“

„Tys byl vždycky náfuka, Richarde!“ odsekla; rozhořčeně si promnula oči, ale i přesto, že měla interkomem zkreslený hlas, bylo slyšet, jak polyká slzy.

„Doufám, že brečíš aspoň radostí!“ zasmál jsem se, ačkoli mé tělo přitom pojal pocit, jako by se rozpadalo na kusy.

„Nafoukanče!“ potřetí v životě mi padla kolem krku. Mé tělo zavržalo a zabořilo tak, že jsem na něj radši přestal myslet. Chytil jsem řídicí páku.

„Jak jsi dostala Azzoparda? Nepředpokládám, že by se dobrovolně vzdal,“ řekl jsem, když ji city trochu přešly a přestala pokoušet má čerstvě srostlá žebra.

„Ani nevím...“ sedla si Klára zpátky na své sedadlo a na klín si vzala Pumlíče: „Nejdřív jsem přetrhla pouta, pak jsem chytila toho vojáka, co se mě pořád pokoušel zastavit, a najednou jsem stála za

zády té přerostlé svatojánské mušky a bušila do ní rukou – tedy ne svojí, musela jsem ji utrhnout tomu vojákovi. Ne, že by to Azzopardovi zrovna vadilo – tedy až do té chvíle, než na něj z té ruky poprvé stříkla krev Zařval, že jsem skoro den neslyšela, přestal se s tebou přetahovat o kluka a padl na zem. Pak rychle hasl, až vypadal jako dřív... Stačilo mu dupnout na krk,“ Klára pokrčila rameny, „opravdu nevím.“

„Docela štěstí – nevinná krev ho mohla změnit v nadčlověka, žoldácká krev ho změnila zpět na člověka, lépe na ‚člověka‘. Mám to ale šikovnou Kláru!“ To, jak se nenápadně zmínila, že přetrhla stříbrná pouta, jsem při pohledu na její zafačovaná zápěstí raději nekomentoval. „Na Pumlíčka ses zapomněl zeptat!“

„Ano! Jak se vlastně má Pumlíč?! Vypadá docela spokojeně... Jak v tomhle kraválu může sakra takhle spát?!“

„Je unavený a najedený. Ale předtím... ten plakal a krev mu tekla...,“ Kláře se trošku roztrásla brada, „než jsem vás oba odnesla k vrtulníku, myslela jsem, že umře. Ty už jsi jako mrtvola vypadal. Skřípal jsi, ohýbal ses jako gumový...“ brada se jí roztrásla ještě o trošku víc.

„Už je to pryč, Klárko, no, přece nebudeš pořád brečet, sakra taky!“ pohládl jsem ji po vyhublé tváři – kolem očí měla ty nejširší a nejtmaší kruhy, co jsem kdy viděl. Moc jsem nevěděl, co mám říkat, v hrdle se mi najednou usadilo cosi takového nespoklknutelného. „Jestli jsi Azzopardovi na ten krk šlápla opravdu pořádně, tak to skončilo opravdu na dlouho – možná i navždy... Mimochodem,“ rozhlédl jsem se po nedohledné pláni do bizarních tvarů vyfoukaného, nízkým kosým sluncem jiskřícího sněhu, „kam vlastně letíme?“

„No kam, kam... Posledně jsi říkal, že se mi v Kanadě bude líbit, a já si na to za tu dobu zvykla.“

„Do Kanady? V tomhle vrtulníčku?!“ vyvalil jsem oči.

„Jen vstane z mrtvejch, hned má hloupý kydy! Mám mapu polárních letišť a spočítala jsem si to! ...A když spadneme, tak zabijeme tuleně, vypijeme jeho krev a budeme utíkat rychleji než lední medvědi!“ trochu sykala mezerou po zubu a tvářila se vyloženě drze.

„Prý kydy...! Jak to mluvíš, nezapomeň na své vychování – a že jsem tě vychoval já!“

„Seš vobyčejnej náfuka!“
„Ha há, a ty zase jelito z vesnice!“
„Zakroutím ti nos... pozor! Pumla se vzbudil!“
„Vidělas, vidělas!? Řekl táta! Umím odečítat ze rtů!“
„Houbelec táta! Máma řekl, vid Pumlíčku? Ty si radši hled' tý páky, ať nespahneme...“
„Stejně řekl táta!“
„Tak dobře, jednou to stejně říct musel.“

* * * * *

Autorská poznámka:

Ptali se mne lidé, proč se tato kniha jmenuje Vládci strachu, a kdo že to ti Vládci vlastně jsou. Upíři? Alchymisté? Lovci?

A protože ten název není z mé hlavy, poprosil jsem o vysvětlení toho nejpovolanějšího:

Někteří v ostatních rádi budí strach – to jsou hlupáci. Jiní se přes svůj strach nikdy nedokáží přenést – to jsou zbabělci. Všichni ostatní, kteří v sobě (alespoň občas) dokáží hlupáka i zbabělce potlačit, jsou Vládci strachu. Tato vláda se ale vždy týká jenom nás samotných.

R. A. Ericksson